

Giới thiệu Ứng Cử Viên Ông Xã Đầu Tiên

Truyện mới Ứng Cử Viên Ông Xã Đầu Tiên của tác giả Ngải Đông nói về Vị Tề tiên sinh nhà nhân này lại điên cuồng "Phóng điện" mà da mặt cũng siêu dày. Lại có thể nói về sau bữa tối của anh do cô phụ trách chuẩn bị, còn làm cả thực đơn.

Bản thân cô là căn cứ vào việc biết ơn anh trùng hợp giúp đỡ mấy lần và thành thực phát huy mỹ đức láng giềng hòa thuận. Mới mời anh ăn bánh bích quy mình tự tay làm thuận tiện uống cả phê, lại thuận tiện ăn một bữa tối.

Theo kế hoạch thì chỉ còn lại mười tháng trước khoảng thời gian mình gả ra ngoài, không nhanh đi coi mắt sẽ không còn kịp nữa. Nhưng vị tiên sinh này rất thích làm loạn, trong lúc xem mắt điên cuồng gọi cho cô, một chút lại dùng kiss để chặn người thật bất ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Ứng Cử Viên Ông Xã Đầu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đây là một ngày tiền đồ xán lạn!

Mặc dù giờ phút này cô đang mang bao lớn bao nhỏ, tóc dài vốn được buộc thành đuôi ngựa thật cao lại lỏng lỏng lẻo lẻo rơi lên vai, có thể nói là Obasan (*) và bà điên tổng hợp lại, nhưng cô cười đến mức còn hạnh phúc dạt dào hơn ánh mặt trời mùa xuân, đây là đương nhiên, hôm nay bắt đầu sự kiện quan trọng trong cuộc đời của cô, chính thức trở thành cá thể độc lập.

(*) Obasan là từ Nhật Bản gọi "dì" trong thế chiến thứ II.

Người nào sinh ra không phải là cá thể độc lập chứ?

Cô tự nhận là không phải, thân là con út, cha mẹ già anh chị là người rất cường hãn, từ trong bụng mẹ già cô đã giống như em bé búp bê, sở thích của cô không quan trọng, hứng thú của cô không quan trọng, chí hướng của cô cũng không quan trọng. Kế hoạch cuộc đời của cô đã sớm được sắp xếp ổn thỏa, nhưng người cầm bút cũng không phải cô.

Cuộc sống cần gì quá so đo, trung quy trung củ chưa chắc không phải là một niềm hạnh phúc, bị người ta giễu cợt 5, 6 năm, cũng sẽ không mất một miếng thịt, cuộc đời trong nháy mắt đã trôi qua rồi, quên thôi.

Anh trai cô cuối cùng cũng kết hôn, tất cả mọi người không dự liệu được, không tới một năm chị dâu đã sinh cho nhà họ Lý một đôi song sinh, nhà trọ lớn bốn mươi bình (*) lộ vẻ chật chội, vì vậy mở ra cho cuộc đời cô một cơ hội khác.

(*) Phép đo của Nhật Bản cho 36 mét vuông là một bình.

Lý Tĩnh Á vui mừng đánh giá xã khu nhỏ trước mắt được tạo thành từ bốn tòa kiến trúc, khánh thành không tới hai năm, số lượng xe chạy hai bên đường không nhiều, khoảng cách đến trạm xe điện ngầm không đến mười phút, nơi này chính là ổ chó của cô, từ đó cuộc sống không còn bị cha mẹ già, anh chị cường hãn vây quanh rồi, cô gái nhỏ cuối cùng cũng trưởng thành!

Vui vẻ cười to ba tiếng ở trong lòng, tương lai tốt đẹp đang chờ cô, bước chân bắt giác nhẹ đi rất nhiều.

Bước lên bậc thang, bảo vệ quan tâm mở cửa cho cô, cô cười khanh khách nói cảm ơn, lướt qua giữa vườn hoa, đi vào tận cùng bên trong.

Dùng cùi chỏ tay phải đè xuống nút thang máy lên lầu, cửa thang máy mở ra, thang máy nặng nề di chuyển, lúc này đổi lại dùng cùi chỏ tay trái đè xuống nút tầng lầu, thang máy đi lên, đình một tiếng, đến lầu chín.

Tâm tình vui vẻ, bước chân bắt giác nhanh hơn, cuối cùng cô cũng có cơ hội chào hai vị bạn tốt, nghỉ đi nghỉ lại, một chân không cẩn thận nên mắc kẹt vào khe hở trên sàn thang máy, ngay sau đó cả người nghiêng về phía trước, đồ trên tay quá nhiều lại quá nặng, hai chân lập tức đứng thẳng, nhưng vật phẩm bên trong túi mua hàng rào rào lăn dưới đất, có trứng tôm, con sò, bột mì, còn có băng vệ sinh. A! #điên dan# le q.u.y d.o.n

Liên tục không ngừng khom người nhặt đồ, nhưng nhặt cái này, lại rớt cái kia, chân tay cô vụng về khiến tình cảnh bây giờ ngay cả cô cũng cảm thấy buồn cười, để người khác nhìn thấy, nói không chừng cho là cô đang chơi đùa.

"Tôi giúp cô." Âm thanh nam tính trầm thấp dịu dàng vang lên trước mặt cô, hai ba cái, anh đã nhặt vật phẩm trên đất.

"Cảm ơn!" Ngồi thẳng lên, nhưng còn chưa kịp tiến lên phía trước lấy túi mua hàng về, cô lại bị sóng điện vừa sinh ra cố định, là anh! Vị hàng xóm ở đối diện!

"Cô mua thật nhiều." Tề Tấn Nhân nhếch môi, gương mặt tuần tú kết hợp giữa lịch sự và cuồng dã thêm vào một chút hơi thở tà mị, dễ dàng mê hoặc

khiến nai con của người khác đập loạn.

"Tôi. Mới chuyển nhà, muốn tự mình xuống bếp mời bạn bè tới đây ăn mừng." Mặc dù đây là lần thứ ba cô gặp anh, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều chỉ có một phản ứng —— trời ạ! Tim đập như muốn phát nổ, trên thế giới này tại sao có thể có người đàn ông gọi cảm như vậy?

Anh là người đàn ông mẫu thuẫn, mang kính gọng bạc, nhìn rất có cảm giác thư sinh, nhưng nhìn kỹ một chút, cả người anh trên dưới đều tỏa ra sự cuồng dã không kềm chế được, nút áo sơ mi chỉ cài một nửa, còn đeo một dây chuyền hồ phách, đặc biệt là tròng mắt đen cuồng dại, mặc dù cách mắt kiếng, vẫn không che đi được ánh sáng mang tính xâm lược của nó, cô có một cảm giác, mắt kính trên mũi anh hình như là vì giảm bớt sự kiêu ngạo của anh nên mới đeo.

"Đề tôi." Tề Tấn Nhân thả vật phẩm cảm trên tay vào túi mua hàng, đồng thời đón lấy bao lớn bao nhỏ túi mua hàng.

"Không. Không cần, tôi có thể tự mình làm được." Nhớ lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này, cô và cha mẹ già đi cùng người quản lý nơi này đến xem nhà, lúc ấy anh đang chờ dưới thang máy, đây cũng là lần đầu tiên cô cảm nhận được nhịp tim đập hết 100% sức mạnh, bởi vì anh, cô đánh giá điều kiện nơi này là 100%.

Lại một lần nữa gặp được anh, cô tới nơi này quét dọn, lúc chuẩn bị rời đi, vừa đứng lúc anh trở lại, gật đầu mỉm cười với cô, trái tim của cô thiếu chút nữa nhảy ra khỏi ngực, có thể tưởng tượng, vẻ mặt của mình nhất định rất ngốc.

"Mở cửa đi."

Âm thanh của người đàn ông này rất nhẹ nhàng, lại cường hãn khiến người khác không cách nào kháng cự, đầu cô đột nhiên thoáng qua một hình ảnh, nếu như cô đứng bất động, anh sẽ trực tiếp lột da của cô. Buồn cười quá, điều này sao có thể xảy ra? Nhưng cô thuận theo cảm chia khóa đi tới mở cửa.

"Anh để dưới đất là được rồi." Lý Tịnh Á ngược lưng xin lỗi đẩy thùng giấy rác trên đất vào góc tường. Ngày hôm qua tuy là trước khi sắc trời u ám đã vào nhà, nhưng tủ lạnh lại trống không, cha mẹ già muốn cô về nhà ăn tối, cuối cùng rất tự nhiên ở lại qua đêm, sáng sớm hôm nay lại vội vàng đến cửa hàng, cô vốn không có thời gian thu dọn lại.

"Nơi này và nơi tôi đang ở có bố cục giống nhau." Anh đặt vật phẩm trên tay lên bàn cơm, đường hoàng quan sát bốn phía.

Màu vàng dịu dàng chính là màu sắc chủ yếu, như con người cô, làm cho người ta cảm nhận được hơi thở ấm áp.

Lại nói thật kỳ lạ, mặc dù hai lần trước bọn họ chỉ là vô tình gặp mặt, bóng dáng của cô lại hiện rõ ở trong đầu, là bởi vì cô thỉnh thoảng lộ ra vẻ ngây ngốc? Hay là bởi vì nụ cười ngọt ngào gây thơ của cô? Không rõ ràng lắm, chỉ có thể khẳng định chính là, quanh anh chưa từng xuất hiện người phụ nữ như vậy.

Kinh ngạc đi theo phía sau anh, đầu óc cô có hơi mơ hồ thật sự không rõ lắm tình hình trước mắt, tại sao hai người bọn họ lại đổi chỗ rồi, anh giống như là chủ nhân, còn cô lại giống như khách?

"Cô ở một mình?" Tầm mắt rơi vào một hàng búp bê xếp ở trước cửa sổ sát đất, không hề bị trùng lặp, lại nhìn ra được đã tiêu hao không ít tâm tư để sưu tập, Tề Tấn Nhân không khỏi giờ khoe môi lên, cô thật đúng là chưa hết tính trẻ con.

"Đúng vậy." Ngu ngốc, cha mẹ già đã dặn đi dặn lại, ngàn vạn lần đừng để cho người khác biết cô sống một mình, vì thế, bọn họ còn chuẩn bị vài bộ quần áo của anh trai, nói là lúc phơi quần áo, trộn vài bộ quần áo của đàn ông, người ta sẽ cho rằng cái nhà này có đàn ông ở, như vậy tương đối an toàn.

Anh đột nhiên xoay người đối mặt với cô, cô giật mình lui về phía sau, nhưng mà anh làm như không thấy vron tay đến trước mặt cô."Tôi còn chưa tự giới thiệu về mình, Tề Tấn Nhân."

"Rất hân hạnh được biết anh, tôi là Lý Tịnh Á." Cô khiếp sợ đưa tay ra nắm, tay nhỏ bé lạnh lẽo trong nháy mắt lưu luyến nhiệt độ của anh, giống như được sưởi ấm, tay của anh thật là ấm áp.

"Cô thích an tĩnh, hay là náo nhiệt?"

"Chắc. An tĩnh." Đầu óc của cô quả thật có thể liệt vào bậc chậm chạp, nhưng gặp phải vấn đề không giải thích được này, bất cứ kẻ nào cũng sẽ phản ứng chậm nửa nhịp.

"Nghe nói số người vào nơi này ở vẫn chưa tới một nửa, mỗi ngày khoảng mười giờ đã yên tĩnh giống như tất cả mọi người đều lên giường đi ngủ." Nghiêm túc nói, cô ở trong mắt của anh chỉ có thể coi là nữ cấp trung —— đôi mắt trong như nước, cũng không lớn; cánh mũi xinh xắn, cũng không đủ cao; miệng anh đào nhỏ nhắn, cánh môi lại quá mỏng.

Đúng vậy, loại phụ nữ này từ trước đến giờ khó có thể hấp dẫn sự chú ý của anh, nhưng khi nhìn cô, thế nhưng anh lại không dời ánh mắt đi được, cô có khí chất điềm tĩnh, cảm giác thật thoải mái.

"Vậy thì thật là quá tốt." Mặc dù lúc nói chuyện nhìn chằm chằm vào mắt người ta là lễ phép, nhưng ánh mắt kia lại cuồng vọng giống như sẽ phóng điện, cô nhìn thấy toàn thân liền tê tê dại dại, hai chân cũng muốn mềm nhũn.

"Tôi nhớ cô còn có rất nhiều chuyện muốn làm, tôi không quấy rầy." Tầm mắt của anh dời xuống, một chút ý cười hiện trên khóe môi.

Bỗng nhiên cô cảm thấy bất an, một chút một chút, theo tầm mắt của anh nhìn xuống. A! Cô kinh ngạc buông tay của mình ra.

Quá mất mặt! Thật hy vọng có thể đào một cái hang chôn mình xuống, tại sao cô vẫn nắm tay của người ta không buông?

Cúi đầu cảm ơn sự giúp đỡ của anh, Lý Tịnh Á tiễn khách bằng tốc độ nhanh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Cử Viên Ông Xã Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1.2

Vừa đóng cửa, hai gò má thẹn thùng mà đỏ cuối cùng cũng tản đi, nhưng nhiệt độ bốn phía cũng giảm xuống mười độ, tay mới vừa rồi còn ảm áp lại trở nên lạnh lẽo, một cảm giác mát mát trào lên trong lòng.

Lắc lắc đầu, vỗ vỗ má, tỉnh táo một chút, tại sao cô có thể vì một người bạn là đàn ông mà thất hồn lạc phách?

Được rồi, anh hấp dẫn quá không tự nhiên, nhưng mà, cô cũng không phải là cái loại háo sắc trông mặt mà bắt hình dong, lại nói, chỉ bằng vẻ bề ngoài đã có thể nhận định hai người bọn họ rõ ràng là hai loại người khác nhau, anh là ngựa hoang chạy trên thảo nguyên rộng lớn, cô là bông hoa nhỏ được nuôi dưỡng bình thường trong bồn hoa, người người đàn ông kia cũng không phải đối tượng mình có thể suy nghĩ lung tung.

Từ đồ ăn nóng đến món điểm tâm ngọt, Lý Tịnh Á một mình ôm lấy mọi việc mở tiệc mời bạn bè, nhìn một bàn đầy, sắc hương vị đều đủ, chính cô cũng cảm thấy đói bụng, nghĩ rất muốn mở miệng ăn no nê. d ã lĩ q~uý đ=ôn

Ba người phụ nữ vây quanh khay trà hình bầu dục, ngồi ở trên thảm lông dày màu trắng gạo, dùng thêm một chút tinh dầu hoa hồng, như vậy không khí lúc dùng cơm tuyệt không thua nhà hàng Tây.

"Mặc dù thường thấy cậu cầm sách dạy nấu ăn giết thời gian, nhưng mà, những thứ này thật sự đều là kiệt tác của cậu sao?" Bởi vì cha qua đời sớm, mẹ già chỉ mãi lo việc kiếm tiền, từ nhỏ Âu Dương Hi Nhi đối với phòng bếp cũng không xa lạ, món ăn trong gia đình thì có thể, nhưng "Làm bàn" thì không được, đại khái cùng năng khiếu của cô có liên quan thôi.

Cười khanh khách gật đầu một cái, Lý Tịnh Á cực kỳ có cảm giác thành tựu chính là tự tay làm ra thức ăn ngon, đối với một người phụ nữ lấy hiện thể lương mẫu (vợ hiền mẹ đảm) làm mục tiêu mà nói, đây là điều kiện cơ bản."Tớ vốn muốn chuẩn bị nhiều món ăn, nhưng còn phải quét dọn phòng, thời gian có hạn."

"Như vậy đã nhiều rồi, ba người chúng ta sợ rằng ăn không hết." Âu Dương Hi Nhi lấy tay cầm một miếng ba loại trứng (*) bỏ vào trong miệng, mùi vị này thật là ngon, không nhịn được đưa tay lấy thêm một miếng, nhưng mà lần này là ném vào trong miệng Tần Tinh Tinh, thật tốt quá, đánh lên thành công!

(*) Món trứng hấp đủ vị với ba loại trứng: trứng gà, trứng muối, trứng bắc thảo.

Tần Tinh Tinh ảo não trừng mắt, cô ghét nhất hương vị trứng muối, nhưng ba loại trứng trong miệng hình như cũng không phải rất khó để nuốt xuống, nên dạ dày cô còn có thể chịu được.

"Cái này ăn siêu ngon!" Vào lúc này Âu Dương Hi Nhi đang ăn thịt bò đông. "Chúng ta dứt khoát thu 『Thích đẹp』 lại, đổi mở một nơi 『Thích ăn』, bán cả phê các loại món ăn, như thế nào?"

"Thích đẹp" là phòng làm việc ba cô hùn vốn mở, trên Internet buôn bán quần áo đồ trang sức, Âu Dương Hi Nhi phụ trách thiết kế, Lý Tịnh Á phụ trách tài vụ (thu chi, bảo quản, tính toán tiền bạc), Tần Tinh Tinh phụ trách quản lý nhà xưởng, ba người đều phát huy trong lĩnh vực mình chuyên nghiệp, mặc dù buôn bán bình thường, miễn cưỡng duy trì thu chi cân bằng, tuy nhiên lại rất vui vẻ.

Lại nói rất khó tin, ba người họ hoàn toàn khác nhau —— Âu Dương Hi hơi nóng tính không thích bị cản trở, Lý Tịnh Á dịu dàng tỉ mỉ, bản thân Tần Tinh Tinh rất cao quý, nhưng bọn họ tình đồng thủ túc (như chị em), hiểu rõ nhau thậm chí còn sâu hơn người nhà.

Ba năm quốc trung (trung học cơ sở), ba năm trung học (trung học phổ thông), hơn nữa bốn năm đại học cùng trường nhưng khác khoa, tình cảm chị em của các cô vẫn nối tiếp năm này tháng nọ như vậy.

"Thôi đi, bây giờ cậu ấy đang bận gả mình đi, làm sao có thời gian kinh doanh 『Thích ăn』." Tần Tinh Tinh dùng nĩa xiên một miếng bánh mật bỏ vào trong miệng, khen! Người phụ nữ này thật sự rất thích hợp vào phòng bếp!

"Đúng, tiểu Tịnh của chúng ta không phải dự tính trong vòng một năm gả mình đi sao?"

"Bây giờ chỉ còn lại mười tháng." Tần Tinh Tinh lạnh nhạt sửa chữa.

Hai người phụ nữ này ôm tâm trạng xem kịch vui làm cho người ta rất tức giận, Lý Tịnh Á hùng tâm tráng chí (tâm chí mạnh mẽ) hất cằm lên. "Các cậu không cần lo lắng cho tớ, tớ quyết định nhờ bạn thân của mẹ tớ giúp tớ tìm kiếm đối tượng, nói không chừng trong vòng nửa năm, tớ có thể gả mình đi rồi."

"Cậu yên tâm đi giao quyền quyết định chuyện cả đời cho mẹ cậu?" Tần Tinh Tinh thật sự không muốn làm một lão yêu đời nước lạnh người ta, nhưng mẹ già Lý cường hãn bao nhiêu, cũng khắc sâu trong ấn tượng của mọi người, trong mắt mẹ già Lý ứng của viên làm con rể tuyệt đối cùng người chồng trong lòng bạn tốt chọn hoàn toàn khác nhau.

"Mẹ tớ chỉ giúp tìm kiếm đối tượng, quyết định sau cùng là ai đối tượng kết hôn là của tớ."

"Hình như cậu đã quên, cậu có một đồng lớn điều kiện, cái gì không hút thuốc lá, không uống rượu, không đánh bạc, lịch sự nho nhã, đôn hậu chất phác, công việc ổn định, lớn hơn cậu bốn tuổi, là anh cả. Chẳng lẽ cậu cho rằng mẹ già cậu có thể tiếp nhận những điều kiện cậu đưa ra hay sao?"

"Cậu không cần biến mẹ tớ thành nữ bạo quân, là người thân cận với tớ, không hợp ý của tớ, chẳng phải bà đang lo lắng vô ích sao?"

Tần Tinh Tinh không nhận được dùng ngón tay chỉ chỉ đầu của cô, người phụ nữ này luôn không rõ ràng trọng điểm ở chỗ nào. "Cậu muốn tớ phải nói mấy lần, loại yêu cầu kia của cậu cơ bản không tìm được đối tượng."

Lý Tịnh Á không phục bĩu môi, yêu cầu của cô đâu có cao? Phụ nữ, sự nghiệp sẽ không so đo, nhưng chồng không thể không so đo, gả cho người chồng tốt, bảo đảm cả đời hạnh phúc, có thể nói là sự việc quan trọng nhất cả đời người phụ nữ, điều kiện lúc đầu phải tốt, mới không dễ dàng xuất hiện sai lầm.

"Tiểu Tinh, thật ra ngược lại tớ không phản đối cậu đi xem mắt, dù gì cũng là cơ hội quen biết đàn ông, nhưng có một việc cậu nhất định phải biết rõ, cậu đặt ra mục tiêu nhưng chưa chắc là duyên phận của cậu." Âu Dương Hi Nhi vừa nói tức nhận được cái gật đầu phụ họa của Tần Tinh Tinh.

"Cũng giống như, duyên phận của cậu không phải là thứ cậu có thể biết được."

Lý Tịnh Á ảo não nhũn mày, hai người phụ nữ già dặn kinh nghiệm yêu đương này có đang nhiễu loạn tâm tư của cô hay không, mặc dù cô rất không thích hao tổn tâm trí, tất cả đều dùng một bộ dạng giống như gió chiều nào theo chiều đó thuận theo ý của mọi người, nhưng duy chỉ có chuyện này, cô sẽ không chịu ảnh hưởng của bất kỳ người nào, mặc dù điều các cô nói rất có đạo lý, người chồng trong lòng cô lựa chọn có lẽ không phải người đàn ông thật sự làm cô động lòng. Bỗng dưng, bóng dáng Tề Tấn Nhân nhảy vào đầu. Sợ hết hồn, tại sao cô lại nghĩ đến anh?

"Cậu đang suy nghĩ cái gì?" diện diện le quy don

"Nét mặt của cậu rất quỷ dị!"

Sợ! Lại một lần nữa bị dọa sợ, lần này đầu sỏ gây nên là Tần Tinh Tinh và Âu Dương Hi Nhi, họ chia ra tấn công từ hai bên, ánh mắt sắc bén có vẻ đâm chiêu như muốn theo dõi tâm tư của cô.

"Tại sao hai người các cậu dựa vào gần như vậy?" Một trái một phải, Lý Tịnh Á lấy tay nhẹ nhàng đẩy mặt của các cô ra một chút, giảm bớt cảm giác bị họ áp bức.

"Có quỷ!"

"Có phải cậu làm chuyện trái lương tâm hay không?"

"Tớ. Con người tớ lá gan còn nhỏ hơn con chuột, nào có bản lĩnh làm việc trái với lương tâm?" Cũng chỉ là không cần thận suy nghĩ về một người đàn ông không nên nghĩ, làm sao cô lại có đáng về rất chợt dạ?

Tuy nói thái độ người phụ nữ này không quá bình thường, nhưng họ lại không thể không gật đầu đồng ý, khi một người từ nhỏ đã sống ở dưới "Thế lực hung ác", cô quả thật rất khó làm ra hành động gì làm người ta sợ hãi.

"Hai người các cậu mau ăn đi, lúc mới vừa tới không phải còn nói đói bụng sao?"

Đúng vậy, vào lúc này còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện lấp đầy bụng.

Ăn ăn uống uống, ba người phụ nữ hi hi ha ha đến mười giờ, Hoắc Duyên Lăng chồng Âu Dương Hi Nhi đã không kịp chờ đợi trực tiếp lái xe tới đón người, vì vậy bữa tiệc này vội vã kết thúc.

Tiền hai người bạn, rửa chén bát xong, Lý Tịnh Á lấy bánh ngọt và bánh bích quy tự tay làm trước đó được để lại trong tủ lạnh ra, nhưng mà, cô không xác định có nên đưa phần điểm tâm này đến đối diện hay không.

Trước đó bản thân tỉ mỉ làm xong bánh ngọt và bánh bích quy thì đột nhiên cô nghĩ đến Tề Tấn Nhân, người ta giúp cô, làm sao có thể không biểu hiện lòng biết ơn đây? Huống chi tạo dựng quan hệ thân thiện với hàng xóm rất quan trọng, vì vậy cô đặc biệt giữ lại một phần.

Đã như vậy, tại sao vẫn còn do dự?

Đây đều là lỗi của hai người phụ nữ kia, những lời nói kia, làm lòng cô lộn xộn.

Bỏ đi tạp niệm trong đầu, cô cũng không phải người lòng dạ xấu xa, tại sao lại suy nghĩ lung tung rồi tự tìm phiền não?

Vỗ vỗ ngực, an tâm, dùng khí tăng lên gấp bội, cô hào phóng cầm bánh ngọt lên đi đến ấn chuông cửa nhà đối phương.

"Anh. Xin chào, đây là bánh ngọt và bánh bích quy tôi tự mình làm, muốn mời anh thưởng thức." Cũng chỉ là áo sơ mi đen đơn giản phối hợp với quần jean, tại sao anh có thể hấp dẫn hại cô thiếu chút nữa mất hồn? Lý Tịnh Á mảy tỉnh lại đi, chồng Hi nhi còn dịu dàng đáng yêu hơn phụ nữ, có thể nói là "Kẻ gây tai hoạ" hàng đầu, hai mắt cô cũng không chớp, tại sao đối với người đàn ông này phản ứng lại kịch liệt như thế?

Nhận lấy đĩa bánh ngọt và bánh bích quy tự làm, Tề Tấn Nhân lại lộ ra dáng vẻ tươi cười tà mị. "Cám ơn cô, xem ra giống như ăn rất ngon."

Cô sắp không chống đỡ được rồi, người đàn ông này có thể dễ dàng cướp đi hồn phách của người khác. "Tôi. Hi vọng bánh ngọt và bánh bích quy tôi làm hợp khẩu vị của anh, tôi không quá rầy anh, ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Đưa mắt nhìn bóng dáng hoảng hốt rồi đi, Tề Tấn Nhân cố gắng đè nén ý cười trong lòng, người phụ nữ ngây thơ này thật sự vô cùng đáng yêu, thời gian anh ở nơi này hẳn sẽ rất thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Ứng Cử Viên Ông Xã Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Dùng chân đóng cửa chính, anh trở lại ghế quý phi trước cửa sổ sát đất, gỡ mắt kiếng mang tính chất vật hóa trang trên sống mũi xuống móc tại chỗ cổ áo, đổi vị trí đĩa trên tay và tạp chí đặt ở trên bàn trà nhỏ.

Nhưng khi nhìn tạp chí, đầu óc lại không ngừng nhớ tới gương mặt xinh đẹp mềm mại kia, không tự chủ lấy một miếng bánh đặt vào trong miệng, ăn ngon, mùi thơm nồng của sữa tươi lan ra trong miệng, quan trọng là không quá ngọt.

Lúc này, cửa chính lại mở ra, anh lập tức quay đầu nhìn một cái vì ngại phiền toái, bởi vì trừ anh ra, người duy nhất có chìa khóa để mở cửa chính đi vào gian phòng này là Hà Minh chủ nhà trọ, cũng là trợ lý của anh.

"Anh lại tới đây làm gì?"

Ở nhờ nhà người ta lại giống như chủ nhà, Tề Tấn Nhân thật sự ngạo mạn khiến người khác hận không được đập một cái, nhưng mà Hà Minh cũng không có lá gan động đến một cọng lông tơ của anh, thẳng thắn bây giờ không coi ai ra gì này lại là người mẫu hàng đầu của công ty anh, hơn nữa anh (TTN) lại có quan hệ với ông chủ, bất cứ ai cũng phải kính anh ba phần.

"Tôi không thể trở về xem một chút sao?" Hà Minh không nghĩ ra, tại sao vị đại thiếu gia này lại bỏ qua khu nhà cao cấp rộng lớn lại thoải mái mà ru rú trong phòng trọ nhỏ của anh? Không sai, gần đây truyền thông đối với người mẫu nhanh chóng nổi tiếng như anh (TTN) rất có hứng thú, bên ngoài khu nhà cao cấp thành thoàng có chỗ sẵn (phòng viên) theo dõi, nhưng không làm việc gì trái với lương tâm, cần gì lo lắng người ta theo dõi chụp ảnh?

"Lúc nào cậu cũng chạy tới nơi này, rất dễ dẫn đám chó săn đến đây." Làm người nổi tiếng rất rắc rối, tham gia vài cái MV (music video - tức clip của bài hát), chẳng biết tại sao lại trở thành nam chính của Scandal, càng nổi tiếng, giá trị trường cũng càng ngày càng tốt, nhưng anh không thích cuộc sống sinh hoạt thường ngày của mình bị đưa lên báo chí Internet, nếu chụp được những khoảnh khắc hấp dẫn tuần tú thì không tính, nếu không cẩn thận bị chụp ở góc độ xấu thì sẽ nói xấu anh, anh sẽ ba đêm ăn ngủ không ngon.

"Cậu dự định ở chỗ này bao lâu?" dien@dan l_e q_uy d_on

"Chỗ của tôi làm anh khó chịu sao?" Tề Tấn Nhân hài hước nhún mày.

"Không phải, chỗ của cậu không có gì để bắt bẻ, nhưng quá thoải mái cũng không tốt, tôi là người dân bình thường nên có chút thích ứng không được."

"Vậy thì ở thêm một khoảng thời gian, bảo đảm anh sẽ quen với hoàn cảnh tốt."

Không nhận được phát ra tiếng rên, nếu như anh quỳ xuống dập đầu với vị đại thiếu gia này, có thể anh (TTN) sẽ trả lại cuộc sống tự do cho anh (HM) hay không. Ah? Kia là cái gì? Hai mắt Hà Minh đột nhiên phát ra ánh sáng sáng chói, trên bàn trà nhỏ có bánh ngọt và bánh bích quy anh thích ăn nhất, anh động tác nhanh nhẹn lập tức nhào qua, nhưng mới vừa chạm vào, đã bị người khác đánh một cái, hu ~~~ thật là đau! Anh há miệng thối tay mình "Phù phù", một đôi mắt ai oán nhìn người nào đó.

"Đây là điểm tâm của tôi."

"Không phải cậu không ăn điểm tâm là bánh ngọt... Đồ ngọt sao?" Mỗi lần nhận được điểm tâm người hâm mộ tặng, luôn vào bụng người quản lý này, nói dễ nghe là người mẫu phải kiểm soát chế độ ăn uống, nhưng thật ra là anh kén ăn.

"Hôm nay tâm tình của tôi tốt."

Vị đại thiếu gia này không khỏi quá cảm xúc hóa rồi, nhưng mà anh cũng đã quen, anh làm quản lý đã một năm, vị đại thiếu gia này nói gió là gió, nói mưa là mưa, không có bất kỳ quy tắc Logic nào có thể đặt vào trên người anh.

"Có rắm mau thả, không có việc gì thì về ngủ đi."

Le lười một cái, Hà Minh vội vàng từ ba lô bên người lấy ra kịch bản người đại diện giao, hơn nữa tự động đối tap chí trên tay anh thành kịch bản."Anh Duy muốn cậu mau chóng xem qua kịch bản, ngày mai sau khi chụp xong quảng cáo, anh ấy sẽ thảo luận với cậu, nhưng mà cá nhân anh ấy cảm thấy bộ phim thần tượng này rất tốt, nhân vật vừa thích hợp lại có sức quyến rũ, cậu có thể nhận."

"Sau khi tôi xem xong sẽ bàn lại, anh có thể đi rồi, không tiễn." Phất tay, Tề Tấn Nhân không yên lòng mở kịch bản ra.

Anh rất kiêu ngạo sao? Quả thật, anh tiến vào giới người mẫu, động cơ lúc đầu là chơi đùa thôi, hơn nữa không muốn ở với cha để phải chịu khổ, mặc khác tìm đường thoát là tất nhiên, vừa đúng lúc cơ hội tự đưa tới cửa, chuyến đi này xem ra lại rất thú vị, anh tạm thời thử một lần, về phần có thể vô cùng tỏa sáng tại khu vực này hay không, anh chỉ có thể lạnh nhạt mà đợi.

Chỉ là chuyện này cũng không đại biểu dã tâm của anh không lớn, nhà họ Tề có câu danh ngôn —— "Không có chuyện gì không làm được, chỉ có chuyện không muốn làm." Nếu như đã gẫm vào cái vòng này rồi, anh sẽ làm tốt nhất, đây là ngạo khí của người nhà họ Tề anh.

Được rồi, anh vì ngạo khí, tuy rằng anh đối với diễn xuất một chút hứng thú cũng không có, nhưng anh vẫn nghiên cứu kịch bản trên tay thật tốt, nhưng Ném kịch bản lên bàn trà bên cạnh, tối hôm nay không tâm tình làm việc, ngày mai xem lại thôi.

Trước kia khi tan việc, Lý Tịnh Á luôn chạy thẳng về nhà, nếu như không giành được vị trí người về nhà đầu tiên, sẽ không tránh được những lời quan tâm hỏi thăm, nhưng mà bây giờ lại khác, không cần tranh vị trí về nhà với bất cứ ai, hơn nữa còn có hai cô nhóc cần được quan tâm hơn cô, bọn họ sớm muộn cũng bị phiền chết, dĩ nhiên cũng không có dư thừa ánh mắt cho cô.

Thời gian trôi qua, bước chân cũng nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt khá mệt mỏi.

Mỗi lần đi ra trạm xe điện ngầm, cô đều không nhìn được chú ý tất cả cửa hàng dọc theo con phố, nhất là về thức ăn, chỉ ngửi thấy mùi hương, cô đã rất thỏa mãn, bây giờ có thể dừng bước lại mua rồi ném thử một chút, thật là hạnh phúc!

Hôm nay cô mua bánh bánh xe (bánh đậu đỏ), cô thích nhất vị bơ, vị bơ thơm ngon tan ra ở trong miệng, một hơi ăn năm sáu cái cũng sẽ không ngán, chỉ là, nếu mà mẹ già biết cô dùng thức ăn vặt làm thành bữa ăn chính, lỗi tai của cô khẳng định sẽ không được yên.

Mới nghĩ như vậy, điện thoại di động liền vang lên, hiển thị cuộc gọi đến của mẹ già đại nhân, cô vội vàng nuốt thức ăn trong miệng vào bụng, túi rác trên tay tùy ý nhét vào túi đeo lưng, sau đó nghe điện thoại di động chân tăng tốc đi về nhà, để miễn bị mẹ già phát hiện cô vẫn còn ở trên đường lưu luyến chưa về.

Mẹ già nói cái gì, cô hoàn toàn không nghe rõ, dù sao cứ "Vâng" là được rồi, cho đến khi mẹ già lần nữa nhắc nhở cô không được quên, lực chú ý của cô cuối cùng cũng quay lại.

"Không nên quên cái gì?"

"Những gì mẹ mới vừa nói con đều không nghe lọt tai sao? Xem mắt."

Âm thanh của mẹ già thật là kinh người, hại điện thoại di động của cô thiếu chút nữa vì không nắm chắc mà văng ra ngoài.

Lý Tịnh Á vuốt vuốt lỗ tai, cô một chút tâm tư chuẩn bị cũng không có."Tại sao động tác của mẹ lại nhanh như vậy?"

"Con phải nhanh lập gia đình, thì mẹ mới có thể yên tâm."

"Con như vậy không đáng yên tâm sao?" d ã l e q ãn

"Ai bảo con từ nhỏ đã làm cho người ta lo lắng, thời gian địa điểm mẹ sẽ nhắn tin cho con, tránh cho con lại hồ đồ."

Cô hớn hờ tiếp thu, đối với trình độ hồ đồ của cô, cô đã tự biết rõ, người như cô thế nhưng lại học kế toán, rất kỳ quái phải không? Nhưng cũng không hoàn toàn đúng, cô đối với chữ số giống như đặc biệt có cảm giác, nhìn qua một lần sẽ lưu lại ấn tượng.

"Con đang về nhà sao?"

"Nếu như mẹ không nói chuyện không ngừng, con đã về đến nhà." Bước lên bậc thang, cô đi nhanh tới đẩy cửa chính xã khu ra, gật đầu chào hỏi bảo vệ, tăng tốc xuyên qua giữa vườn hoa.

"Mẹ thấy con tám phần lại đi loạn trên đường." Hiểu con gái không ai bằng mẹ —— những lời này tuyệt không phải không hề có căn cứ. "Con đừng có

rảnh rỗi lại đi loạn ở bên ngoài, mau đi về, một chút mẹ lại gọi điện thoại cho con."

Kết thúc cuộc trò chuyện, Lý Tịnh Á để điện thoại vào túi đeo lưng, đúng lúc này cửa thang máy đi lên muốn đóng lại, cô xông tới, mặc dù thuận lợi cản thang máy lại, nhưng lỗ mũi cũng bị đụng đỏ.

"Thật xin lỗi!" Cô xấu hổ xoa lỗ mũi rồi nhìn lên, vừa nhìn thấy, mặt liền đỏ, bọn họ lại gặp mặt, nhưng tại sao không thể có không khí lãng mạn một chút vậy?

"Cô luôn lỗ mãng liều lĩnh như vậy sao?" Sự hài hước càng khiến Tề Tấn Nhân thêm can rở cưởng đã.

Cười khỏ, cười khúc khích, cười thẹn thùng, cười bối rối, bây giờ cô nhất định cực kỳ ngu ngốc, nhưng không có biện pháp gì, cô lại không tìm được nơi để trốn.

Đột nhiên, thang máy dừng lại, theo sau đó bốn phía đột nhiên rơi vào bóng tối, cô sợ hãi kêu lên bỏ nhào về phía trước, vừa đúng lúc ôm lấy anh, nhưng vào giờ phút này đầu óc rối loạn, đối với hành động của mình hoàn toàn không có cảm giác.

"Đã xảy ra chuyện gì? Tôi rất sợ bóng tối, khi còn bé chơi trốn tìm, tôi không cẩn thận ngủ thiếp đi ở trong tủ quần áo. Tĩnh lại, tôi mở tủ treo quần áo bỏ ra ngoài, lại không thấy mọi người, bốn phía tối đen thật là đáng sợ." Cô cảm giác mình bị kéo về cái không gian kia, nhà ông bà ngoại là Tứ Hợp Viện (*) rất cũ kỹ, cô không thích nơi này, cảm giác có vật gì đó đáng sợ đang núp trong bóng tối, nhưng ba mẹ ra nước ngoài, anh chị đi tham gia trại hè, cô chỉ có thể đợi ở nhà ông bà ngoại.

(*) Tứ hợp viện: một kiểu kiến trúc nhà cổ của người Trung Quốc. Kiểu kiến trúc này đặc trưng bởi một khoảng sân rộng, hình vuông, bao quanh 4 cạnh của hình vuông đó là 4 khu nhà, tạo thành một kiến trúc khép kín. "Tứ" đại diện cho 4 phía Đông, Tây, Nam, Bắc; "hợp" nghĩa là bao quanh. Từ trên nhìn xuống, tứ hợp viện giống như một chiếc hộp lớn do 4 cái hộp nhỏ tạo thành.

Tại sao không thấy tất cả mọi người? Cô sợ đến toàn thân phát run, không ngừng gào thét đến rách cả cổ họng, nhưng bốn phía vẫn yên tĩnh, ngoài cửa sổ truyền tới tiếng quỷ kêu sao? Cô không nhìn được lui vào trong góc, cô gắng tìm kiếm một chút cảm giác an toàn.

Tiếng gió kèm với tiếng kêu của quỷ, một tiếng lại một tiếng xâm nhập vào hồn phách của cô, làm cơ thể của cô đông băng! Vào giờ phút này cô cho là mình sắp chết rồi, vì vậy không nhìn thấy ánh sáng từ bốn phía, không nghe được mọi người hi hi ha ha tranh nhau hỏi cô có phải bị dọa sợ hay không.

Hóa ra là trò đùa quái đản, nhưng hình ảnh một khi đã in sâu lại, sẽ rất khó mất đi, từ đó cô trở nên nhát gan, có lẽ cô yếu đuối cũng không phải bởi vì người nhà quá cường hãn, mà là lúc ấy lưu lại bóng ma trong cô.

"Không phải sợ, tôi sẽ bảo vệ cô." Âm thanh của Tề Tấn Nhân rất dịu dàng, nhưng lại mang cho người khác một loại sức mạnh, giống như dù trời có sập xuống cũng có anh chống đỡ thay cô.

Hình như có một dòng nước ấm theo máu chảy vào Tứ Chi Bách Hải (toàn cơ thể), cơ thể Lý Tịnh Á đang căng thẳng cũng dần dần tĩnh táo lại, trong nháy mắt, ánh sáng xuất hiện quanh mình, thang máy lại chuyển động.

Mắt chớp chớp, cô đang ở trong lòng ngực của một người đàn ông sao?

Lo lắng chạy dọc theo sống lưng, ánh mắt run sợ từ từ di chuyển lên trên. A ~ cô gần như đang ở trên người anh, thăm, thăm, thăm! Anh sẽ không nghĩ là cô nhân cơ hội ăn đậu hũ của anh chứ?

"Tôi.. tôi." Cô muốn nói gì? Tuyệt không có ham mê vẻ đẹp của anh sao? Nhưng mà, tại sao cô có cảm giác đang giấu đầu lòi đuôi?

"Không sao."

"Tôi. Không phải, bình thường không phải như vậy, tôi." Càng gấp, giải thích càng không rõ ràng.

"Đó là bởi vì quan hệ với tôi sao?" Thấy cô vừa vội vừa thẹn thùng lại không biết làm sao, bộ dạng thỉnh thoảng giấu đầu giậm chân, Tề Tấn Nhân nhìn cười nghĩ muốn trêu chọc cô, nhìn khí chất nhu hòa điềm tĩnh của cô, thỉnh thoảng giống như gió xuân, thỉnh thoảng như đứa trẻ mãi không lớn, thẳng thắn lại ngu ngốc.

Lập tức gật đầu, lại lập tức lắc đầu, cô bị chính mình làm cho đầu óc choáng váng, càng không biết vì sao lại nói thế.

Anh không đành lòng giỡn với cô. "Nếu như cô cảm thấy có lỗi với tôi, vậy mời tôi uống cà phê đi."

"Uống. Uống cà phê?" Tại sao tim của cô lại đập nhanh như vậy? Cũng không phải anh muốn hẹn hò với cô.

"Tôi muốn uống cà phê do cô tự tay pha, nhưng mà hôm nay nọ đi, tôi có hẹn với người khác, một lát nữa còn phải ra ngoài."

"Khi nào anh muốn uống cà phê thì nói với tôi."

"Cô yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không để cho cô chạy thoát." Anh nói một câu hai nghĩa còn nháy mắt với cô.

Lý Tịnh Á hốt hoảng quay đầu, phát hiện mặc dù rõ ràng khôi phục nguồn điện rồi, nhưng bởi vì lần mất điện này, ban đầu nhấn hủy bỏ tầng trệt, thời

điểm cúp điện thang máy vẫn dừng lại ở tầng trệt.

Bấm vào tầng trệt, lần nữa khởi động, mặc dù chỉ ngăn ngừa mấy giây, cô lại cảm thấy thời gian giống như mênh mông vô tận, là cô tự mình nghĩ quá nhiều sao? Cặp mắt đen cuồng vọng kia nhìn cô, làm cô không thờ nổi.

Cửa thang máy mở ra, vội vã chúc anh có một đêm tốt đẹp, cô hoảng hốt ra khỏi thang máy, nhưng về đến nhà, cô vẫn còn là cảm thấy hơi thở cặp mắt kia tràn đầy xâm lược gắt gao dây dưa với cô.

Trong đầu có một âm thanh nói cho cô biết, tốt nhất giữ một khoảng cách với người đàn ông này, nếu không, ba hôn bảy vía một ngày nào đó sẽ bị anh câu đi.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Cử Viên Ông Xã Đầu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 2

Bên ngoài tấm kính thủy tinh, gió, mây, đất đai, trên người người đi đường, khắp nơi đều tràn ngập hương vị của mùa xuân.

Đây là thời gian tốt để hẹn hò, xuân về hoa nở, khiến cho trong lòng nam nam nữ nữ đều khao khát tình yêu.

Nhưng

Lý Tịnh Á thử đặt lực chú ý lên người đàn ông đối diện, chờ đợi sự tán thưởng của anh, nhưng ánh mắt vừa nhìn vào mái tóc được vuốt keo kia, liền không nhìn được yên lặng thờ dài, hồi tưởng đến những lời cảnh cáo của đám bạn thân đối với lần xem mắt này —— cậu không cần ôm kỳ vọng quá cao với ánh mắt của mẹ già cậu—— thật đúng là câu nói đúng!

Ngồi trong tiệm cà phê của khách sạn, bốn phía người đến người đi, âm thanh ồn ào không ngừng vang lên bên tai, trước mặt còn có hương thơm thuần khiết của cà phê Blue Mountain (*), phối hợp với trứng cuộn phô mai, nhưng vẫn cố gắng mở mắt ra, chuyên chú nhìn người đàn ông đối diện, chỉ là càng nhìn, càng buồn ngủ.

(*) là một trong những loại hạt cà phê arabica có giá thành cao và được ưa chuộng nhất trên thế giới.

Lắc đầu một cái, tỉnh lại, sau này trước tiên vẫn nên xin mẹ già đưa hình cho cô xét duyệt, đẹp xấu không quan trọng, nhưng ít nhất gương mặt không cần làm cho người ta buồn bực đến muốn ngủ.

Vội vàng đưa tay che miệng đang ngáp lại, nhin xuống, cô không thể ngáp, hành vi này rất không lễ phép.

"Lý tiểu thư có ý kiến gì?"

"Hả?" Cô kinh ngạc mở lớn hai mắt, có phải anh đang nói với cô hay không?

"Là tôi muốn nói, có phải Lý tiểu thư cảm thấy tôi rất khô khan hay không?" Đầu bóng tiên sinh lúng túng nói.

"Không, giọng của anh rất êm tai." Cô ghét người già nhân giả nghĩa như vậy, nhưng mà người già nhân giả nghĩa nào đấy lại thể hiện bộ mặt được giáo dục tốt, rất mẫu thuẫn có đúng hay không? Đây chính là cuộc sống!

Nghe vậy mở cò trong bụng, đầu bóng tiên sinh cũng đáp lễ một câu."Giọng của Lý tiểu thư cũng rất dễ nghe."

"Cám ơn, thật xin lỗi, tôi đến nhà vệ sinh một chút." Lý Tịnh Á vội vàng cầm ví da lên đứng dậy đi ra khỏi tiệm cà phê, vội vàng tìm một chỗ gọi điện thoại cầu cứu.

Cô nhớ khách sạn này có một hành lang giống như căn phòng mặt trời (*), cách tấm thủy tinh, nhìn ra xa chính là cả vườn hoa đỏ tươi, nơi này rất thích hợp để gọi điện thoại, không lo âm thanh quá lớn sẽ quấy rầy người khác, cũng không cần lo lắng bị âm thanh của người khác quấy nhiễu.

(*) Căn phòng sử dụng tường bằng kính, giúp cho ánh sáng mặt trời có thể chiếu vào bao phủ cả căn phòng.

Dọc theo lối đi bên ngoài khách sạn, đi đến cuối, sau đó quẹo trái, ở nơi đó cô nhìn thấy căn phòng mặt trời.

Lấy điện thoại di động ra, người thứ nhất cô tìm tới đương nhiên là Tần Tinh Tinh người không có công việc mà ở nhà làm trạch nữ.

"Tinh Tinh, nếu như không phải cậu hi vọng tớ bị buồn chết, nhanh nghĩ cách cứu tớ với."

"Mẹ cậu giúp cậu tìm một bác sĩ phải không?"

"Không phải bác sĩ, mà là nghiệp vụ quản lý, năng lực làm việc rất mạnh, nói tới nói lui cứ nói liên tục giống như là thác nước, nhưng mà miệng lưỡi lưu loát, cậu tuyệt không lo lắng sẽ tẻ nhạt."

"Vậy cậu bắt mắt cái gì?"

"Tẻ nhạt thì không tốt, quá nóng cũng không tiện, đầu óc của tớ giống như muốn cúp điện, thật là khổ sở."

"Vậy cậu hãy trực tiếp cúp điện, bảo đảm đối phương sẽ giận đến mức phui mông chạy lấy người, không phải vừa đúng lúc cậu có thể thoát thân sao?"

"Anh ấy cũng không có ý hại tớ buồn ngủ, tớ muốn cuối cùng vẫn phải chờ cho người ta một chút mặt mũi, cậu hãy giúp tớ đi."

"Được rồi, mười phút sau tớ sẽ gọi điện thoại cho cậu, để cho cậu có lý do thoát ra."

"Tình Tình, tớ yêu cậu nhất! " Lý Tịnh Á hô vang ‘nhé’ một tiếng, Tần Tình Tình lập tức trả lời bằng âm thanh da gà rơi đầy đất, chọc Lý Tịnh Á cười khanh khách, Tần Tình Tình mắng cô một tiếng ‘38’ (*) liên cắt đứt tín hiệu, chỉ là, cuối cùng cô cũng có thể an tâm để điện thoại vào túi áo khoác.

(*) Ở Đài Loan dùng để chỉ người phụ nữ phù phiếm, làm việc liều lĩnh, điên rồ, không trang trọng.

Lý Tịnh Á xoay người một cái. A! Trái tim lại đập mạnh, cô đang ở chỗ này mà cũng vô tình gặp Tề Tân Nhân!

"Hai chúng ta thật là có duyên." Hai tay Tề Tân Nhân nhét ở trong túi quần jeans, lưng dựa vào công vòm, tư thế kia vô cùng gợi cảm khiến người khác miệng đắng lưỡi khô, nhưng vào lúc này hai mắt Lý Tịnh Á không hề chớp.

"Phải Đúng vậy, anh ở đây đã bao lâu rồi?" Anh không nghe chứ?

"Tôi vừa mới tới." Anh là tên lừng gạt, từ khi cô rời khỏi tiệm cà phê, anh giống như một tên trộm điên cuồng đi theo. Thật ra thì chính xác mà nói, ngay từ lúc phát hiện bóng dáng của cô trong tiệm cà phê, anh đã chú ý cô, nhìn cô cố gắng chiến đấu để không ngủ gật, đáng vẻ muốn ngủ lại không dám ngủ, nhiều lần khiến anh thiếu chút nữa thất thanh bật cười, cô gái này thật là đáng thương, tại sao đối tượng cô hẹn hò còn không thú vị bằng thái độ của anh mỗi lần đối diện với ký giả.

Lý Tịnh Á thờ phào nhẹ nhõm, vậy chắc là anh không nghe được nội dung cuộc gọi của cô.

"Cô tới khách sạn làm gì?"

"Tôi. Hẹn bạn đến nói chuyện, bạn của tôi còn đang chờ tôi... tôi đi trước." Nếu như không cẩn thận để cho anh nhìn thấy đối tượng xem mắt của cô, anh sẽ có phản ứng gì? Cô phải nhanh chóng trở lại tiệm cà phê kết thúc buổi xem mắt hôm nay.

"Tôi thấy tinh thần cô không tốt lắm, về nghỉ ngơi sớm một chút." Tề Tân Nhân lạnh lẽo ở sau lưng cô bổ sung một câu.

Lý Tịnh Á nổi da gà, đây là ý gì? Chẳng lẽ anh đã ở tiệm cà phê và nhìn thấy cô sao? Như vậy, không phải anh cũng nhìn thấy đầu bóng tiên sinh?

Trời ạ! Hôm nay đối với cô mà nói là một ngày ngập đầy tai nạn!

Thấy Lý Tịnh Á giống như cố gắng biến mất khỏi tầm mắt của anh, Tề Tân Nhân không nhịn được bật cười, nhưng ngay sau đó, anh nhìn thấy người đại diện vội vàng vàng đi tìm, tiếng cười dừng lại, mở miệng, tại sao nhanh như vậy đã bị bắt?

"Virgil, cậu ở đây giờ trò quý gì? Nói muốn đến phòng vệ sinh, sao lại chạy tới nơi này, chẳng lẽ cậu quên mình đang tiếp nhận phỏng vấn của tạp chí sao?" Đinh Nhượng Duy thở hắt ra nhìn anh chăm chăm.

"Tôi vừa nhận được điện thoại." Tề Tân Nhân không chút lo lắng đeo kính sắt trông cộng thêm kính râm.

"Hôm nay lúc phỏng vấn cậu luôn không tập trung." Giọng Đinh Nhượng Duy mang theo sự dò xét, thân là người đại diện, nếu như tính cảnh giác và độ miễn cảm không đủ cao, làm sao có thể nắm được cuộc sống riêng của nghệ sĩ trước đám chó săn?

"Anh không cảm thấy mùa xuân rất thích hợp để ngủ sao?" Anh ghét nhất là phỏng vấn, có một ít ký giả chủ yếu là muốn đào bẫy để anh nhảy vào, không trách ký giả được, đề tài bình thường không xào nóng doanh thu sẽ không tăng, nhưng mà trọng tâm đề tài luôn bị có ý bóp méo.

"Trừ phi cậu muốn ở nhà làm Đại Thiếu Gia, nếu không đừng mong tôi để mặc cho cậu tùy hứng."

"Nếu như mà tôi ở nhà làm sâu gạo, cha tôi sẽ là người đầu tiên làm thịt tôi." Mặc dù trước mắt công ty đại diện ngoại trừ Khương lão đại, cũng chính là ông chủ, vẫn chưa có người nào biết anh là con trai của tổng giám đốc ‘Tập đoàn Tề Hoàng’, nhưng khi nhìn bộ dáng của anh, không khó đoán được anh xuất thân từ Hào Môn (nhà giàu sang quyền thế), nghe nói mọi người luôn lén lút nghị luận, nếu không phải anh kiên trì để Khương lão đại dùng quyền lực ngăn lại, mà Khương lão đại quen anh ở nước ngoài, khiến mọi người lầm tưởng anh là Hoa kiều, nếu không thân phận của anh đã sớm bị đưa ra ánh sáng.

"Vậy thì giữ vững tinh thần để ứng phó thật tốt với cuộc phỏng vấn."

"Được, anh Duy tốt của tôi." Tề Tán Nhân hào phóng đi đến khoát qua bả vai Đinh Nhượng Duy. Đinh Nhượng Duy không được tự nhiên đẩy anh ra, hình tượng người đại diện rất quan trọng.

Nhưng Tề Tán Nhân kiên quyết kéo người đại diện có nề nếp này trở lại, cuộc sống không cần nghiêm túc như vậy. Đọc theo đường đi nhìn hai người bọn họ một đẩy một kéo, khó tránh khỏi dẫn đến những ánh mắt khác thường, chỉ là đùa giỡn đến mức khiến Tề Tán Nhân mở cờ trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Cử Viên Ông Xã Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 2.2

Không sai, cô muốn trước khi qua tết âm lịch bán mình ra ngoài, nhưng mẹ già có cần gấp gấp như vậy không?

Lấy thư của mẹ già ra khỏi một túi hình thật dày, Lý Tịnh Á thật đúng là dờ khóc dờ cười, không tới một tuần lễ, mà mẹ già đã có thể tìm được nhiều đối tượng xem mắt như vậy, thật không tin nổi!

Rõ ràng cô đã nói với mẹ già, mặc dù trước tiên cô muốn xem qua hình chụp, nhưng mà mẹ già cũng phải loại bỏ bớt đối tượng chứ, không cần người nào cũng ném cho cô, giống như bây giờ cô là thùng rác gia đình chuyên phân loại đồ bỏ đi mà không thể nói 'NO', tốt xấu gì cô cũng phải kiểm tra sao!

Đạo bước đi xuyên qua giữa vườn hoa, cô lấy vài tấm hình ra, tấm thứ nhất đã đánh bại cô, người đàn ông này mới nhìn đã thấy giống như một con mọt sách, kiểu dáng của cặp mắt kiếng đen giống như nói số độ rất lớn, lật sang tấm hình phía sau, ở phía trên mẹ già còn ghi tư liệu về người này —— năm nay ba mươi một tuổi, hơn cô bốn tuổi, điểm này ngược lại phù hợp với điều kiện của cô, nhưng mà, tại sao lại là một nghiệp vụ (*) đây?

(*) Nghĩa là kĩ năng, biện pháp thực hiện công việc chuyên môn của một nghề nghiệp.

"Đây là cái gì?" Tề Tán Nhân tò mò từ phía sau nói vào bên tai Lý Tịnh Á.

Cô hoảng sợ nhảy lên, đầu đụng vào cằm của anh, trong nháy mắt hình chụp trên tay rơi đầy đất.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi!" Cô vội vã ngồi xổm xuống nhặt hình chụp trên mặt đất, nhưng khi nhìn thấy anh bị đau mà không ngừng xoa cằm, cô lại cảm thấy mình không thể không quan tâm anh.

"Không sao, tôi nhặt giúp cô."

"Không cần, tôi tự làm là được rồi ——" Hu —— quá chậm, anh đã nhanh hơn một bước nhặt hình chụp trên đất lên, mà cô chỉ có thể giống như người máy đưa tay nhận lấy, đầu óc quay tròn thật nhanh, cô phải giải thích những hình chụp này như thế nào đây?

"Cô làm người tuyển chọn nhân viên sao?"

Mặc dù cô rất muốn theo lời nói của anh giải vây cho mình, thế nhưng những người này làm gì có tư cách tham gia tuyển chọn nhân viên? "Chắc, tôi có một người bạn. Xem mắt. Nên muốn tôi chọn giúp cô ấy. Nhìn thử xem người nào thì thích hợp." Một câu bình thường cũng nói không rõ ràng, đây không phải là nói cô đang chốt dạ sao?

"Tôi còn tưởng rằng xem mắt là chuyện chỉ xảy ra vào hai, ba mươi năm trước."

"Thật ra thì thời đại ngày nay cũng rất phổ biến chuyện xem mắt, đến tuổi kết hôn, cuộc sống lại chỉ diễn ra trong một phạm vi nhỏ, không có cơ hội quen biết bạn bè, không thể làm gì khác hơn là dựa vào người thân giới thiệu đi xem mắt."

Tề Tán Nhân gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng trong bụng lại rầu rĩ không quá thoải mái, anh làm sao vậy? Ngày đó cô ở trong tiệm cà phê của khách sạn 'hẹn' với đối tượng, hẳn là đối tượng xem mắt.

Hai người cùng nhau đi thang máy lên lầu, ra khỏi thang máy, nói ngủ ngon, một trái một phải chia ra đi về phía nhà trọ của mình, khi Lý Tịnh Á lấy chìa khóa ra mở cửa, Tề Tán Nhân đột nhiên quay đầu lại. "Tôi muốn uống cà phê."

Cô quay đầu lại nhìn anh, nhất thời không phản ứng kịp. "Hả?"

"Cô không nhớ còn thiếu tôi một ly cà phê sao?"

"A, cái đó, không có, đương nhiên tôi vẫn nhớ, bây giờ sao?"

"Đột nhiên tôi rất muốn uống cà phê, không phải cô nên đáp ứng sao?" Anh hoàn toàn không đợi cô đáp lại, tự nhiên lấy đi chìa khóa trên tay cô rồi mở

cửa, lại còn đang hoảng đi vào.

Mà cô dĩ nhiên chỉ có thể giống như đứa bé ngốc đi theo phía sau.

"Các cậu khỏe, tôi lại tới." Tề Tán Nhân chào hỏi những con búp bê được đặt trước cửa sổ sát đất, đột nhiên, anh nhớ mình đã quên dẫn dò cô một chuyện, quay đầu nói với Lý Tịnh Á vẫn còn ngu ngốc đứng đó vì bị hoảng sợ: "Cà phê của tôi không thêm đường không thêm sữa tươi."

Cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, cô tiện tay ném ví da và túi hình lên trên bàn com, bước nhanh vào phòng bếp.

Dùng trước xà phòng rửa sạch hai tay, đây là việc cơ bản để giữ vệ sinh trước khi cô tiếp xúc với thức ăn, tiếp theo mở ngăn tủ đối diện bồn rửa lấy cà phê ra, vật dụng pha cà phê được đặt ở tủ trước mặt, như vậy tương đối thuận tiện.

Cô vui vẻ lấy máy xay tay ra, từ từ xay, như vậy mới có thể chân chính hưởng thụ niềm vui khi pha cà phê.

Pha cà phê xong, xoay người từ quầy thủy tinh trên bồn rửa lấy ly cà phê ra, khi cô quay người lại liếc mắt đã thấy Tề Tán Nhân không biết đứng ở cửa vào phòng bếp từ lúc nào, hoảng sợ, ly cà phê thiếu chút nữa trượt khỏi tay.

"Thật xin lỗi, tôi không cố ý hù dọa cô, mùi hương cà phê quá thơm." Khi bước chân của anh bất tri bất giác đi vào nơi này, thì đã không thoát được, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy bóng dáng bận rộn của người phụ nữ ở trong phòng bếp giống như một bức tranh, nhìn rất bình thường, nhưng lại ám áp động lòng người.

Con trai nhà họ Tề từ nhỏ đã phải bận rộn vây quanh các buổi học thêm, mười hai tuổi đã bị đưa ra nước ngoài giáo dục, theo lời nói của cha, càng là hào môn càng phải tiếp nhận sự giáo dục nghiêm khắc, nếu không sẽ giống với câu danh ngôn —— ‘Giàu không quá ba đời’, vì vậy anh đối với tác dụng tượng trưng của phòng bếp không có cảm giác gì, bóng lưng mẹ già bận rộn trong phòng bếp, là thuộc về những người viết văn.

"Đây là cà phê Blue Mountain cao cấp nhất, pha cà phê là một trong những thú vui cuộc sống của tôi, có thể pha một loại cà phê tốt càng được hưởng thụ hơn." Cô rót một ly cà phê cho anh.

Người mùi thơm, uống một hớp, đáng vẽ của anh giống như đã bị mê hoặc. "Mùi vị này thử một lần là nghiện."

"Anh ăn tối rồi sao?" Vấn đề vừa được nói ra, chính cô cũng giật mình, tại sao lại nhiều chuyện như vậy? Nhưng mà, vào lúc này là thời gian ăn bữa tối của cô, hỏi khách một chút trước khi chuẩn bị bữa tối, đây cũng là lễ phép.

"Chưa, tôi không kén chọn, cái gì cũng được."

"Vậy tôi sẽ nấu cà chua và hải sản." Lý Tịnh Á lần nữa lấy tạp dề từ trong tủ ra rồi mặc vào, đang chuẩn bị đi tới tủ lạnh tìm nguyên liệu nấu ăn, lại phát hiện Tề Tán Nhân lười biếng dựa vào cửa vào phòng bếp, cặp mắt cuồng vọng kia thăm trầm nhìn cô, bất giác tim cô đập rộn lên. "Anh đến phòng khách chờ tôi, không tới nữa giờ là có thể ăn tối."

"Tôi ở đây nói chuyện phiếm với cô."

"Không, không cần, lúc tôi nấu ăn nhất định phải chuyên tâm, bằng không sẽ không làm tốt, giống như là mang đường trắng làm thành muối ăn, hay lại bỏ muối ăn thêm một lần nữa." Dung lượng trò đùa trong não cô quá nhỏ, trong đầu chỉ có thể chứa được một chuyện.

"Vì bảo vệ bữa ăn tối của mình, tôi sẽ đợi ở phòng khách." Anh không cam lòng rời khỏi phòng bếp.

Vào lúc này đã không còn cảm thấy bị áp bức, nhưng đột nhiên giống như mất đi một thứ gì đó.

Lắc đầu, cô phải chuyển tâm chuẩn bị bữa tối.

Quả nhiên không tới nửa giờ, hai tô thức ăn nóng hổi được đặt trên mặt bàn, hai người ngồi đối diện nhau, Tề Tán Nhân hít một hơi thật sâu, không kịp chờ đợi cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Nhìn Tề Tán Nhân chậm rãi, nhìn anh dùng chiếc đũa gấp miếng thứ nhất đưa lên miệng, Lý Tịnh Á không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng, ngón tay bởi vì khấn trương mà vịn lại một chỗ, thật muốn hỏi anh mùi vị thế nào, thế nhưng bộ dạng giống như đang lo lắng, chờ một lát sẽ tốt hơn, khi anh gấp miếng thứ hai lên, vấn đề lượn quanh ở đầu lưỡi không nhịn được bật thốt lên. "Tôi nấu ăn có hợp khẩu vị của anh không?"

Anh gờ ngón tay cái lên với cô, tiếp tục vui đầu ăn tô mì cà chua với hải sản nóng hổi.

Thấy thế cô liền yên tâm, cũng hưởng thụ bữa tối của mình, cô không giống anh, ăn từ từ từng miếng từng miếng, nhai kỹ nuốt chậm, cho đến khi để đũa và thìa xuống, cảm khăn giấy được đặt một bên lên lau miệng, mới nhận thấy anh đã sớm ăn xong, cặp mắt đen kia khiến người ta bối rối lại đang chăm chú nhìn cô.

"Anh. . . . Anh ăn no chưa?" Cô không hề thích nũng nịu, cũng không có lạnh nhạt, càng không có dáng người cao gầy, miễn cưỡng thì được coi là mỹ nữ trung đẳng, chắc cũng không phải anh có hứng thú với cô, nhưng mà, tại sao anh lại nhìn cô? Chẳng lẽ anh không biết bộ dạng này rất dễ khiến người khác có ý nghĩ kỳ quái sao?

"Đã mấy ngày tôi không có được ăn no như vậy rồi." Sau khi ở nhờ nhà trọ của Hà Minh, ba bữa com của anh gần như chỉ có trái cây và rau xà lách để

no bụng, thức ăn của quán ăn xung quanh đây đều quá nhiều dầu mỡ, dạ dày anh khó có thể chịu được, mà anh cũng chỉ biết làm mấy món salad đơn giản, dinh dưỡng thì đủ, nhưng luôn thiếu thiếu cảm giác thỏa mãn.

"Anh thích là tốt rồi, sở trường duy nhất của tôi chính là vào phòng bếp."

"Cô rất thích xuống bếp?" Những người phụ nữ anh biết đều là những cô gái được chiều chuộng, rất biết hưởng thụ thức ăn ngon, nhưng lại không biết làm sao để chế biến được một món ăn giống như vậy.

"Nghĩ đến việc người khác thích thức ăn do mình làm, xuống bếp sẽ biến thành một chuyện rất vui vẻ."

"Cô rất dễ dàng thỏa mãn."

"Cũng đúng, bình thường là một người không có dã tâm"

Cô rất bình thường sao? Không, bởi vì cô tình nguyện bình thường, ngược lại khiến cô trở nên không tầm thường, mà anh lại thích người không tầm thường.

Lại nữa, lại dùng ánh mắt khiến người khác suy nghĩ lung tung để nhìn người ta, cô hốt hoảng đứng lên. "Anh có muốn uống thêm một ly cà phê nữa không?" Không đợi anh gật đầu, cô đã cầm ly cà phê phía bên tay trái anh lên chạy trốn vào phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Cử Viên Ông Xã Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 2.3

Xếp hình chụp thành hàng ở trên bàn trà, nhìn từ bên trái sang bên phải, từ hàng thứ nhất đến hàng cuối cùng, lại nhìn từ bên phải sang bên trái, từ hàng cuối cùng về hàng thứ nhất, Lý Tịnh Á không khỏi thờ dãi, trong đầu lại nhớ lại sáng nay cô đặc biệt mang những hình này tới phòng làm việc, nhờ nhóm bạn thân chỉ cốt cho ý kiến về tình hình thực tế ——

"Tớ xác định mất thẩm mỹ của mẹ cậu thật sự có vấn đề." Sau khi Âu Dương Hi Nhi nhìn xong cả xấp hình thì kết luận.

"Tớ thấy không có vấn đề gì, vì cơ bản đều rất tề!" Tần Tinh Tinh tuyệt không lưu tình.

Không sai, thế nhưng là con gái dù sao cũng phải nói giúp mẹ già một câu. "Mặc dù dáng dấp của bọn họ có hơi phải xin lỗi, nhưng mà điều quan trọng nhất của một con người vẫn là khí chất bên trong."

"Đối tượng mẹ già cậu đề ý chắc phải có năng lực."

"Nếu như bà chỉ chú ý đến vấn đề về khí chất bên trong, thì những hình này cũng sẽ không xuất hiện ở trước mặt cậu."

Một người một câu, hai người phụ nữ này không thể khuyến khích một số mặt tích cực được sao? "Các cậu là thành viên của hiệp hội sao? Cũng còn chưa gặp mặt, đã nhìn ra được khí chất bên trong của đối phương?"

Hai người bọn họ rất ấn ý liếc cô một cái, giống như đang nói cho cô biết, ngu ngốc mới không nhìn ra được.

"Cậu dứt khoát đăng báo tuyển chồng có lẽ sẽ tiện hơn." Tần Tinh Tinh là người rất thực tế.

"Đăng báo được thì tớ cũng không phải điên thế này rồi!" Lý Tịnh Á tròn to hai mắt mãnh liệt lắc đầu.

"Nếu như cậu xem mắt cùng những người này, tớ thấy cậu mới điên thật rồi!"

Có cần khoa trương như vậy không? Vừa mới bắt đầu cô rất không tán thành, nhưng khi nhìn không biết bao nhiêu lần, từ sáng sớm đến giờ, lập trường của cô đã dao động, hình chụp những người đàn ông này cũng không bằng một phần mười Tề Tấn Nhân, trời ạ! Tại sao cô lại nghĩ đến Tề Tấn Nhân?

Lắc đầu, cô không thể động một tí đã nghĩ đến Tề Tấn Nhân, loại đàn ông như Tề Tấn Nhân hoàn toàn là phần tử hiếm hoi, anh mắt to mày rậm, làn da trắng nõn, nên thuộc về kiểu đàn ông lịch sự, nhưng ánh mắt của anh, mỗi động tác giờ tay nhấc chân của anh, đều điên cuồng kêu gọi hào phóng.

Cho dù, tiếp tục bắt bẻ tiếp nữa, bên trong này cũng không có một người nào đủ tư cách, cô nên cân nhắc xem rốt cuộc điều kiện của bọn họ có phù hợp với yêu cầu của cô hay không.

Toàn bộ ảnh chụp trên bàn trà được gom vào túi giấy, cô rời khỏi thăm lông dầy ẩm áp để đi vào phòng bếp, trước tiên vẫn nên giải quyết bữa tối, nếu

đôi bụng, làm sao có thể lực phấn đấu cùng những hình chụp đó đây?

Bữa tối hôm nay là cơm cà ri, nguyên liệu nấu ăn đã sớm được chuẩn bị thỏa đáng, cô chỉ cần thả vào nồi nấu chính, lúc này, tiếng chuông cửa giống như tiếng chim nhỏ chiêm chiếp kêu vang lên.

Ah? Tại sao giờ này còn có người đến ấn chuông điện?

Khi cô đi ra mở cửa, nhìn thấy Tề Tấn Nhân đứng ở trước cửa, thiếu chút nữa cảm rơi xuống đất, tại sao lại là anh?

"Tôi quên chìa khóa ở công ty, khoảng mười giờ bạn sẽ đưa tới giúp tôi, cô có thể cho tôi mượn nơi này ngồi đợi một lát không?" Anh hoàn toàn không cần phải xin sự đồng ý của cô, bởi vì anh đã tự động đi vào.

Cô ngăn ra, vẫn không quá quen với thói quen luôn hành động trước của anh, chỉ là ngược lại cô có thói quen giống người hầu nhỏ đi theo phía sau anh.

"Oa! Thơm quá! Đây là mùi gì?" Tề Tấn Nhân đột nhiên giống như con chó nhỏ dùng lỗ mũi hít mạnh, sau đó thèm ăn mà nuốt một ngụm nước miếng. "Cà ri sao?"

Cô rất tự nhiên gật đầu đáp lại. "Tôi đang nấu bữa tối, anh muốn ăn không?"

"Thật tốt quá, bụng của tôi rất đói!"

Chắc, người đàn ông này thật sự không hiểu 'khách khứa' gì, nhưng biểu hiện nhiệt tình của anh đối với cô, lại khiến cô không nhận được những mông lên, hình như cô nghe thấy âm thanh vui sướng đang phát ra từ trong đáy lòng.

"Anh ngồi đi, bữa tối rất nhanh sẽ được mang lên bàn." Cô vội vàng vào phòng bếp lấy bữa tối ra ngoài phục vụ anh.

Sau khi ăn no nê, Tề Tấn Nhân nhận không được bắt đầu ca ngợi. "Đây đúng là mỹ vị nhân gian!"

"Anh thích là tốt rồi."

"Cô mời tôi ăn tối, cô mời tôi uống cà phê, tôi biết, một nơi rất thích hợp để uống cà phê."

"Không cần, chỗ này của tôi cũng có cà phê để uống."

"Cô hẳn phải để cho tôi bày tỏ một chút lòng biết ơn, bằng không tôi sẽ áy náy, chúng ta đi thôi."

"Thật không cần, tôi. Tôi." Nhìn chằm chằm bàn tay đột nhiên bị anh nắm lấy, Lý Tịnh Á quên mình muốn nói gì, tại sao động tác của anh lại nhanh như vậy?

Đến cạnh cửa, cô vừa nghĩ đến ví da mình cũng không có mang, vội vàng kéo tay của anh, nói anh chờ một chút, cô trở về phòng lấy ví da, bằng không, sẽ đến phiên cô không về nhà được.

Ngồi trên chiếc xe thể thao BMW màu đen của anh, bọn họ đi tới núi Dương Minh, đây là nơi có thể nhìn thấy cả thành phố Đài Bắc, trong đêm, dòng xe qua lại không dứt hóa thành một dải ngân hà, lấp lánh như sao sáng làm bầu không khí giá rét được điểm thêm một chút ấm áp, gió lạnh thổi vù vù, lại không thổi tan được màn đêm lạnh mướt.

Bọn họ tới cửa hàng tiện lợi mua cà phê, tuy không hơn cà phê nhà, nhưng mà vào giờ khắc này, lại là hương vị cà phê ngon nhất trên thế giới, bởi vì bên cạnh có một người cùng hưởng thụ chung thời gian ngọt ngào này.

Mùa xuân tuy đã qua hai phần ba, đối đầu với gió lớn sẽ khiến người ta run lập cập, nhưng bầu không khí này. Nhìn sang bên trái —— có đôi tình lữ giống như chim uyên ương mạnh mẽ quấn cùng một chỗ, nhìn xa xa bên phải —— có đôi tình lữ bốn cánh môi đều dán lên nhau, còn nữa, không nhìn rõ trong góc còn có rất nhiều đôi tình lữ đang chơi trò anh anh em em, khiến toàn thân người khác bất giác càng ngày càng nóng.

"Có phải nơi này rất tuyệt hay không?"

Gật đầu một cái, quả thật rất tuyệt, cô cũng không biết còn có nơi đẹp như vậy, nhưng mà, hình như không quá thích hợp với hai người bọn họ. Hắng giọng một cái, Lý Tịnh Á không được tự nhiên nói sang chuyện khác. "Thật ra thì, anh không ghét bỏ tài nấu nướng của tôi, tôi đã rất vui về rồi, nói thật, tôi rất hoan nghênh có người cùng tôi ăn tối, trước kia ở trong nhà, mỗi ngày ăn cơm đều rất náo nhiệt, bây giờ chỉ có một mình ngồi cầm bát đũa, không có ai để nói một chút chuyện sinh hoạt thường ngày, thật nhàm chán!"

"Tôi cũng cảm thấy giống vậy, tôi cũng không thích cảm giác ăn cơm một mình, như vậy, về sau nếu tôi có ở nhà thì bữa tối, tôi sẽ theo dùng cơm cùng cô."

Cô biết bộ dáng bây giờ của mình có bao nhiêu ngu xuẩn, xin tha thứ cho cô, tình huống như thế rất khó không khiến người ta sững sờ, sao lại biến thành như vậy?

"Dĩ nhiên, tôi sẽ trả tiền ăn."

"Không, không cần." Trời ạ! Cô đang nói cái gì vậy? Hiện tại quan trọng nhất là làm sao để cự tuyệt dùng cơm cùng anh? Nếu như cô không nói những lời khách sáo đó, làm sao người ta có thể nghĩ đến chuyện dùng cơm cùng cô? Cô bị gây ông đập lưng ông, đau chết, đó cũng là do cô tự chuốc lấy!

"Anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng, làm sao tôi có thể ăn không của cô được?"

"Anh không cần nói như vậy, lúc tôi nấu thức ăn luôn có thói quen chuẩn bị nhiều một chút, bây giờ chỉ là nhiều thêm một bộ bát đĩa, nếu như mà tôi lấy tiền của anh, ngược lại sẽ rất áp lực, ngày ngày đều phải cung ứng cơm, có khả năng sẽ quá nhiều tôi." Cô chú ý thấy sức ăn của Tề Tấn Nhân cũng không kém cô bao nhiêu, chính vì vậy, mặc dù nhiều thêm một miếng ăn, lượng thức ăn cô chuẩn bị cũng sẽ không khiến hai người đói bụng.

"Cô thật sự không ngại có thêm bộ bát đĩa của tôi sao?"

Đây là cơ hội tốt để thay đổi tâm ý, nhưng cuối cùng cô vẫn gật đầu, nói chuyện giống như nước bị hắt đi, làm sao có thể thu trở lại được?

Thật ra thì, ngẫu nhiên tới ăn một bữa cơm cũng không có gì là quá đáng lắm, hàng xóm vẫn nên chăm sóc lẫn nhau, đây cũng chính là một trong những điều vô cùng quan trọng, nhưng chỉ sợ vạn nhất anh ngày ngày tìm tới cửa.

Thả lỏng, chuyện cũng không có nghiêm trọng như thế, nói không chừng anh chỉ thuận miệng nói một chút, mấy ngày nữa thì quên mất chuyện này, cô cần gì phải khiến thần kinh của mình căng thẳng như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ứng Cử Viên Ông Xã Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 3

Không sai, anh chỉ là thuận miệng nói một chút, tổng sẽ không thật sự biến nơi ở của cô thành quán ăn, như vậy thật sự quá mặt dày mày dạn, nhưng cô sai rồi, mười phần sai, da mặt của anh còn dày hơn da trâu!

Tề Tấn Nhân rất đúng giờ, gần như mỗi ngày, cho dù tới bây giờ, cô vẫn không rõ lắm vì sao anh có thể tính thời gian chuẩn xác như vậy, nói tóm lại, thời gian vừa đến anh sẽ giống như ông chủ bình thường xuất hiện, mông dính vào trên ghế sofa, hai chân bắt chéo, vừa mở TV, vừa chờ cô đưa bữa tối lên, trong đầu cô thường sẽ xuất hiện một ý nghĩ cực kỳ hoang đường —— mình là nữ giúp việc của anh.

Nói da mặt anh quá dày, đó là sự thật, nhưng mà vấn đề lớn hơn lại xuất hiện ở chính bản thân cô, thỉnh thoảng muốn lười biếng đi ăn ở ngoài, anh nói không được, thế nhưng cô cũng sờ mũi một cái rồi ngoan ngoãn rửa tay nấu cơm, rất buồn cười có đúng hay không?

Buồn cười, thế nhưng vẫn còn, cô luôn suy nghĩ vì bữa tối mỗi ngày, bởi vì Tề Tấn Nhân là người rất kén chọn, không ăn hành tây, không ăn ớt xanh. . . . Những món anh không ăn thế liệt kê đầy một tờ giấy A4.

Cô có một loại cảm giác, anh nhất định lên lút giữu cột cô, không cần tốn nhiều sức để quán lấy anh, tại sao trên thế giới này có thể có người phụ nữ ngu ngốc như cô?

Không được, tuyệt không thể để mặc cho người đàn ông này dắt mũi của cô nữa, cô muốn lớn tiếng nói "Không" với anh, cô không có nghĩa vụ làm cho anh no bụng, hơn nữa từ đó cùng anh vạch rõ giới hạn, không quấy rối anh nữa, chuyên tâm xem mắt tìm người chồng tốt.

"Tôi không thích hành tây." Tề Tấn Nhân nhú mày lấy miếng hành tây từ trong cơm thịt bò nướng ra, bỏ vào trong đĩa của cô, giống như cô là người phụ trách giúp anh giải quyết đồ ăn thừa.

Haiz! Trong lòng cô quyết tâm, nhưng nhiều lần, lời nói đến đầu lưỡi thì dừng lại, lúc đối mặt với anh, cô giống như một con chuột nhỏ bé, cho dù nói cô là con kiến hôi cũng không quá đáng, kết quả, cô cứ tiếp tục rơi vào hoàn cảnh khó khăn vì phải phục vụ anh.

Nhìn hành tây trong đĩa, mày Lý Tịnh Á nhú lại còn chặt hơn anh, người đàn ông này xem cô là người thu hồi đồ thừa sao? Nhưng nhìn một chút cô lại cảm thấy, người đuổi lý hình như là cô. "Tôi biết rõ anh không thích hành tây, nhưng hành tây có rất nhiều dinh dưỡng anh nên ăn một chút."

"Tôi chính là không thích ăn hành tây." Anh tiếp tục lựa hành tây, kết quả dĩ nhiên hành tây đều được đặt vào trong đĩa của cô.

"Anh cũng không phải là đứa bé, không thích thì vẫn phải ăn, đây là vì cơ thể." Giọng điệu của cô giống mẹ già đang lấy lòng đứa bé sao?

"Tôi —— chính —— là —— không —— muốn —— ăn —— hành —— tây." Ở trong mắt người của nhà họ Tề, anh vĩnh viễn là đứa bé không lớn. Mà anh không ngại bị người ta xem thành đứa bé, đứa bé có thể tha hồ sáng tạo, chuyện này tương đối thích hợp với STYLE của anh.

"Tại sao cái người này lại khó nuôi như vậy?" Rõ ràng chỉ muốn trách anh, tại sao lại biến thành nghi ngờ? Cô biết, mình vốn chính là một người dờ hơi, ở trước mặt anh, ngay cả bản lĩnh liều mạng chạy trốn của con kiến hôi cô cũng không có.

"Cái này tôi biết rõ, không bằng tôi làm một thực đơn thật tốt, cô cũng không cần vì chuyện như vậy mà hao tổn tâm trí."

Không tệ lắm, thì ra anh cũng biết mình là một người có đầu óc rất đơn giản. Đợi chút, hình như cô bỏ quên một câu nói. "Anh nói cái gì?"

"Tôi sẽ làm một thực đơn"

Đây là ngôn ngữ nước nào? Tại sao cô nghe không hiểu?

"Cô đi cầm giấy, bút cho tôi. Tại sao cô còn ngồi ngăn người ở chỗ đó? Nhanh đi đi." Anh quả thực là thiếu gia đang sai bảo nữ giúp việc, mà nữ chủ nhân ngồi ở đối diện tên gốc không biết lớn nhỏ kia vẫn lập tức đứng dậy trở về phòng lấy giấy, bút, chỉ là, đầu óc của cô hoàn toàn không hiểu tình huống hiện tại.

Cẩn bút, Tề Tân Nhân vừa phàn chán vừa thẳng thắn viết, vừa đọc, "Ngày mai thứ tư, tôi muốn ăn cơm trứng chiên, vào thứ năm, tôi muốn ăn ngao hấp rượu trắng; kế tiếp vào thứ sáu, tôi muốn ăn. Thôi, nghỉ một ngày, tôi tự bồi bổ cơ thể; về phần chủ nhật, chúng ta ăn lẩu cũng tốt lắm."

Mặt của Lý Tịnh Á càng ngày càng xanh, mắt càng ngày càng trừng lớn, anh thật sự xem nơi này của cô là quán ăn sao?

Từ đầu xác nhận lại một lần, Tề Tân Nhân thỏa mãn gật đầu một cái, đưa giấy, bút cho cô. "Tạm thời cứ như vậy, chủ nhật trở lại quyết định thực đơn tiếp theo."

Cúi đầu nhìn, không tin được, cô chớp chớp hai mắt, nhìn lại một lần nữa, giấy trắng mực đen, quả thật giống nội dung anh vừa mới đọc, chuyện này thật buồn cười, sau khi những lời phàn bác đảo quanh ở đầu lưỡi một hồi, buột miệng nói ra nhưng cũng khiến cho cô gặp khó khăn. "Chủ nhật là ngày nghỉ nên tôi không nấu bữa tối, tự anh đi ra ngoài ăn đi."

"Tại sao?"

"Cái gì tại sao?"

"Tại sao chủ nhật là ngày nghỉ nên không nấu bữa tối?"

"Tôi. Tôi muốn về nhà bồi cha mẹ ăn cơm." Sáng sớm hôm nay nhận được thông báo của mẹ già, chuyện xem mắt vào ngày nghỉ cuối tuần này đã được an bài tốt rồi, hai ngày liên tục, gia tăng mức độ thân cận, để nhanh chóng xác định đối tượng lui tới.

Mất hơi híp, trong nháy mắt Tề Tân Nhân nở một nụ cười rực rỡ, tuy nhiên nó lại khiến người ta thỉnh thoảng nhìn mình một cái, "Cô chắc chắn phải về nhà bồi cha mẹ ăn cơm?"

"Chắc, chủ nhật là ngày nghỉ mà anh không cần về nhà bồi cha mẹ ăn cơm sao?" Tại sao cô lại có cảm giác có lỗi với anh? Tìm một người đàn ông tốt rồi gả cho người đó, làm hiền thê lương mẫu, đây chính là mục tiêu sống từ nhỏ của cuộc đời cô, cô đang có trách nhiệm với cuộc sống của mình.

"Từ nhỏ thôi, cả nhà tôi rất ít ngồi ăn cơm chung một chỗ." Cha mẹ rất bận, mỗi người đều có cuộc sống riêng, nhà bọn họ không thịnh hành việc diễn tiết mục Thiên Luân Chi Nhạc (cha con thân thiết).

"Tại sao lại như vậy?"

"Thói quen, cô sẽ không bỏ mặc tôi chứ?"

"Chắc, xung quanh đây có rất nhiều đồ ăn vặt, sẽ không bị đói bụng." Ánh mắt đảo qua đảo lại, không có dừng khí nhìn thẳng vào anh, mặc dù cô không cho là mình đuối lý, nhưng chỉ là không bỏ được cảm giác của tên phản bội.

"Xung quanh đây có rất nhiều đồ ăn vặt, nhưng không có một món hợp khẩu vị của tôi."

"Anh không cần quá soi mói, anh sẽ phát hiện những quán ăn nhỏ này cũng không tệ lắm."

Khép miệng lại, Tề Tân Nhân không tiếp tục thuyết phục cô thay đổi chủ ý, nhưng đối với trông mắt đen cuồn cuộn đã trở nên vô cùng buồn bã, biểu hiện sự im lặng để tố cáo cô, anh muốn trong lòng cô lo lắng, không thể không để ý.

Thấy lạnh cả người, đột nhiên cô có một suy nghĩ rất hoang đường, nếu như cô không làm chút gì đó để bồi thường, cô sẽ chết rất khó coi. "Như vậy đi, trước tiên tôi đi ra ngoài giúp anh chuẩn bị xong bữa tối."

Lắc đầu một cái, giọng điệu của anh trở nên rất dịu dàng rất nhẹ nhàng, nhưng mà lại khiến cho người ta cảm thấy càng sợ hơn, người đàn ông này không thích hợp với STYLE dịu dàng, "Cô không phải lo lắng cho tôi, cũng như cô nói, sẽ không chết đói."

"Tôi. Không phải." Tại sao cô không nhớ rõ mình đã nói lời như thế?

"Không sao, thật sự không có quan hệ!"

Thật sự không có quan hệ sao? Nhưng mà, cô cảm nhận được tin tức là —— có quan hệ, tuyệt đối có quan hệ!

Không phải cô suy nghĩ quá nhiều chứ?

Không sai, cô đã nghĩ quá nhiều, mình cũng không phải là nữ giúp việc anh mời đến, không có lý do gì cứ nhất định phải nấu cơm cho anh ăn, mất hứng thì anh có thể làm gì?

Không sai, chắc chắn cô đã suy nghĩ quá nhiều, cùng lắm thì anh bày mặt thôi cho cô nhìn, để cho cô sinh ra cảm giác áy náy.

Không sai, cô khẳng định, 100% đã suy nghĩ quá nhiều, nhưng anh cũng sẽ không có kế hoạch hay âm mưu gì với cô chứ?

Nhưng mà, cô một lần lại một lần tự nói với mình, suy nghĩ quá nhiều, cơ thể của cô lại càng ngày càng lạnh, có một loại cảm giác, tai nạn sắp xảy ra!

Thấy đối tượng xem mắt là một thân sĩ ôn hòa lễ độ, hôm nay quả thật là một ngày may mắn của Lý Tịnh Á cô, hình chụp không thể đại biểu cho một người, lời này tuyệt đối không phải là tự an ủi mình, nhưng sự mong đợi trong lòng cô không đến mười phút đã kết thúc, bởi vì một cuộc điện thoại của Tề Tấn Nhân, cô chỉ có thể không ngừng xin lỗi, kết thúc buổi xem mắt, vội vã rời khỏi nhà hàng Tây, xếp hàng trước cửa khách sạn đón taxi.

Nhìn quang cảnh thành phố ngoài cửa xe, cô nghĩ mãi không ra, làm sao lại trùng hợp như vậy? Lúc nào Tề Tấn Nhân không bị đau bao tử, lại cố tình lura vào lúc này, giống như cố ý gây phiền toái cho cô.

Càng nghĩ càng không có đạo lý, vào thời điểm này anh nên gọi điện thoại cho người nhà của anh, tại sao lại gọi điện thoại cầu cứu cô? Bởi vì cô là một hàng xóm rất dễ sai bảo sao?

Cô hồi hận, hai ngày trước anh muốn số điện thoại di động của cô, tại sao lại cho anh? Anh nói, lo lắng cô sẽ chờ anh ăn cơm, mặc dù cô không thừa nhận, nhưng mà không tìm được lý do không cho số điện thoại di động, không ngờ, bởi vì như vậy mà đi đến đâu cũng không thoát khỏi anh.

Tuy hồi hận, nhưng khi nhìn thấy kẹt xe, lại bất giác phấp phồng không yên, dọc đường đi, cô không ngừng xin lỗi tài xế, xin anh lái nhanh một chút, không biết tình huống hiện tại của Tề Tấn Nhân như thế nào rồi?

Cuối cùng taxi cũng dừng ở bên ngoài xã khu, thanh toán tiền xe, cô một đường đi vào, chưa bao giờ biết rằng mình có thể bước đi như bay, nếu như thời học sinh mà có tinh thần chạy trăm mét như thế này, cô cũng sẽ không phải thi lại môn thể dục.

Đến lầu chín, cô lập tức chạy tới chỗ ở của anh mà mãnh liệt nhấn chuông cửa, nhưng hồi lâu cũng không có người trả lời, cô lo lắng vừa giậm chân vừa nói thầm, có phải cái tên kia đau đến ngất đi hay không? Có muốn cô trực tiếp gọi xe cứu thương hay không?

Lúc này, âm thanh yếu ớt của Tề Tấn Nhân truyền tới. "Á nhì, tôi ở trong này."

Đột nhiên quay người lại, phát hiện Tề Tấn Nhân ôm bụng núp ở cửa nhà cô, sau khi thở phào nhẹ nhõm, nhất thời lửa giận lại cháy lên, cô đi đến trước mặt anh, "Dạ dày không thoải mái, tại sao không đợi ở nhà?"

"Tôi muốn chờ cô trở lại, bụng của tôi đói chết rồi."

"Hả?"

"Bụng quá đói, dạ dày sẽ đau, đây là bệnh cũ của tôi."

Đây là đang đùa giỡn hay sao? Không đúng, nhìn chân mày anh cũng đã nhíu lại, nhìn ra được thật sự đau bụng, nhưng mà, lại bởi vì đói bụng. Cô thở từng hơi từng hơi, xoa dịu cảm xúc kích động đến sắp phát điên, người đàn ông này tuyệt đối có bản lĩnh làm người ta tức chết!

"Tại sao anh lại đói bụng?"

"Tôi ăn không vô đồ ăn bên ngoài, vốn là muốn nhịn đến khi cô trở lại, nhưng dạ dày thật là đau, đau chết mất, không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho cô, tôi không phải cố ý phá hỏng thời gian cô đoàn tụ cùng người thân."

Thấy anh khổ sở như vậy, cô thật sự không đành lòng trách móc nặng nề, vội vàng móc chìa khóa ra, đỡ anh vào phòng.

Cô thu xếp ổn thỏa cho anh ở phòng ăn, sau đó vào phòng bếp làm một đĩa mì Ý thanh đạm, không có nhiều rau cải, vừa dinh dưỡng lại vừa ngon.

Nhìn anh ăn như quỷ đói, giống như hận không được ăn cả đĩa vào bụng, cô chỉ có thể thỉnh thoảng bảo anh ăn chậm một chút, cẩn thận nghẹn, quên mất chính mình cũng chưa ăn bữa tối.

"Ăn thật ngon!" Cuối cùng chân mày Tề Tấn Nhân cũng đã giãn ra, mắt sắp híp lại thành một đường thẳng, nhìn ra được anh rất thỏa mãn.

Mặc dù nhìn thấy anh tăng bốc thức ăn cô nấu như vậy, cô rất vui vẻ, nhưng anh thật đúng là khiến cho người ta không nhịn được lắc đầu thở dài, "Lúc trước tôi chưa chuyển đến nơi này, làm sao anh sống được?"

"Cô trước cho tôi một ly cà phê, tôi sẽ nói cho cô biết, làm sao tôi có thể còn sống ở nơi này." Tề Tấn Nhân đứng dậy đi tới phòng khách, anh không có ngồi xuống ghế sofa, mà vui ở trên thảm lông dày, đây là học được từ Lý Tịnh Á, vừa mới bắt đầu anh không hiểu, ghế sofa thoải mái hơn sàn nhà, tại sao cô không ngồi ở ghế trên sofa? Dần dần, anh hình như đã hiểu rõ ràng, bởi vì chỉ có ở nhà mới có thể tùy ý như vậy.

"Mới vừa rồi còn đau bao tử, làm sao có thể uống cà phê?" Nhìn thấy anh ngồi trên thảm lông dày, cô không nhịn được nhíu mày, nơi này cũng không

phải là nhà của anh, không khỏi quá tùy tiện rồi.

"Cô đã chữa hết con đau dạ dày của tôi."

Cô rất hoài nghi, anh vốn không hề đau bụng, mà đơn thuần là đói bụng.

"Làm sao cô còn ngồi ở đó? Tôi đang chờ cô pha cà phê đó."

Người đàn ông này thật không bình thường! Nhưng mà, mông của cô vẫn ngoan ngoãn rời khỏi cái ghế, vào phòng bếp, rửa tay pha cà phê, bên trong nhà rất nhanh sẽ tràn ngập hương cà phê nồng nặc.

Đúng lúc sáng sớm hôm nay cô có tự tay làm một chút bánh bích quy, cà phê phối hợp với bánh bích quy tự làm, như vậy tương đối không làm hại dạ dày.

Hai người bung cà phê, chạm vào đối phương, ngồi ở trên thảm lông dày —— có phải màn này quá thân mật hay không?

Dĩ nhiên, nếu không làm sao tìm cô lại đập nhanh như vậy? Thịnh thích. Chính mình cũng nghe thấy được.

Lý Tịnh Á nhẹ vỗ ngực, tỉnh táo lại, ngộ nhờ bị anh nghe thấy, sẽ rất xấu hổ.

Đột nhiên, Tề Tấn Nhân đặt ly cà phê xuống, đưa lưng về phía bàn trà rồi nghiêng cả người về phía cô, Lý Tịnh Á kinh sợ lui về phía sau, nhưng phần lưng dựa vào ghế sofa, hoàn toàn không có đường lui, anh thấy thể buột miệng cười, "Tại sao cô lại khẩn trương như vậy?"

"Tôi. Tôi nào có khẩn trương?"

"Cô cho rằng tôi muốn hôn cô, đúng không?"

"Tôi mới không có suy nghĩ lung tung như vậy, chỉ là làm sao anh lại đột nhiên nghiêng người tới?" Nếu như không phải anh có cử chỉ khả nghi thì cô sẽ phản ứng kịch liệt như thế này sao? Người này đúng là vừa ăn cướp vừa la làng.

"Tôi nhìn thấy một vật." Anh đưa tay ra nắm một vật ở bên trái người cô, sau đó tay nắm thành quả đấm đưa đến trước mặt cô, "Cô sẽ đoán xem đây là vật gì, hay là tôi trực tiếp nuốt tay ra?"

Bởi vì quá hiếu kỳ, cô trực tiếp vươn tay ra, nhìn quả đấm của anh ở trên bàn tay cô từ từ mờ ra, tiếp theo tay của anh từ từ dời đi, đó là một đôi kẹp tóc thủy tinh hình con bướm, nhìn rất hoa lệ sáng chói, nhưng cũng thanh lịch tinh xảo.

"Đây là quà để cảm ơn cô đã trị khỏi bệnh đau dạ dày cho tôi, cô thích không?" Chưa bao giờ mua được quà tặng cho một người người phụ nữ lại khổ cực như vậy, phỏng đoán thứ gì thích hợp với cô, phỏng đoán cô có thích hay không, bị đám chó săn (phóng viên) bám theo còn không nhúc nhích đầu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Cử Viên Ông Xã Đầu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 3.2

"Chuyện này. Tôi chưa từng nhìn thấy qua kẹp tóc xinh đẹp như vậy, nhưng mà, hình như cái này rất quý, tôi không thể nhận."

"Cái này cũng không phải là kim cương, không quý lắm, hơn nữa cô là Đại Ân Nhân của tôi, không thể không nhận."

"Đại Ân Nhân?" Cô buồn cười lắc đầu một cái. "Anh quá khoa trương."

"Không khoa trương." Anh cầm kẹp tóc lên, một trái một phải dịu dàng cài lên giúp cô, cô chợt cảm thấy có một dòng điện chạy qua mỗi lỗ chân lông, toàn thân tê tê dại dại, hại cô cũng không dám thở mạnh, ngay sau đó anh nâng mặt của cô lên quan sát một chút, thoả mãn gật gù đầu. "Thật ra thì, tôi chỉ chuyển đến nơi này sớm hơn cô ba ngày, đến mỗi nơi mới, tôi sẽ cho mình thời gian một tháng, tìm kiếm đầu bếp phù hợp với khẩu vị của tôi, lần này coi như là tôi may mắn, rất nhanh đã tìm được cô, có phải hai chúng ta rất có duyên hay không?"

Hai người bọn họ quả thật rất có duyên, nhưng mà, tại sao cô lại có duyên với người đàn ông này? Anh cũng không phải là đối tượng xem mắt.

"Người khó nuôi giống như anh, tốt nhất không nên tùy tiện dọn nhà."

"Nếu như không phải chỗ ở lúc trước của tôi quá ồn, tôi cũng sẽ không tạm thời chuyển đến nơi này."

"Lúc trước anh ở chỗ nào?"

"Quận Xinyi (*)."

(*) Quận mua sắm hàng đầu tại thành phố Đài Bắc.

Trùng hợp như thế, văn phòng ‘thích nhà’ của các cô cũng ở quận Xinyi, đây là phúc nhờ tài lực hùng hậu của cha Tần Tinh Tinh, mặc dù Tần Tinh Tinh và cha Thủy Hỏa Bất Dung (như nước với lửa), nhưng cha Tần chỉ có một đứa con gái, nên đối với đứa con gái bảo bối này, chỉ cần cô chịu mở miệng, ông tuyệt đối sẽ thỏa mãn cô, văn phòng làm việc này là do Tần Tinh Tinh nhờ cha giúp đỡ, bởi vì ba cô thật sự rất muốn làm việc với nhau.

Lý Tịnh Á khổ não nhũn mảy, trước đó anh ở nơi đó, nhưng nên biết nơi đó có thể nói là địa phương phồn hoa nhất Đài Bắc, mỗi ngày đều là dòng người dòng xe, làm sao có thể an tĩnh được? Dĩ nhiên, cô vẫn gặt đầu phụ họa với ý kiến của anh. "Nơi đó quả thật quá ồn."

Không nhịn được cười ha ha, anh lập tức nhận được một cái liếc mắt xem thường của cô.

Cô có nói sai sao? Làm sao lại cười đến khoa trương như vậy?

Anh hắng giọng một cái, nghiêm mặt nói. "Cô nói cực kỳ đúng, nơi đó quả thật quá ồn."

Nhưng mà, tại sao lời của anh lại khiến cô cảm thấy rất chói tai? Ánh mắt của anh giống như đang nói cho cô biết, cô là tên ngốc.

"Cô không cần nhìn chằm chằm vào tôi... tôi sẽ có ý nghĩ kỳ quái."

Bùm! Trong nháy mắt gương mặt mềm mại đỏ lên liền hốt hoảng quay đi chỗ khác, cô toàn tâm toàn ý tiện tay cảm lý cả phê lên, chỉ kém không vùi cả khuôn mặt vào, đối với những lời sau đó của anh, cô hoàn toàn không nhớ, toàn tâm toàn ý mong đợi thời gian trôi nhanh lên một chút, anh mau về nhà, miễn cho không khí căng thẳng ép bọn họ tới mức không thở nổi.

Uống cả phê xong, anh trở về, nhưng tâm tình của cô cũng không có vì vậy mà bình tĩnh lại, nhìn kẹp tóc thùy tình, lần đầu tiên cô mất ngủ.

Cô không thích nhất là suy nghĩ lung tung, trừ làm cho tâm trạng mình có chút không tập trung, cũng không có điểm nào khác, nhưng không thể không chú ý, cô thật sự có thể xem Tề Tấn Nhân thành người hàng xóm rất gọi cảm sao?

Được rồi cô phải thừa nhận một chuyện, thỉnh thoảng cô sẽ suy nghĩ lung tung về anh, ai bảo anh hấp dẫn như vậy, tuấn tú như vậy, chỉ cần là một người phụ nữ bình thường, khó tránh khỏi sẽ có lúc ảo tưởng đối tượng thành anh, nhưng mà, cô đối với anh tuyệt đối không có ý gì khác. Nhưng thật sự một chút cũng không có sao?

Hỏi một lần lại một lần, lòng của cô càng không thể xác định, ngược lại có một việc có thể khẳng định, thật sự nếu không giữ khoảng cách với anh, đừng nói trong vòng một năm sẽ tìm được đối tượng kết hôn, cho dù cho cô thêm một khoảng thời gian như vậy nữa, cô cũng đừng nghĩ đến chuyện có thể phủ lỵ trắng.

Mặc dù lập lời thề sắt son với chính mình, muốn giữ khoảng cách với Tề Tấn Nhân, nhưng thật sự rất khó thực hiện. Nhưng mà, khi anh lại nhiều lần phá hư buổi xem mắt của cô, rất rõ ràng đã biến thành chướng ngại vật trong chuyện kết hôn của cô, cô tự biết không thể để chuyện như vậy tiếp tục xảy ra nữa.

Thật xin lỗi, tôi phải làm thêm giờ, hôm nay không có biện pháp chuẩn bị bữa tối giúp anh.

Thấy tin nhắn như vậy, ai cũng biết đây là đang lấy cớ, cho dù lần đầu tiên được qua, nhưng lần thứ hai, lần thứ ba. Anh cũng có thể hiểu, cô không muốn lại có liên quan đến anh.

Cô muốn, Tề Tấn Nhân hiểu rõ mọi chuyện, hơn nữa sẽ sáng khoái đón nhận, bởi vì đến nay anh cũng không có trả lời.

Thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên lại có cảm giác mất mát, còn nói cô là Đại Ân Nhân của anh, nếu như không có cô sẽ chết đói, chắc chắn anh sẽ biến nó thành chuyện cười.

Đúng vậy, trên đời này không có đầu bếp nào không thể thay thế, không có cô, anh sẽ không vì vậy mà đói chết.

Không sai, không cần lo lắng cho anh, ngược lại chính cô, nên lên tinh thần thật tốt, bắt đầu từ hôm nay.

Nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, Lý Tịnh Á liên tục quan sát mình trong gương một thân quần áo màu trắng với tay áo viền ren, mái tóc đen nhánh nhu thuận xoa trên vai, tinh khiết giống như thiên sứ nhỏ, ấn tượng đầu tiên để lại cho người khác khi nhìn thấy không có một trăm cũng có chín mươi.

Cuối cùng nhìn chính mình trong gương làm một động tác tay cổ lên, cô cầm túi xách nhỏ màu trắng đặt ở trên bàn trang điểm lên, xoay người đi ra khỏi phòng, trong buổi xem mắt hôm nay nhất định phải biểu hiện tốt một chút.

Từ tủ giày lấy giày cao gót ra, cô mở cửa chính ra, nhưng còn chưa đi ra ngoài, Tề Tấn Nhân đã vượt lên trước một bước đi vào bên trong nhà, sợ hết hồn, giày cao gót trên tay rơi xuống mặt đất, cô liên tiếp lui về phía sau vài bước.

Vừa đóng cửa, hai tay Tề Tấn Nhân nhét ở trong túi quần, tư thế lười biếng dựa lưng vào cửa, cặp mắt đen cuồng dã kia lại nóng bỏng như muốn cắn

nuốt cô.

"Anh. Tại sao anh lại núp ở bên ngoài? Anh không biết người bị dọa, sẽ bị dọa chết sao?" Lạnh cả người, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân lan lên, nhưng cô lại đứng cảm ưỡn ngực, không để lộ biểu hiện sợ hãi của mình ra ngoài.

"Người không làm việc gì trái với lương tâm, đúng lý hợp tình, hăng sẽ không dễ dàng bị hù chết." Anh đang ghen ghét quan sát cô từ trên xuống dưới một lần, người phụ nữ này thể nhưng vì đi xem mắt cùng người đàn ông khác mà ăn mặc giống như con bướm.

"Có ý tứ gì? Anh đang nói là tôi làm việc trái với lương tâm sao?"

"Em không có sao?"

"Tôi. Tôi không nhớ mình có làm chuyện gì trái với lương tâm." Hai mắt kính ngạc tròn to, anh đột nhiên bước tới gần cô, mặc dù tư thế ưu nhã, nhưng lại tản ra hơi thở nguy hiểm giống như loài báo đen, trong lòng cảm thấy bất an, cô từng bước từng bước lui về phía sau, cho đến khi lưng dựa vào ghế sofa, "Anh. Anh định làm gì vậy?"

"Sợ cái gì? Không phải không có làm việc gì trái với lương tâm sao?" Khóe môi nhếch nhẹ, giờ phút này anh tà mị đến mức khiến người ta ý loạn tình mê, tuy nhiên nó cũng làm cho người ta ý thức được sự công kích mãnh liệt của anh.

"Tôi nào có đang sợ? Tôi chỉ không có thói quen để đàn ông dựa quá gần." Vào lúc này túi xách nhỏ trên tay cũng rơi trên mặt đất, đôi tay của cô vội vàng ngăn cản anh tiếp tục tiến tới gần, nhưng hai tay mới vừa đặt lên lồng ngực của anh, liền nóng đến mức phải rút trở về.

Hai tay đặt ở trên ghế sofa sau lưng cô, âm thanh của Tề Tấn Nhân rất nhẹ nhàng. "Em sẽ quen."

"Tôi. Làm sao tôi quen được?" Tại sao anh lại áp sát như thế? Không khí giữa hai người tất cả đều hơi thở của anh, cô đã muốn không thở nổi.

Tề Tấn Nhân nghiêng người dựa sát hơn nữa, mặt của bọn họ cách xa nhau không tới 5 cm, anh dịu dàng mỉm cười, giống như ma quỷ dễ dàng thổi hơi ở trên mặt cô, "Em không bỏ được anh, đương nhiên là phải sớm tạo thành thói quen."

Nhịp tim bỗng tăng nhanh, Lý Tĩnh Á không biết là bởi vì mình cuối cùng cũng đợi được phản ứng của anh, hay là bởi vì mùi vị trên người anh bay tới, cô không thích loại cảm giác này, người đàn ông này quá dễ dàng chi phối cảm xúc của cô, "Tôi nghe không hiểu anh đang nói gì."

"Không sao, anh có thể nói rõ ràng hơn, em đã xông vào thế giới của anh rồi, không có lệnh của anh, em đừng mơ tưởng vạch rõ giới tuyến với anh, hiện tại đã hiểu chưa?"

Đây là truyện cười sao? "Làm gì có chuyện như vậy? Tôi cũng không phải cố ý xông vào thế giới của anh."

"Không còn kịp rồi, em đã xông vào, còn nữa, anh đã quyết định."

"." Đây là lần đầu tiên Lý Tĩnh Á muốn chửi bậy, nhưng gia giáo nghiêm khắc, thật sự không có dũng khí mắng ra.

"Em muốn mắng, thì lớn tiếng mắng ra, ngàn vạn lần đừng buồn bực ở trong lòng, rất dễ dàng mắc chứng trầm cảm."

Không sai, lớn tiếng mắng ra, ít nhất cô sẽ tương đối thoải mái, mặc dù thật xin lỗi sự day dỗ của cha mẹ già, nhưng mà lúc nổi nóng cần gì phải câu nệ tiểu tiết?

Há miệng ra, cô còn chưa tìm được từ ngữ để mắng người một câu, cánh môi của Tề Tấn Nhân đã ngăn cô lại, hoàn toàn không ngờ sẽ bị anh đột kích, cô hoàn toàn sợ đến choáng váng. Anh khẽ lui ra, nói cô nhắm mắt lại, lại một lần nữa dán lên.

Chỉ là, lần này không phải là bốn cánh môi thân thiết, lưỡi của anh cũng khí phách xâm chiếm cái miệng nhỏ nhắn của cô, kịch liệt dây dưa với chiếc lưỡi thơm của cô, cuối cùng anh cũng đã biến hình ảnh trong đầu thành hành động, giống như tưởng tượng của anh, tư vị của cô ngọt ngào như mật.

Lý Tĩnh Á biết mình nên đẩy anh ra, nhưng cô giống như bị thôi miên, bất tri bất giác nhắm mắt lại, cùng anh cảm nhận tư vị khiến người ta phải rung động.

Trước khi thiếu dưỡng khí mà hít thở không thông, hai người cuối cùng cũng tách ra, anh mừng rỡ nhìn vẻ mặt mê loạn của cô.

Cô đột nhiên đưa tay ra đẩy, Tề Tấn Nhân lao đảo lui về phía sau, cô vừa thẹn vừa giận vuốt đôi môi đỏ hồng, dậm chân lên án anh, "Tại sao anh lại hôn tôi?"

"Anh rất vui mừng, chẳng lẽ đây là nụ hôn đầu của em sao?" Anh phách lối nhử mảy với cô.

Hai má trong nháy mắt hồng hồng, Lý Tĩnh Á vừa tức vừa thẹn thùng mà nói: "Không được sao?" Cô vẫn cảm thấy KISS là trao đổi rất thân mật, giữ hai mươi bảy năm, chính là nghĩ muốn tặng cho đối tượng kết hôn của cô.

"Có thể, về sau không cho phép hôn người đàn ông khác, biết không?" A a a. Thật là muốn ca hát, thật là vui, anh là người đàn ông đầu tiên thường thức đôi môi mê người của cô.

"Đây là chuyện của tôi, anh trông nom quá nhiều rồi."

"Bắt đầu từ bây giờ, chuyện của em sẽ do anh quản, như vậy rõ ràng rồi chứ?"

Hai mắt chớp chớp, cô không nhịn được kêu to. "Anh là thổ phi sao?"

"Không sai, anh chính là thổ phi, em cam chịu số phận đi." Bưng lấy mặt của cô, anh lần nữa cúi đầu chặn miệng của cô lại, đã có nụ hôn đầu, dĩ nhiên sẽ có nụ hôn thứ hai, anh hôn đến vui mừng thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Cử Viên Ông Xã Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 4

Thổ phi cái gì chứ, anh vốn là Đại Ma Vương!

Nhưng.

Vuốt đôi môi, hồi tưởng lại bộ dáng Tề Tân Nhân khi giày vò đôi môi cô thành vừa hồng vừa sưng, Lý Tịnh Á xấu hổ đến nỗi ngay cả ngón chân cũng co lại, rồi lại ngọt ngào không ngừng cười khúc khích.

Suy cho cùng là anh đang có ý tứ gì? Cô cũng không phải là bạn gái của anh, tại sao có thể hôn cô?

Đối với anh mà nói, kiss có lẽ không tính là gì, nhưng đối với cô mà nói. Lại có ý nghĩa phi phạm, tại sao anh có thể không chịu trách nhiệm mà hôn cô như vậy? Nụ hôn đầu tiên không đủ, nụ hôn thứ hai, nụ hôn thứ ba, nụ hôn thứ tư. Trời ơi! Từ tối thứ bảy bị anh chặn lại, hơn nữa chủ nhật bị quần một ngày, kiss quả thật trở thành món ăn vặt của anh, đến tận cùng cô bị anh hôn mấy lần cũng không đếm được!

Nói kiss, anh thật đúng là một cao thủ, từ đó có thể biết, anh nhất định kinh nghiệm rất phong phú với phụ nữ! Cô vuốt vuốt ngực, trong lúc này cảm thấy thật không thoải mái.

"Có vấn đề."

"Sai lắm rồi, chính xác mà nói phải là trúng số độc đắc."

Kinh ngạc thoát khỏi suy nghĩ hỗn loạn trở lại thực tế, Lý Tịnh Á thấy hai người bạn thân một trái một phải nằm ghé vào bàn làm việc của cô, kinh sợ thất thanh hét chói tai, lúc đó, Âu Dương Hi Nhi và Tần Tinh Tinh cũng bị hù sợ, hai người đồng thời nhảy lên, lùi lại vài bước.

"Gặp quỷ, kêu lớn tiếng như vậy làm gì?" Bộ dạng Âu Dương Hi Nhi sợ sệt vỗ ngực.

"Hai chúng tớ đáng sợ như thế sao?" Ánh mắt Tần Tinh Tinh sắc bén khiến người ta khiếp đảm.

"Tớ. Thật xin lỗi..., hai người các cậu đột nhiên nhiệt tình với tớ như vậy, tớ nhất thời phản ứng quá mức rồi." Lý Tịnh Á chấp tay trước ngực liên tiếp hành lễ tạ lỗi, cô chưa bao giờ là nhân vật tiêu điểm, dĩ nhiên chưa từng nghĩ qua loại tình huống này sẽ phát sinh trên người mình.

Vuốt cằm, Âu Dương Hi Nhi càng nhìn càng xác định. "Tớ thấy Tinh Tinh thật sự nói trúng rồi, cậu trúng số độc đắc."

Chớp chớp hai mắt, đại não của cô chậm chạp không phản ứng kịp. "Trúng số độc đắc gì?"

"Cậu thật sự gặp được đối tượng kết hôn rồi." Ngược lại Âu Dương Hi Nhi đặt mông ngồi ở trên bàn làm việc, còn Tần Tinh Tinh thì kéo một cái ghế ngồi xuống.

"Đối tượng kết hôn? Các cậu đang nói đùa sao? Tớ lại không phải là máy móc, sao động tác có thể nhanh như vậy?" Thật là muốn khóc, cô lại không có hùng tâm tráng chí (ý chí kiên cường), tại sao tiền đồ lại gặp ghềnh như thế? Chẳng những xem mắt không thuận lợi, còn chọc phải Đại Ma Vương Tề Tân Nhân, kết hôn giống như cách cô càng ngày càng xa với.

Âu Dương Hi Nhi kinh ngạc vỗ vỗ tay. "Cậu trở nên rất hài hước!"

Cười ha ha. Lý Tịnh Á chán nản nằm sấp xuống. "Đây là tìm niềm vui trong đau khổ."

"Xem mắt thật sự một chút kết quả cũng không có?" Âu Dương Hi Nhi như có vẻ đăm chiêu chau mày lại, kinh nghiệm nói cho cô biết, khắp mặt người phụ nữ này tản ra hơi thở đang yếu.

"Trước tiên tớ muốn uống một ly cà phê." Lý Tịnh Á khăn trương đi vào phòng bếp tránh né ánh mắt của bạn tốt.

Mặc dù "Thích đẹp" chỉ có 20 bình (*), nhưng vì để tạo cảm giác gia đình, họ thả hy sinh những không gian khác, cũng không thể bạc đãi phòng bếp và phòng hóa trang, hai địa phương này được sửa chữa thành gian phòng làm việc rộng rãi thoải mái nhất.

(*) Phép đo của Nhật Bản cho 36 mét vuông là một bình.

Mười phút sau, Lý Tịnh Á bùng ba ly cà phê ra, Tần Tinh Tinh cùng Âu Dương Hi Nhi rất ấn ý đồng thời lấy đồ ăn vặt được cất giữ ra, ba người ngồi ở bàn hội nghị.

Bàn hội nghị sát bên cửa sổ, bồn hoa xuân ý đào dạt (xanh tươi tốt) được xếp ngay ngắn cách bàn làm việc và khu vực khác, nơi này là địa phương họ họp thảo luận công sự, cũng là địa phương họ dùng cơm và uống trà chiều.

Cầm ly cà phê, Lý Tịnh Á không còn hơi sức thờ dài. "Giống như bát tự của tớ xung khắc với xem mắt, đường xem mắt của tớ vẫn luôn không thuận lợi."

"Tớ thấy đăng báo rõ ràng dứt khoát hơn." Tần Tinh Tinh vẫn nói cùng một câu.

"Haiz! Cậu sẽ không thật sự bắt tớ làm ra chuyện mất mặt như vậy."

"Dù sao cũng lãng phí thời gian không bằng nghĩ chuyện tốt khi đăng báo." Hiển nhiên Tần Tinh Tinh không muốn cho ý kiến, cô mở một bọc bánh su kem ra, bắt đầu từ từ hưởng thụ.

Âu Dương Hi Nhi gạt đầu phụ họa. "Không sai, thời gian là vàng bạc, từ khi cậu hô to sẽ xem mắt cho đến bây giờ cũng đã một hai tháng rồi, có thể buông tha."

Thành thật mà nói, cô đối với ý nghĩ xem mắt đã sinh lòng dao động. Tề Tấn Nhân đảo loạn hồ xuân thủy (tình cảm nam nữ) trong cô, cô còn có thể chuyên tâm xem mắt sao? Hiện tại, cho dù lúc xem mắt không nhận được điện thoại của Tề Tấn Nhân, liều mạng phá rồi cô xem mắt, nhìn thấy đối tượng xem mắt, cô chỉ sợ lại nhớ đến Tề Tấn Nhân, thậm chí sẽ không tự giác so sánh bọn họ cùng Tề Tấn Nhân, dưới tình huống này, làm sao xem mắt có thể có kết quả tốt?

Nhưng đối mặt với bạn tốt, Lý Tịnh Á vẫn rất kiên trì. "Xem mắt vốn cũng không phải một hai lần là có thể thành công."

"Không phải mới vừa rồi cậu còn nói bát tự xung khắc với xem mắt sao?"

"Tớ chỉ nói 『 giống như 』, nếu như kiên trì bền bỉ, thì sẽ tìm được ứng cử viên ông xã đầu tiên trong cảm nhận của tớ."

Trợn trắng cả mắt, hiển nhiên Âu Dương Hi Nhi rất xem thường, đột nhiên có một tia chớp đánh trúng đại não, cô nhớ tới tình cảnh ban đầu mình và Hoắc Duyên Lăng gặp nhau. "Cố, tớ bỗng nghĩ đến một chủ ý, cậu theo tớ đi tham gia buổi tiệc thời thượng."

"Buổi tiệc thời thượng? Tớ không muốn, chính cậu nói ghét nhất cái loại tiệc thượng lưu đó, tại sao lại kéo tớ xuống nước?" Cô sợ nhất trường hợp có nhiều người, huống chi còn là một trường hợp thể giới bất đồng với cô. Tuy nói gia cảnh của cô không tệ, cha là chuyên viên tính toán (*), mẹ là kế toán, nhưng mà, bọn họ và xã hội thượng lưu vẫn là không hợp.

(*) Chuyên viên thống kê, tư vấn bảo hiểm, nếu mọi người hay xem phim Trung Quốc, Đài Loan thì chắc cũng thấy qua nghề này rồi.

"Tớ cực kỳ chán ghét, nhưng vì hạnh phúc cả đời của bạn tốt, tớ có thể hy sinh."

"Ngàn vạn lần không cần vì tớ mà hy sinh dăng hiến, tớ chính là đám đương không nổi." Ưu điểm lớn nhất của cô chính là biết phân lượng của mình, nên không cường cầu, cũng sẽ không liều mạng truy đuổi.

"Tớ không ngại, tại sao cậu phải khách khí như vậy?"

"Tớ hoàn toàn không thích hợp tham gia cái loại tiệc thời thượng đó, cậu hy sinh dăng hiến vì tớ làm gì?"

"Tinh Tinh, nói một câu, không cần chỉ lo uống cà phê ăn điểm tâm." Nhưng Tần Tinh Tinh vẫn như cũ bất vi sở động (*) tiếp tục một ngum cà phê một miếng bánh su kem, Âu Dương Hi Nhi không thể làm gì khác hơn là nằm sấp cả người qua lấy đi cà phê bánh su kem của cô. "Cậu cũng đồng ý xem mắt sẽ tốt hơn?"

(*) Không có động tĩnh, không bị thuyết phục.

"Những cậu ấm có tiền kia không thích hợp với Tiểu Tịnh." Tần Tinh Tinh không phải cô ý kéo chân sau Âu Dương Hi Nhi, con cừu nhỏ gấp phải con nhà giàu, kết cục chỉ có một —— cả đời con cừu nhỏ vì con nhà giàu chảy nước mắt —— thảm!

Lý Tịnh Á rất dùng sức gạt đầu một cái, đồng thời vỗ tay phụ họa.

Trợn mắt nhìn người phụ nữ không nề mặt đó một cái, Âu Dương Hi Nhi khiêu khích nhử mày. "Chẳng lẽ cậu thật sự muốn đăng báo tìm chồng sao?"

"Nếu như tớ mà đăng báo tìm chồng, đại khái sẽ bị người ta xem thành kẻ điên."

"Không sai, nếu không thể đăng báo tìm chồng, bát tự của cậu quá xung khắc với xem mắt, không thể làm gì khác hơn là cố gắng chạy đi nhận thức thêm một số người đàn ông hoàng kim còn độc thân."

Cô chỉ nói là "Giống như", làm gì phải cường điệu bát tự của cô quá xung khắc với xem mắt? Chỉ là, đường xem mắt của cô cũng là tràn đầy bụi gai, nếu như tiếp tục ôm chặt hi vọng với xem mắt, thật sự không có ý nghĩa.

"Được rồi, chờ sau khi mẹ tớ chấm dứt việc giúp tớ an bài xem mắt, tớ sẽ nghiêm túc suy tính một chút." Còn ba lượt xem mắt mẹ già giúp cô an bài, mặc kệ như thế nào, ít nhất cô cũng nên nghiêm túc một lần, có lẽ cứ như vậy một lần, chuyện xem mắt của cô có thể nở ra đóa hoa xinh đẹp, nhưng mà điều kiện tiên quyết là, cô phải nghĩ biện pháp ngăn cản Tề Tán Nhân gọi điện thoại quấy rầy cô.

Trừ lần đầu tiên, chuyện xem mắt của cô có thể nói là một cuộc lại một cuộc tai nạn, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì?

Không phải ngày xem mắt, khoảng năm giờ, Tề Tán Nhân sẽ điện thoại tới hỏi cô bữa tối ăn cái gì, mặc dù là đáp án nghìn bài một điệu, cô vẫn phải kiên nhẫn trả lời anh, cô phải về nhà bồi cha mẹ già ăn cơm, chỉ là, tính ngang bướng kiên cường của anh luôn là kiên trì đợi cô về nhà, cho đến khi cô thuận theo ý tứ của anh, anh mới thỏa mãn kết thúc cuộc gọi.

Nếu như vậy mà có thể giải quyết được anh, cô cũng nhẹ nhõm, nhưng mà hơn ba mươi phút, anh sẽ lại gọi cú điện thoại thứ hai, lần này là vì sửa đổi món ăn của bữa tối, không sao cả, anh nghĩ như thế nào thì như thế đó, nhanh kết thúc cuộc gọi là được rồi.

Chưa tới ba mươi phút sau, anh lại điện tới, lần này là hỏi lúc nào thì cô về nhà, có làm hay không? Cô vừa mới ngồi xuống trong nhà hàng Tây của khách sạn, menu cũng còn chưa tới tay, nhưng không cho thời gian, anh đã kết thúc, được rồi, chín giờ rất tốt.

Cô nghĩ, vào lúc này chỉ muốn có thể an tâm ăn bữa cơm mà thôi, nhưng mười phần sai, kế tiếp không đến mười phút anh sẽ gọi một cuộc điện thoại, thúc giục cô sớm trở về một chút, liên tục kêu đói bụng, làm sao buổi xem mắt của cô có thể tiếp tục kéo dài nữa? Cuối cùng đương nhiên là tìm lý do nói xin lỗi rồi rời đi.

Sau khi chuyện như vậy xảy ra một lần, cô đã rút ra được kinh nghiệm, tuy nhiên một lần lại một lần dung túng anh tùy hứng. Tự trách mình mềm lòng, không có biện pháp quyết tâm ngoan độc đối với anh, giống như cũng không phải là chuyện như vậy, cô không muốn suy nghĩ sâu xa, nghĩ quá nhiều, đầu óc sẽ càng hỗn loạn.

Buổi xem mắt hôm nay quyết không thể bị phá hỏng, không chỉ vì mẹ già khổ tâm, còn có ngày đó bị Tề Tán Nhân chặn lại, cô còn chưa kịp đến nơi hẹn, không thể không nói đối cơ thể cô khó chịu, buổi xem mắt cách một ngày cũng bị hủy bỏ, chuyện này mẹ già trên miệng thì tha thứ rồi, nhưng lại không tránh khỏi một phen oán trách.

Mười phút nữa là năm giờ, cô tắt di động, khiến Tề Tán Nhân không có biện pháp quấy rầy cô nữa, cô có thể yên lặng xem mắt, nhưng mà, kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa của thực tế.

Đúng năm giờ, khi cô thật xinh đẹp mở cửa đi ra, Tề Tán Nhân đã đứng ở ngoài cửa đợi cô.

"Anh. Anh." Lý Tĩnh Á hoảng sợ đến mức đầu lưỡi cũng cứng cả lại, bởi vì lúc trước mình trốn tránh anh, anh chỉ chặn cô lại thật tốt, chính là tuần lễ này cô thật biết điều, ngày ngày nấu cơm cho anh, tại sao người đàn ông này còn ra một chiêu như vậy?

"Chúng ta đi thôi!" Tề Tán Nhân bá đạo nắm lấy tay cô đi về phía thang máy.

"Anh đang làm gì vậy? Đưa tôi đi đâu?" Cuối cùng Lý Tĩnh Á cũng nhớ đến phải phản kích, không ngừng kéo Tề Tán Nhân đang nắm tay cô không buông, ý đồ ngăn cản bước chân của anh, nhưng con cừu nhỏ không địch lại con sói lớn, cô không chút nào lay động được năng lực của anh, hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là mang thái độ khiêm nhường ra. "Buông tôi ra, tôi phải về nhà."

"Vắng họp bữa tối một lần, ba mẹ em sẽ không vì vậy với mà đoạn tuyệt quan hệ với em."

"Tôi. Tôi. Tôi hẹn bạn, muốn cùng bạn đi ra ngoài ăn bữa tối." Cấn răng một cái, cô vẫn là cam chịu số phận nói ra toàn bộ tình hình thực tế, bằng không không cách nào thoát thân.

Bấm nút thang máy xuống lầu, anh nghiêng thân xoay người dựa vào cô, hai người trán chạm trán. "Khó trách anh cảm thấy lỗ mũi của em trở nên càng vênh càng ưỡn, thì ra là em giống như tượng gỗ nhỏ thỉnh thoảng thích nói dối."

"Tôi nào có? Tôi. Tôi là bất đắc dĩ." Cô hốt hoảng vượt lỗ mũi, có không? Mỗi ngày cô đều soi gương, tại sao lại không có phát hiện?

Người phụ nữ này thật sự quá đáng yêu, làm sao lại dễ bị lừa như vậy? Nghiêng đầu ở đôi môi nhỏ nhắn đỏ thắm khe hở của cô, anh trêu đùa khẽ thở ra một hơi, trong nháy mắt mặt của cô đỏ rực giống như anh đào, anh vui vẻ nhếch môi cười. "Em hãy bỏ bữa tối đi."

". Hà?" Cô mắt hờn mắt vía chớp chớp mắt, đầu óc vẫn còn ở trạng thái đờ đẫn.

Cửa thang máy mở ra, anh kéo cô đi vào, nhấn bãi đậu xe tầng hầm lầu hai.

Nhìn cô vẫn chưa phục hồi tinh thần, anh cũng không ngại phiền toái thuật lại một lần thật tốt. "Nhờ khoa học kỹ thuật ban cho, em tùy thời có thể dùng

di động hủy bỏ ước hẹn bữa tối."

"Cái gì? Hủy bỏ ước hẹn bữa tối? Đây, anh đừng nói giỡn, như vậy rất không lễ phép." Nếu như hôm nay lại hủy bỏ buổi xem mắt, coi như cô không bị mẹ già cắt thành tám khúc ném vào trong biển làm mồi cho cá mập, cũng sẽ bị chính rất thảm!

"Con người luôn khó tránh khỏi sẽ gặp phải tình huống đột phát, tốt nhất em hãy giải thích với đối phương, tin tưởng đối phương sẽ tha thứ."

Thật là muốn khóc, tình huống này nói cô phải giải thích như thế nào? Còn nữa, ở trước mặt anh gọi điện thoại cho đối phương, chẳng phải là cô sẽ bị lộ tẩy sao? "Điện thoại di động của tôi bị hư, hiện tại không có biện pháp liên lạc với đối phương."

Đến tầng hầm lầu hai, cửa thang máy mở ra, anh kéo cô đi ra, đồng thời dùng hộp điều khiển từ xa mở cửa xe ra, không chút hoang mang lần nữa quay đầu lại cười một tiếng với cô. "Chuyện này không phải rất đơn giản sao, có thể cho em mượn điện thoại di động của anh."

"Không, không cần!" Ngu ngốc! Tại sao cái đầu này của cô không thể thông minh một chút? Người hiện đại gần như mỗi người một máy, điện thoại di động của cô "Hư", tổng cũng không đến nỗi của anh cũng hư theo!

"Tại sao? Chẳng lẽ điện thoại di động của em vẫn có thể sử dụng sao?" Mở cửa xe chỗ ghế lái phụ ra, anh thu xếp cho cô thật tốt, hơn nữa còn nịt dây an toàn. Bảo đảm cô sẽ không dễ dàng bỏ chạy.

"Đúng vậy." Vội vàng im miệng, Lý Tĩnh Á bối rối nhìn anh, thật là muốn đung đầu, đến mở miệng thế nào cô cũng ngốc hết biết? Nhưng mà, anh giống như không nghe thấy động cửa xe, vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế lái.

Cho xe chạy, nịt dây an toàn, anh thương lượng đưa ra một kết luận rất tốt. "Em gọi điện thoại, hay là không gọi điện thoại, anh đều tôn trọng em."

Không đến nơi hẹn, cô sẽ gặp xui xẻo, nếu như mà nói người ta ở nơi đó chờ cả đêm, cô sẽ như thế nào?

Rùng mình một cái, cô hoàn toàn không dám tưởng tượng mẹ già sẽ xử trí cô như thế nào, cần phải gọi điện thoại hủy bỏ bữa tối, nhưng khi anh dựng thẳng lỗ tai nghe tình hình cô nói điện thoại, cô mở miệng với đối phương như thế nào?

Khi cô rơi vào trận đánh, Tề Tán Nhân đột nhiên lái xe về phía ven đường rồi dừng lại, tỏ rõ mình muốn xuống xe mua đồ, để một mình cô ở trên xe, vào lúc này cuối cùng cô cũng chờ được cơ hội gọi điện thoại.

Lúc Tề Tán Nhân mang theo hai ly cà phê từ cửa hàng tiện lợi đi ra, Lý Tĩnh Á vẫn còn bận nói chuyện với người ở đầu kia của điện thoại.

Bởi vì thời tiết rất dễ chịu, cửa sổ xe được hạ xuống, anh có thể cách khoảng cách năm bước cẩn thận quan sát cô.

Người phụ nữ này không quá thông minh, cũng không có điểm quan quan phương tử sắc (*), nhưng mà, tại sao lại khiến cho anh nhớ thương như thế đây? Biết rõ bây giờ mình không quá thích hợp có quan hệ nam nữ, mặc kệ đi tới chỗ nào, đều sẽ có người nhận ra anh, cô càng không phải là loại phụ nữ anh có thể trêu chọc, nhưng lần đầu tiên anh khát vọng một người phụ nữ như vậy, anh muốn cô!

(*) Chỉ người phụ nữ rực rỡ, xinh đẹp có thể áp đảo người khác.

Cuối cùng Lý Tĩnh Á cũng kết thúc điện thoại, nhìn cực kỳ uể oải, nhưng hô hấp nhất thời cứng lại nhịp tim đập càng ngày càng nhanh giống như tiếng trống trận đình tại nhức óc.

"Làm sao anh lại đứng ngăn người ở chỗ đó?"

Cất mấy bước, anh đưa một ly cà phê cho cô. "Anh không cẩn thận bị sắc đẹp mê hoặc."

"Đàn ông!" Cô hừ một tiếng cười lạnh, ra vẻ trấn định quay đầu ngồi thẳng người, thúc giục: "Nếu anh không xuất phát, tôi sẽ bắt taxi trở về!"

Anh bước nhanh vòng qua đầu xe lên xe, xe lại một lần nữa chạy trên đường.

Uống xong cà phê trong tay, Lý Tĩnh Á đột nhiên nhớ tới một chuyện rất quan trọng. "Chúng ta đang đi đâu?"

"A, chúng ta đã đến." Tề Tán Nhân chuyển xe tiến vào một nhà giống như là phòng ăn cũng như là chỗ dừng xe của nhà dân.

"Chúng ta tới đây làm gì?" Từ trong xe nhìn ra phía ngoài, cảnh tượng xung quanh khiến cho cô có cảm giác đặt mình ở nông thôn, tại sao anh lại mang cô tới loại địa phương vắng vẻ này?

Ngoài cửa sổ đột nhiên có một trận gió lạnh thổi tới, khiến người ta không tự chủ run cầm cập một chút, cô nghi ngờ liếc trộm anh.

Thấy thế, anh diễn trò nhú mày. "Bây giờ mới biết khản trương, có thể đã quá muộn hay không?"

Tóc gáy dựng thẳng, toàn thân tiến vào trạng thái cảnh giác, ánh mắt của cô bắt đầu không an phận liếc qua liếc lại, rất dễ nhận thấy đang tìm đường chạy trốn, thật là đồ ngốc! Cô lại không rõ lai lịch của anh, làm sao dám ngồi xe của anh vậy?

Anh hao tổn tâm trí lắc đầu, vị đầu nhỏ này thật không thông minh! "Yên tâm, anh không dám gây bất lợi cho em, lúc rời đi, máy quay trong thang máy

có quay được hình ảnh hai chúng ta đi chung với nhau, nếu như em xảy ra điều gì ngoài ý muốn, anh chính là người bị cảnh sát tập trung tình nghi."

Đúng, tại sao cô không nghĩ tới chứ?

"Em xem bảng hiệu ở cửa."

Phía trước cửa ra vào quả thật có một bảng hiệu di động, phía trên trừ viết lên "Phòng ăn" và "Ôn Tuyền", còn dùng hình vẽ để chứng minh.

"Chúng ta tới đây ăn cơm?"

"Nếu đi tới nơi này, tại sao có thể không ngâm nước nóng? Chúng ta trước ngâm nước nóng, rồi ăn cơm, xuống xe thôi."

Trời ạ! Người này nổi điên sao? Bọn họ cũng không phải là tình lữ (người yêu), tại sao có thể cùng nhau ngâm nước nóng đây?

Cô hốt ha hốt hoảng đi theo anh xuống xe, nhưng vẫn chưa kịp bày tỏ kháng nghị, anh đã tiến vào phòng ăn, cô chỉ đành ngựa không ngừng vó cùng đi vào, người đàn ông này thật là quá đáng, cho rằng cô là loại phụ nữ tùy tiện tiện sao? Cuối cùng cũng đuổi theo, cô vừa đứng nghe anh nói với ông chủ muốn hai gian phòng suối nước nóng.

Ngớ ra một lúc lâu, cô cười gượng mấy tiếng, len lén vỗ vỗ ngực, không tôi không có gây ra chuyện cười, bằng không tiêu rồi!

Tuy nói mỗi người ngâm một cái, một nam một nữ đơn độc tới ngâm nước nóng, cảm giác này vẫn quá thân mật.

Chỉ là, vui đùa ngâm mình trong suối nước nóng, hưởng thụ bữa tối, thả lỏng tâm trạng dạo bước từ từ trong gió đêm vào cuối mùa xuân đầu mùa hạ, cô lại không thể không thừa nhận, cảm giác thân mật ngọt ngào này khiến cô mớ cò trong bụng.

"Tại sao đột nhiên muốn đến ngâm nước nóng?"

"Anh thích ngâm nước nóng vào mùa này nhất, không có một đám đông tham gia náo nhiệt, sau khi ngâm mình trong suối nước nóng có thể tản bộ, thời tiết này mà có gió là thoải mái nhất rồi." Sau khi nổi tiếng, anh càng ngày càng không thích những nơi có người tụ họp, trái lại với người bình thường, anh mới có thể hít thở không khí trong lành.

"Tôi cũng không thích tham gia náo nhiệt cùng một đám đông."

"Ngày mai chúng ta trở lại."

Cô không trả lời anh, bởi vì ngưng ngừng nên không dám gật đầu, cũng không muốn lắc đầu mà không giải thích được, cô biết mình xong đời, cũng không có biện pháp vạch rõ giới hạn với anh.

『Cô gái nhỏ xinh đẹp (*) dịu dàng ngọt ngào cần tìm một người chồng, năm nay ba mươi mốt tuổi, công việc ổn định, không có ham mê bất lương, diện mạo OK là được, ai đáp ứng được những điều trên xin mời liên hệ phòng làm việc "Thích đẹp". 』

(*) Nguyên bản: tiểu mỹ nhân.

Mới vừa ngồi xuống ở phía sau bàn làm việc, suy nghĩ vẫn còn đang rối rạc, Tần Tinh Tinh liền bóp một tiếng, khí phách mười phần đặt xuống một trang giấy ở trước mặt cô, nhìn tờ giấy A4 giống như rất bình thường, nhưng tự thể (kiểu chữ) lại lớn chừng cái phêu dơ người ta phải kinh sợ, hơn nữa nội dung phía trên càng khiến cho mắt người ta phải lờ ra.

Không phải cô hoa mắt chứ? Cẩn thận nhìn lại từ đầu một lần, dụi mắt một cái, dùng sức nhìn lại từ đầu một lần nữa, Lý Tinh Á nhìn đến hai mắt không chớp rồi ngẩn ra, nội dung trên giấy một chữ cũng không thay đổi, đúng là đại não của cô chậm chạp nhưng thật sự không biết phải phản ứng với bộ dáng ra sao mới thích hợp.

"Không phải cậu nói quyết định buông tha chuyện xem mắt sao? Vậy thì trực tiếp đăng báo tìm đối tượng." Tần Tinh Tinh rất tốt bụng giải thích vì sao mình đột nhiên tâm huyết dâng trào thiết kế tấm quảng cáo này.

"Tớ không nói muốn buông tha xem mắt, mà là mẹ tớ quyết định không để ý tới tớ nữa, chuyện xem mắt của tớ không thể không tạm thời buông tha." Chuyện này cô vốn buồn bực tính toán ở trong lòng, nhưng mẹ già quá sinh khí rồi, mắng một ngày còn chưa đủ, lại một ngày, lại một ngày, lại Cô đã bị mẹ già điện thoại oanh tạc đến mệt mỏi tinh thần sắp hao tổn mà yếu đi, đành phải thổ lộ toàn bộ tình hình thực tế với các bạn tốt.

"Cậu chính là không muốn xem mắt, mới có thể đến lúc là già mượn cơ thể khó chịu hủy bỏ buổi xem mắt, không phải sao?"

Không phải như vậy, nhưng lại không thể khai Tề Tấn Nhân ra, vào lúc này cô cũng chỉ có thể cười khổ nuốt chửng vào bụng.

Tại sao không thẳng thắn tìm Tề Tấn Nhân nói chuyện? Cô cũng muốn nói hết tất cả ra, cô cũng không cần kìm nén đến khổ cực như vậy, nhưng mà, cô không rõ lai lịch Tề Tấn Nhân lắm, cũng không hiểu bây giờ quan hệ của bọn họ là gì, làm sao giải thích rõ ràng?

Còn nữa, nếu hai người bọn họ biết đến nhân vật Tề Tấn Nhân, nhất định sẽ khẩn trương muốn điều tra rõ ràng bối cảnh gia đình của anh, bất tự còn

không có đã muốn làm đến kinh thiên động địa, về sau cô phải nhìn Tề Tấn Nhân như thế nào, chẳng phải là đào cái lỗ rồi trốn vào sao?

"Hai người các cậu đang nhìn cái gì. Ôi trời ơi!!! Cậu sẽ không thật sự kêu tiểu Tịnh đăng báo tìm chồng." Âu Dương Hi Nhi bưng một ly bột yến mạch từ phòng bếp đi ra, nhìn hai người bạn thân xúm lại một chỗ không biết đang xem thứ gì đó, dĩ nhiên cô không thể bỏ qua, nhưng vừa nhìn, không được rồi, cô kích động đến thiếu chút nữa đổ bột yến mạch lên tay, loại chuyện cười này nói một chút là đủ rồi, tại sao có thể làm thật chứ?

"Như vậy không phải có vẻ bớt được việc sao?" Quan trọng nhất không phải là phương pháp, mà là hiệu quả.

"Lúc này rước lấy một đồng lớn phiền toái, mặc dù chúng ta làm ăn bình thường, nhưng cũng không có nhiều thời gian rỗi rảnh như vậy để ứng phó với một đồng ong mật ruồi bọ." Âu Dương Hi Nhi để ly bột yến mạch đang cầm trên tay lên bàn làm việc của mình, mông lại ngồi xuống trên bàn làm việc của Lý Tịnh Á, niềm vui thú lớn nhất của người hiện đại chính là tham gia náo nhiệt, việc không liên quan đến mình cũng muốn góp một chân, giống như biết ít hơn người khác một chút, sẽ biến thành người tin tức mất linh.

"Vậy thì thêm một P/S. , kỳ hạn một tháng."

Không phải bình thường người phụ nữ này rất khôn khéo sao? Âu Dương Hi Nhi hao tổn tâm trí lắc đầu."Vấn đề ở đây không phải là thời gian dài ngắn, chúng ta không rõ lai lịch của đối phương, như vậy rất nguy hiểm."

"Vậy trước tiên tra rõ lai lịch của đối phương."

"Cậu nghĩ rằng chúng ta là mở cơ quan thông tin tin dụng (*) sao?"

(*) là tổ chức sự nghiệp Nhà nước thuộc Ngân hàng Nhà nước, có chức năng thu nhận, lưu trữ, phân tích, xử lý, dự báo thông tin tín dụng phục vụ cho yêu cầu quản lý nhà nước của Ngân hàng Nhà nước; thực hiện các dịch vụ thông tin ngân hàng theo quy định của Ngân hàng Nhà nước và của pháp luật.

"Chúng ta không có biện pháp giống như cơ quan thông tin tín dụng đi moi mười tám đời tổ tông người ta ra, nhưng nhằm vào người nhà để cung cấp tư liệu cho chúng ta xác nhận thiệt giả, tổng vẫn có thể."

Không sai, nhằm vào người nhà cung cấp tài liệu phân biệt rõ thật giả, ngược lại chuyện này không khó, nhưng mà, cô chính là kiên trì phản đối ý kiến này. "Mặc kệ đối phương cung cấp tài liệu là thật hay giả, kiểm chứng tài liệu quá lãng phí thời gian, còn không bằng dùng phương pháp của tớ, những buổi tiệc thời thượng kia đều là quý tộc độc thân, tùy tiện hỏi thăm một chút, đừng nói là bối cảnh gia đình, ngay cả cá tính sở thích cũng có thể thăm dò được rất rõ ràng, đây mới là có hiệu suất."

"Không phải trước kia cậu rất chán ghét loại cậu ám trong xã hội thượng lưu sao?"

"Chắc. Một người quan trọng nhất không phải là xuất thân của người đó, mà là phẩm tính (phẩm chất + tính cách) của người đó."

"Stop!" Lý Tịnh Á đột nhiên giơ hai tay lên, hai người bọn họ giống như quên cô mới là đương sự, cô cũng có quan điểm của mình."Chuyện như vậy quá điên cuồng, tớ không làm được!"

Âu Dương Hi Nhi hả hê hất cằm lên."Tớ đã nói rồi, sẽ không có ai đăng báo tuyển chồng."

"Trọng điểm là, các cậu không cảm thấy như vậy là lừa đời lấy tiếng hiềm nghi sao? Tính khí của tớ cũng không tệ lắm, đáng đáp cũng rất nhỏ nhắn, nhưng là cô gái nhỏ xinh đẹp dịu dàng ngọt ngào. Đây giống như quá mức điểm tô cho đẹp rồi."

Miệng lèch một cái, Âu Dương Hi Nhi thiếu chút nữa từ trên bàn làm việc rớt xuống, phản ứng của người phụ nữ này không thể bình thường một chút sao?

"Tớ chỉ lấy phẩm chất riêng của cậu rồi tìm cách đóng gói cho xinh đẹp nhất, làm sao lại là lừa đời lấy tiếng?"

Lý Tịnh Á không phản bác Tàn Tĩnh Tĩnh, coi như là đồng ý, nhưng mà, vẫn không che giấu được nghi ngờ đối với "Cô gái nhỏ xinh đẹp dịu dàng ngọt ngào".

"Còn nữa, lừa đời lấy tiếng không sử dụng ở nơi này."

"Cái này cũng không sao, mấu chốt chân chính là, phương pháp này không được, còn nữa không phải cậu đã nói, sau khi mẹ cậu chấm dứt việc giúp cậu an bài xem mắt, cậu sẽ nghiêm túc suy tính phương pháp của tớ sao?" Âu Dương Hi Nhi cũng không quên bắt cơ hội chào hàng phương pháp của mình.

"Đúng vậy, nhưng mà, tớ thật sự không muốn tham gia buổi tiệc thời thượng." Lý Tịnh Á rất xin lỗi chấp tay trước ngực. Một con Quạ đặt trong một đám Hoàng Oanh, âm thanh sẽ thay đổi dễ nghe sao? Không biết, tri thức càng nói rõ nó "Không bằng", cô cũng không phải là ngốc đến không có thuốc nào cứu được, cần gì si nhục mình như vậy?

Thấy như vậy đến phiên Tàn Tĩnh Tĩnh hả hê hất cằm lên.

"Tớ thấy đáng về của cậu, đừng nói là một năm, chính là mười năm cậu cũng không gả được!" Âu Dương Hi Nhi cũng không thừa nhận mình là đang nguyên rủa cô, người phụ nữ này ngoại trừ một cái miệng, thiếu sót hành động tích cực, muốn gả cho người ta, bỏ thêm hơi sức đi!

"Đây cũng là sự thật." Vào lúc này Tàn Tĩnh Tĩnh và Âu Dương Hi Nhi lại đứng cùng một trận tuyến.

"Các cậu yên tâm, qua ít ngày mẹ tớ bớt giận, vẫn sẽ giúp tớ an bài xem mắt." Bây giờ toàn bộ tâm tư của mẹ già đều đặt ở trên người hai đứa cháu bảo bối, cô không có biện pháp gì ngoài đợi, nhưng khi chuông báo động của con gái không ngừng vang lên, cô là đương sự không vội, nhưng mẹ già sẽ khẩn trương nghĩ biện pháp đẩy cô ra ngoài.

Haiz ~ Âu Dương Hi Nhi cùng Tần Tinh Tinh đồng thời rống giận, tại sao người phụ nữ này vẫn chưa từ bỏ ý định vậy?

"Hai người các cậu không nên bày ra bộ dạng này."

Âu Dương Hi Nhi buông tha cô. Quyết định trở về chỗ ngồi của mình uống bột yến mạch có vẻ tốt hơn, mà Tần Tinh Tinh cũng lười cùng cô nói nhảm, cô muốn một ly cà phê để nâng cao tinh thần, về phần tấm "Giấy quảng cáo", cô ép buộc Lý Tịnh Á giữ ở bên người, nói không chừng ngày nào đó cô nghĩ thông, tờ giấy này lập tức có thể có chút công dụng.

Nhìn tấm "Giấy quảng cáo" một hồi lâu, Lý Tịnh Á quả thật muốn ném vào thùng rác hủy thi diệt tích, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn cất vào ví da, mặc kệ như thế nào, Tần Tinh Tinh cũng là có ý tốt, cô liền lưu lại làm kỷ niệm.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Cử Viên Ông Xã Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 5

Đây là tình huống gì? Tại sao nửa đêm canh ba cô phải rời giường giúp người đàn ông này nấu thức ăn khuya?

Mặc dù nghìn lần vạn lần không muốn, nhưng Lý Tịnh Á vẫn mặc tạp dề vào, cầm cái xẻng lên, vừa rạng sáng, vì Tề Tán Nhân rang xào một đĩa mì xào thịt băm trứng, hơn nữa nhìn dáng vẻ anh ăn rất thỏa mãn, thế nhưng cô không tự chủ cùng lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Xem ra, cô tám phần là bị Tề Tán Nhân hạ ma chú đáng sợ gì đó, nếu không, làm gì có người nào ngốc như cô chứ?

"Anh bận rộn công việc nên chưa ăn bữa tối sao?" Sáng sớm anh gọi một cuộc điện thoại cho cô, nói anh vẫn còn đang làm việc, không có biện pháp trở lại ăn bữa tối, lúc ấy cô bán tín bán nghi, bởi vì từ bên anh truyền đến âm thanh âm ỉ ngắt trời, cảm thấy khả năng đang cuồng hoan mua vui tương đối cao, vì thế, cô buồn rầu đến bữa tối ăn không vào.

"Đúng vậy." Tề Tán Nhân thật thỏa mãn vỗ bụng, dạ dày anh thật sự bị cô nuôi hư, thật ra thì sau Fashion Show tối nay có một bữa tiệc, nhưng đối mặt với những món ăn kia của khách sạn, thế nhưng anh lại không muốn ăn, tâm tâm niệm niệm (tập trung) nghĩ tất cả đều là Lý Tịnh Á đang xử lý việc nhà.

Chẳng lẽ tài nấu nướng của cô thật sự tốt hơn đầu bếp ở khách sạn? Ngược lại cũng không phải, đơn thuần là cảm giác chủ quan, cô nấu thức ăn chính là đặc biệt ngon miệng, đặc biệt hợp tính khí của anh, có lẽ là bên trong những món ăn này có nụ cười ngọt ngào ngày ngày của cô.

"Anh muốn uống cà phê."

"Không được, thời điểm này làm sao có thể uống cà phê? Tôi lấy cho anh một ly nước cam."

Cô đứng dậy trở vào phòng bếp, khi một lần nữa mang theo nước cam đi ra, anh đã dời trận địa đến vùi ở trên sofa dài, cô đưa nước cam cho anh, tiện chọn ghế sofa một người bên cạnh ngồi xuống.

"Tại sao anh làm việc trễ như thế?"

Uống nước cam mát lạnh, tâm tình của anh vui sướng đến mắt cũng híp lại. "Hôm nay có hoạt động."

Mở miệng ra rồi lại đóng lại, nếu như cô hỏi anh đang làm công việc gì, sẽ biểu hiện quá mức tò mò hay không? Mặc dù giữa bọn họ từng có hành động mập mờ, nhưng mà trên danh nghĩa, bọn họ chỉ là hàng xóm, hỏi thăm quá nhiều, khó tránh khỏi sẽ làm người ta cảm thấy bị xâm phạm đời tư.

"Công việc rất quan trọng, nhưng cũng không thể vì vậy mà bị đói bụng, ông chủ hẳn sẽ không không cho anh thời gian ăn cơm đi?"

"Anh chỉ có thời gian ăn sandwich, nhưng anh thà bị đói bụng, cũng không ăn sandwich lạnh ngắt."

"Ông chủ của anh quá độc ác, tại sao chỉ cho một chút thời gian như vậy?"

"Đầu năm nay thiếu sót nhất của ông chủ đứng đầu chính là tinh thần nhân đạo, vì sinh tồn, cũng đành phải im hơi lặng tiếng, em có cảm thấy anh rất không có tiền đồ hay không?"

"Không biết, nhịn một chút cũng sẽ không thiếu một miếng thịt, cật mạnh thì quá ngu xuẩn!"

"Nếu như không phải đã sớm qua mười tám tuổi, anh nhất định sẽ nói anh không làm." Mặc dù người mẫu đương nhiên phải đứng ở trên sân khấu, nhưng thời khắc anh không thích nhất chính là đứng ở trên sân khấu, người mẫu trên sân khấu là một con búp bê không có năng lực, vậy tại sao phải làm người mẫu? Tạm thời gọi là thử thách thì cũng tốt, chứng minh chuyện mình không muốn làm cũng đều có thể làm tốt, đây mới thật sự là thành công.

"Mỗi một công việc đều có khó khăn của nó, lạc quan một chút, chuyện lớn sẽ hóa chuyện nhỏ, chuyện nhỏ sẽ hóa thành không có việc gì."

"Anh muốn ứng tuyển." Anh đột nhiên không đầu không đuôi nói.

"Hả?"

"Không phải là em đang tuyển chồng sao?" Anh chuyển mắt đến bàn trà nhỏ, mới vừa rồi lúc cô đang xào mì, anh bất ngờ phát hiện tờ giấy kia. Cũng không thể nói là ngoài ý muốn, mỗi lần lúc cô nấu ăn, anh luôn có thói quen nhìn xung quanh một chút, giống như làm như vậy sẽ gần nhau hơn, có thể thâm nhập càng sâu để hiểu rõ cô.

Sợ run hồi lâu, cuối cùng Lý Tịnh Á cũng nhớ tới, khi về đến nhà, cô có thói quen để điện thoại ở trên bàn trà, lúc cầm điện thoại, thuận đường rút tấm "Giấy quảng cáo" ra, tiếp theo dứt khoát ép tờ giấy kia ở phía dưới điện thoại trên bàn trà nhỏ.

"Anh thật thích nói giỡn." Lý Tịnh Á then thùng gãi đầu, tại sao cô lại làm trò cười ở trước mặt anh?

"Mặc dù người nhà nói anh không quá nghiêm chỉnh, nhưng lúc nào có thể nói đùa, lúc nào nên nghiêm túc, anh không đến nỗi không phân biệt được."

"Cái đó. Chắc. Cái đó. Là bạn tốt đùa giỡn, không phải thật." Cô không tự chủ đề lên ngực, trời ạ! Làm sao nhip tim lại nhanh như vậy?

"Chúng ta trước thử việc ba tháng." Anh tự nhiên nói tiếp.

"Thử, thử việc?" Cô kinh ngạc chớp mắt, nhip tim vẫn đang mất tốc độ.

"Mỗi công việc không phải đều có thời gian ba tháng để thử việc sao? Cho lẫn nhau một đoạn thời gian để cọ sát, không biết đây là quy tắc ai phát minh, nhưng cũng có chút ít đạo lý."

Trước khi nam nữ chính thức kết làm vợ chồng, bình thường sẽ trải qua một bước —— đính hôn, cái này cô biết, nhưng thời gian thử việc —— khẳng định là chưa bao giờ nghe thấy. Trời ơi! Cái này hoàn toàn không phải là trọng điểm! "Đây thật là do bạn bè đùa giỡn, anh không cần tin là thật."

"Nói ra mà nói, tát nước ra ngoài, tại sao có thể không chịu trách nhiệm?" Anh chuyển hai chân qua trên mặt thảm lông dày, nghiêng người ngang nhiên xông qua, đưa tay rút tờ giấy dưới điện thoại ra, hai ba lần liên xé thành mảnh nhỏ, tiện tay ném vào thùng rác nhỏ bên cạnh, cuối cùng đồ chướng mắt này cũng biến mất trước mắt anh! "Em có anh rồi, không bao giờ cần những thứ này nữa."

Lý Tịnh Á rất muốn tiếp tục kiên trì đây chẳng qua là do bạn bè đùa giỡn, nhưng chính cô cũng cảm thấy chứng khí hư rồi, thật sự là không nói nên lời.

Nếu nói là nội dung ứng tuyển trên trang giấy chỉ là đùa giỡn, làm sao cô lại giữ lại mà không vứt bỏ? Cừ chi của cô quả thật có chút không bình thường, đừng trách Tề Tấn Nhân xem chuyện ứng tuyển là sự thật, nhưng mà, anh đang nghiêm túc sao?

Không có đạo lý, làm gì có người nào qua loa quyết định chuyện lớn cả đời như vậy. Không đúng, ít nhất anh còn muốn thử việc ba tháng, đoạn thời gian này anh tùy thời có thể trả lại hàng.

Nếu như bất cứ lúc nào anh cũng ôm ý định trả hàng, vậy thì ứng tuyển làm gì? Chẳng lẽ là lo lắng cô thật sự đăng báo tuyển chồng, anh chỉ tốt bụng xung phong nhận việc?

Không sai, mọi người đều biết rõ đăng báo tuyển chồng hoàn toàn là chuyện cực kỳ ngu xuẩn, suy nghĩ một chút gần như bữa tối mỗi ngày đều do cô chiều có, nếu như không nhảy ra ngăn cản cô làm chuyện điên rồ, anh sẽ thấy có lỗi với lương tâm của mình?

Đúng, mọi chuyện chính là như vậy, cô không cần thấy quá nghiêm trọng, nếu anh có ý tốt, cô nên tiếp nhận, dù sao khi tỉnh dậy, chuyện này cũng sẽ nhẹ nhàng bay ra sau đầu.

Đúng vậy, đạo lý rất rõ ràng, đầu óc cũng được khai thông, nhưng trong đầu lại giống như bị say tàu, lung la lung lay, không bình tĩnh được, đây là dĩ nhiên, nếu như người đàn ông khác nói muốn ứng tuyển làm chồng cô còn chưa tính, có tình lại là anh —— một người đàn ông luôn hại cô ý loạn tình mê, suy nghĩ lung tung.

Không được, cô không thể chìm vào được, đây là mơ, vừa tỉnh dậy, cái gì cũng không có.

Không sai, tỉnh dậy, chuyện đã xảy ra vào rạng sáng đều trở thành một giấc mơ vào ban đêm, cô rất tin tưởng như thế rồi tự nói với mình, một lần lại một lần, mà trải qua một ngày yên lặng, suy nghĩ của cô cũng dần dần thoát khỏi chuyện này, nhưng mà, bây giờ là tình trạng gì?

"Em thích loại kiểu dáng nào?" Tề Tấn Nhân nhàn nhã uống nước trái cây kì lạ.

Nhìn phía trước cô trưng bày những cặp nhẫn tình nhân khảm kim cương, lại nhìn quản lý ngồi ở đối diện đang tươi cười rạng rỡ, bây giờ cô lại đang chọn nhẫn, có làm hay không?

Lắc đầu, cô dùng chút trí nhớ giấu lại, mười một giờ đêm, trừ ngành ăn uống, đại bộ phận thương gia đều đã đóng cửa, bọn họ lại đang ở trong tiệm châu báu này hưởng thụ cấp chiều dài của khách quý, đây tuyệt đối là mơ, bởi vì cuộc sống thực tế không thể nào xảy ra loại chuyện như vậy, ít nhất sẽ không xảy ra ở trên người cô.

Hung hăng nhéo bắp đùi một cái, Lý Tịnh Á bị đau hít vào một hơi, loại cảm giác này quá chân thực rồi, khẳng định không phải cảnh hư vô mờ mịt ở trong mơ, như vậy, tại sao trước mắt lại phát sinh loại tình huống này?

Lý Tịnh Á cười ngọt ngào với quản lý tiệm châu báu, lặng lẽ kéo ống tay áo của Tề Tấn Nhân, kéo anh từ ghế sofa lên, anh chỉ vội vàng buông nước trái cây kỷ lạ trong tay xuống, hai người đi tới một bên mở hội nghị cá nhân."Chẳng lẽ anh thật sự muốn tôi chọn nhẫn?"

"Mặc dù ông chủ tiệm châu báu này là bạn bè của anh, nhưng mà, nếu như không phải vì làm ăn, làm sao người ta sau khi đóng cửa còn để cho chúng ta ngồi ở chỗ này chọn nhẫn?"

Lý Tịnh Á gạt đầu một cái, cô cũng không phải là không hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, cho dù là diễn trò, cũng phải đưa trước phí thuê, người ta đương nhiên là vì kiếm tiền, mới có thể vào thời điểm này còn cực khổ chiều dài bọn họ, nhưng ——"Tại sao chúng ta phải chọn nhẫn?"

"Chúng ta vừa vặn đi ngang qua nơi này, anh muốn theo như em nói, trước khi cử hành hôn lễ, hai chúng ta phải ước định, tạm thời nói là đính hôn cũng không sao."

"Nhưng mà, nhưng" Đầu óc của cô vô cùng hỗn loạn, hoàn toàn quên mình muốn nói gì.

"Nói miệng không bằng chứng cứ, đương nhiên phải có tín vật làm chứng."

"Cái này tôi hiểu rõ, nhưng" Tại sao chuyện này lại biến thành thật?

"Tốt, quản lý người ta còn phải vội vàng tan việc về nhà nghỉ ngơi, hay là chúng ta trước chọn nhẫn thôi."

Anh kéo cô quay lại ngồi xuống sofa, kế tiếp là do anh chọn lựa kiểu dáng, từng kiểu hai người đều đeo thử, vừa mới bắt đầu, cô giống như còn chưa chấp nhận được tình huống trước mắt, hỏi ý kiến của cô, cô nói tùy tiện, mắt thấy đã đeo thử tất cả nhẫn xong, cuối cùng cô cũng gạt đầu nói được, cứ như vậy, bọn họ hoàn thành việc "Đính hôn".

Mua xong nhẫn tình nhân rồi trở lại chỗ ở, Lý Tịnh Á mới phát hiện Tề Tấn Nhân đã sớm mua xong rượu đỏ chuẩn bị ăn mừng.

"Tôi sẽ không uống rượu." Cô thật nhớ mãi không quên dặn dò của Tần Tĩnh Tĩnh, ngàn vạn lần không được tùy tiện uống rượu ở trước mặt người khác, cô là loại người khi say rượu dù bị ném vào kênh rạch cũng không còn cảm giác.

"Tại sao vào ngày quan trọng như vậy không thể uống rượu?" Vì giờ phút này, là một ngày anh đã tha thiết chờ đợi, hơn nữa trời còn chưa sáng, đã gọi điện thoại thúc giục Hà Minh từ chỗ ở của anh mang một chai rượu đỏ tới đây, Hà Minh thiếu ngủ nghiêm trọng không nhịn được gặm thết một trận với anh.

"Tôi thật sự không biết uống rượu."

"Đây là muốn chúc mừng chúng ta đính hôn, uống một ly là tốt rồi."

"Tư lượng của tôi thật sự rất kém, ngày mai tôi sẽ xuống bếp nấu một bàn ăn để ăn mừng, như vậy có được không?"

"Ngày mai anh phải bay đến Đại lục làm việc nửa tháng, kế tiếp lại bay đến nước Mĩ làm việc nửa tháng."

Cô dùng một chút, khó nén cô đơn. "Một tháng tôi sẽ không được thấy anh sao?"

"Bắt đầu nhớ anh rồi sao?" Anh hài hước nhướn mi.

"Tôi Thật buồn cười, sao tôi phải nhớ anh? Chúng ta không thể đổi phương pháp ăn mừng sao?" Loại cảm giác này thật sự là kỳ quái, làm sao có thể đang nhìn một người, mà lại nhớ người đó?

Hai tay anh một trái một phải giữ bả vai của cô, cúi đầu tiếp sát cô, mặt hai người sắp chạm vào nhau."Em sợ cái gì? Chẳng lẽ em cho rằng anh sẽ nhân cơ hội ăn em sao?"

Àm! gương mặt nóng bừng đỏ lên, cô lấp ba lấp bắp thiếu chút nữa nói không ra lời. "Không, không phải, tư lượng của tôi thật sự rất kém cỏi, nếu như tôi say khướt, anh nhất định sẽ cảm thấy rất buồn cười."

"Hửn không, còn nữa, rượu này độ cồn không cao, một ly sẽ không say."

"A, vậy. Nếu như anh không để ý tôi đây là một bạn rượu quá kém cỏi, tôi uống một ly thôi."

"Ngày mai anh phải làm việc, anh cũng không thể uống say như chết." Buông hai tay ra, anh ngồi thẳng người, mở túi xách đặt ở trên bàn trà ra, anh đã sớm cảm nhận được, trước đó đã chuẩn bị đầy đủ, chẳng những chuẩn bị rượu đỏ, còn chuẩn bị cả ly rượu và dụng cụ mở nắp chai, bất luận như thế

nào, nhất định phải thuận lợi cử hành tiệc chúc mừng hai người bạn họ.

Nhìn Tề Tấn Nhân bởi vì cô mà rót một ly rượu đỏ đầy tràn, Lý Tịnh Á cảm giác mình sắp hôn mê, nếu như uống hết cả ly này, cô sẽ biến thành bộ dạng gì?

"Chúng ta cùng cạn ly thôi." Anh dẫn đầu cầm ly của mình lên.

"Chắc. Được, cạn ly." Cô muốn nói có thể không cạn ly hay không, nếu như uống xong một ly này, cô còn có thể cùng anh mỉm cười ha ha, vậy khẳng định là kỳ tích!

Hai ly thủy tinh nhẹ nhàng va chạm, phát ra âm thanh thanh thúy, anh phóng khoáng giống như uống bia, ngược lại cô giống như với phẩm trà uống từng ngụm từng ngụm nhỏ.

"Rượu đỏ này uống ngon không?" Dứt lời, anh đã nhìn thấy mặt của cô trong nháy mắt từ trắng chuyển thành đỏ bừng.

"Tốt. Uống ngon!" Ợ một hơi rượu, cô ngậy thơ ngậm chặt miệng, làm sao bây giờ? Bên trong đại não có một lò lửa đang đốt, nóng nghi ngút, hại cô rất muốn ngủ.

"Em có khỏe không?"

"Tôi.. tôi buồn ngủ." Để ly rượu xuống, cô ngọt ngào cười một tiếng, ngay sau đó nghiêng sang bên cạnh một cái, trực tiếp bịch một tiếng ngồi ở trên thảm lông dày.

Trùng mắt, Tề Tấn Nhân không thể tin được nhìn cô đóng đũa."Á nhì, tiệc chúc mừng vừa mới bắt đầu, không thể ngủ được." Kế hoạch một ngày, cuối cùng cũng đợi được đến khi con cừu nhỏ biến thành điểm tâm của con sói lớn, tại sao cô có thể cứ như vậy mà ngủ thiếp đi?

Không sai, anh có ý đồ xấu, mong đợi hai người có thể cùi khô lửa bốc, ai đã dạy cô cách khiến cho lòng anh ngứa ngáy, còn ngu ngốc đáng yêu để cho anh không có cảm giác an toàn, nếu như trước khi đi công tác không nhanh chóng biểu thị công khai quyền sở hữu trên người cô, ngộ nhỡ trong khoảng thời gian này cô chạy đi xem mắt, còn bị người không biết tốt xấu coi trọng, sẽ là phiền phức lớn của anh.

Đã tính toán hoàn hảo, chuẩn bị tất cả ổn thỏa, nhưng mà, cô lại ngủ thiếp đi!

Thờ dài, anh đứng dậy khom lưng ôm một cái, mang cô trở về phòng, đắp kín mền, anh không nhìn được lại dao động nhìn cô, ý đồ kêu cô tỉnh lại, nhưng đúng là tốn công vô ích, cô lại ngủ vừa mê vừa say.

"Nếu như em nói cho anh biết, tương lượng của em tốt đến mức nói ngủ là ngủ, anh cũng sẽ không lừa em uống rượu." Anh dịu dàng đẩy mấy sợi tóc trên gò má cô, thật sự là kỳ quái, làm sao anh sẽ đối với cô bé non nớt này 'tính trí' cao như thế?

Quá khứ đối tượng anh lui tới đều là thực nữ, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, không có gánh nặng, anh không thể chịu được người có ý đồ cầm dây thừng bao lấy cổ của anh, mà cô, như cô gái nhỏ lại giống như phụ nữ, một người phụ nữ không đùa được, anh chẳng những không thoát khỏi cô, mà còn chủ động trêu chọc cô, thậm chí vì ngăn cản cô ở cùng với những người đàn ông khác, ứng tuyển làm chồng cô. Có phải mình bị trúng tà hay không?

Lợi dụng lần xa cách này, anh vừa đứng có thể phục hồi, có lẽ sẽ phát hiện, cô cũng không có ma lực lớn như vậy, trên người cô ngoại trừ bộ dáng ấm áp điềm tĩnh thì không có gì hấp dẫn người khác, thức ăn do cô chế biến cũng không phải đặc biệt ngon miệng. Có lẽ, thời gian sẽ nói cho anh biết, thật ra thì anh không có quan tâm cô như vậy.

Bước vào mùa hè nóng bức, ba người phụ nữ trong phòng làm việc "Thích đẹp" cũng sẽ không ở đó dùng cơm, do không có khẩu vị cho bữa trưa nên đi tới một nhà hàng kem, thời tiết nóng chẳng những tiêu tán toàn bộ, tinh thần bất ổn cũng sẽ sống lại, cho nên mỗi tuần dù sao cũng sẽ dành ra một ngày đến phố mỹ thực của công ty bách hóa kiểm thức ăn.

Sau khi dùng xong bữa trưa, ba người phụ nữ vừa ăn kem, vừa tùy ý đi quanh công ty bách hóa, họ sẽ không đặc biệt đi dạo tầng lầu nào, có ai có chủ ý hoặc là muốn nhìn thứ gì, hai người khác sẽ phụ họa, dù sao mục đích chủ yếu nhất của họ là tiêu hóa bữa trưa.

Đột nhiên Tần Tinh Tinh muốn mua một quyển tạp chí kinh tế tài chính, ba cô cùng đến tiệm sách ở tầng trệt.

Rõ ràng là đến mua tạp chí kinh tế tài chính, Tần Tinh Tinh và Âu Dương Hi Nhi không tự giác dừng lại phía trước Fashion Magazine (tạp chí thời trang), bởi vì đặt ở phía trước nhất là quyển tạp chí có trang bìa là một nam người mẫu rất có sức quyến rũ, khiến hai mắt người ta không nhìn được nhìn qua nhiều lần.

"Người đàn ông này thật là hấp dẫn đến không có lương tâm!" Âu Dương Hi Nhi khen ngợi nói.

Tần Tinh Tinh gật đầu tỏ vẻ đồng ý, đồng thời hiếm lạ quay đầu lại nhử mày với cô. "Tớ còn tưởng rằng trong mắt cậu chỉ có Hoắc Duyên Lang."

"Chồng tớ quả thật còn đẹp hơn phụ nữ, bất kỳ người đàn ông nào đứng ở bên cạnh anh đều sẽ bị làm cho lu mờ, thế nhưng không có nghĩa là tớ sẽ mất đi khả năng giám định và thưởng thức đàn ông, tớ vẫn còn nhìn ra được cái gì là trai đẹp, cái gì là hấp dẫn, người đàn ông này đúng là mặt hàng cao cấp."

"Nếu như không phải là mặt hàng cao cấp, làm sao trong hai năm ngắn ngủi có thể leo lên top cao trong giới người mẫu? Dĩ nhiên, chồng của cậu cũng là

một trong những người thành công, anh là 'Hoặc công nghệ sinh học' của Man's Dig (tên công ty, dịch nôm na là người đàn ông của công nghệ kỹ thuật). Người phát ngôn của hàng loạt sản phẩm, cho Man's Dig. Hàng loạt quảng cáo đã khiến cho giá trị con người anh lập tức tăng gấp mười lần."

"Uhm hừm! Từ khi nào cậu lại trở nên bát quái như vậy?" Vào lúc này đến phiên Âu Dương Hi Nhi nhún mày, đối với sự nghiệp của chồng cô cũng không có quan tâm nhiều như vậy, thế nhưng người phụ nữ này còn rõ ràng hơn cô.

"Cậu không biết gần đây chồng cậu lên tạp chí kinh tế tài chính sao? Trên đó đều có miêu tả tất cả sự tình của anh."

"Đương nhiên tớ biết chồng tớ tiếp nhận phỏng vấn của tạp chí, chỉ là không có cơ hội lật xem." Hết cách rồi, thân là một chuyên gia thiết kế thời trang, lực chú ý của cô toàn bộ đều dành cho Fashion Magazine, những thứ khác đối với cô không có chút giá trị.

Ngay sau đó, hai người giống như nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên rất ăn ý yên lặng bất động, sau đó từ từ, đồng thời chuyển sang đối phương, tiếp theo lại nhìn về phía sau.

Mặc dù đang ăn kem, tâm tư Lý Tĩnh Á lại đảo quanh chiếc nhẫn dưới áo đang mặc, dùng dây chuyền xuyên qua chiếc nhẫn rồi đeo vào trên cổ, nhưng mà, cô lo lắng chiếc nhẫn sẽ mọc chân chạy mất.

Tề Tán Nhân, mặc dù không ở Đài Loan, lại ngày ngày oanh tạc gửi tin nhắn đến một nhóc.

Em có chiều cổ chiếc nhẫn thật tốt hay không?

Em có kiểm tra chiếc nhẫn, vẫn còn ở trên tay không?

Chiếc nhẫn của em có rơi vào bồn cầu hay không?

Chiếc nhẫn của em có mọc chân chạy loạn khắp nơi hay không?

Người đàn ông này quả thật coi cô như đứa bé! Không sai, cô thường giống như đứa bé không cẩn thận, còn hay sợ ý, nhưng cũng không đến mức làm mất thứ quý trọng như thế.

Nhưng mà bị Tề Tán Nhân làm loạn như vậy, cô chỉ đành mang theo trên người, đeo trên tay rất bất tiện, vậy thì làm thành dây chuyền đeo vào trên cổ, thời thời khắc khắc cảm thấy sự tồn tại của nó, cũng không cần vì nó mà lo lắng sợ hãi. Sai rồi, chính thức mở ra ngày kinh hoàng khiếp sợ của cô, sợ dây chuyền không cẩn thận rơi xuống, chiếc nhẫn bị rớt; sợ các bạn tốt phát hiện, chuyện về Tề Tán Nhân bị lộ.

Thật ra thì trừ sợ, còn có nhớ nhưng thật sâu, Tề Tán Nhân không có ở Đài Loan, chiếc nhẫn thành môi giới nhớ nhưng, thì ra trong lòng của cô phân lượng của anh đã nặng như vậy rồi, làm sao bây giờ? Cô có thể yêu anh hay không?

Hắn không. Cô thừa nhận, cô là không cẩn thận động lòng đối với anh, cô là không kìm hãm được bị anh hấp dẫn, nhưng mà, người đàn ông này cùng hình tượng người chồng mong đợi của cô trong suy nghĩ từ xa xưa tới nay thật sự kém quá xa, anh không phải là một nửa kia mà cô muốn sống chung một nhà, dĩ nhiên cô cũng không thể yêu anh.

Một trái một phải, Tần Tinh Tinh và Âu Dương Hi Nhi lặng lẽ di động sang hai bên Lý Tĩnh Á, sau đó, hai người đồng thời hô một tiếng với cô "A", Lý Tĩnh Á sợ hết hồn, kem trên tay thiếu chút nữa bay ra ngoài.

"Làm sao hai người các cậu lại dọa người như vậy?" Lý Tĩnh Á bị hù dọa hoa dung thất sắc (khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi).

"Tớ nói 100% có vấn đề." Đôi mắt sắc bén của Tần Tinh Tinh đảo quanh trên mặt Lý Tĩnh Á.

"Không sai, tình huống như thế bình thường sẽ có liên quan đến đàn ông." Âu Dương Hi Nhi rất có kinh nghiệm gạt đầu phụ họa.

"Các cậu nói bậy bạ gì đó, hiện tại tớ ngay cả một đối tượng xem mắt cũng không có, đàn ông ở đâu ra?" Ánh mắt Lý Tĩnh Á không được tự nhiên đảo qua đảo lại.

"Tớ không có nói cậu có đàn ông!" Âu Dương Hi Nhi cười đến thật quỷ dị.

"Cậu thật rất ngốc, lại lập tức không đánh mà khai rồi." Tần Tinh Tinh không nhịn được lắc đầu một cái.

"Làm sao lại bắt sơ hở trong lời nói của người ta? Hai người các cậu rất thích khi dễ người khác." Ah? Ánh mắt đảo qua đảo lại trong lúc vô tình bị bản Fashion Magazine bắt được, hai mắt trong nháy mắt phóng đại, người đàn ông này thật là hấp dẫn không có lương tâm, nhưng thật kỳ lạ, cảm giác có chút quen mắt!

Âu Dương Hi Nhi cùng Tần Tinh Tinh nhìn theo tầm mắt của cô, hai người liếc mắt nhìn nhau, cười một tiếng, người phụ nữ này luôn phản ứng chậm nửa nhịp.

"Không phải cậu không có phản ứng với trai đẹp sao?"

"Không sai, cậu ấy thích là loại đàn ông ở nhà."

Mặt đỏ lên, Lý Tịnh Á không được tự nhiên nói: "Tớ chỉ cảm thấy người đàn ông này rất quen thuộc."

"Đây là đương nhiên, cho dù là trạch nữ cũng nghe qua đại danh của anh —— Tề Diệu, hiện tại là người mẫu nổi tiếng nhất, nghe nói có không ít phim thần tượng tìm anh, thế nhưng người đàn ông này rất kén chọn, đến bây giờ vẫn chưa nguyên ý gật đầu nhận lấy lời mời của bất kỳ một bộ phim thần tượng nào." Âu Dương Hi Nhi không kiềm hãm được lại ca ngợi một lần nữa, bởi vì tờ bìa này chụp toàn thân, Tề Diệu mặc áo sơ mi, quần jean, cổ áo sơ mi hoàn toàn mở ra, vóc người người mẫu trời sinh không thể nghi ngờ lộ ra rõ ràng, lại nhìn tư thế cao ngạo hát cảm lên một chút của anh, người đàn ông này hoàn toàn là sát thủ phụ nữ!

Dừng một chút, Lý Tịnh Á suy nghĩ cẩn thận rồi cười, thì ra anh cũng mang họ "Tề", khó trách sẽ có một loại cảm giác rất quen thuộc.

"Cậu ở đây cười cái gì?" Âu Dương Hi Nhi tò mò tiến tới trước mặt cô.

"Tớ... tớ không thể cười sao?" Lý Tịnh Á chợt dạ đẩy cô ra, đến gần quyền tạp chí kia thêm nữa, tại sao càng nhìn người đàn ông này càng giống Tề Tân Nhân?

"Có thể, không cần chảy nước miếng là tốt, loại đàn ông này không phải là style của cậu."

"Nhưng rất khó nói, nói không chừng tiểu Tịnh của chúng ta chính là có điểm báo cùng loại đàn ông này." Tần Tinh Tinh trêu chọc dùng bả vai đụng vào Lý Tịnh Á, nhìn tầm mắt của cô cũng nhanh bay ra ngoài cửa sổ rồi.

"Đúng đó, nói không chừng người đàn ông này mới chân chính là bạch mã hoàng tử trong cảm nhận của tiểu Tịnh, khó trách đường xem mắt gặp ghềnh như thế." Âu Dương Hi Nhi nói xong phá lên cười ha ha.

"Cho nên, cậu nhất định phải rõ ràng một chuyện, lý tưởng nhất cũng không có nghĩa là thật lòng yêu."

"Tinh Tinh, cậu nói thật là đúng, nhưng con người tuyệt đối không thể bị ý thức chủ quan của mình nắm mũi dẫn đi."

"Hai người các cậu nói đủ chưa? Kem đều tan hết rồi!"

Lý Tịnh Á ảo não xoay người rời đi, Tần Tinh Tinh cùng Âu Dương Hi Nhi vội vội vàng vàng đuổi theo, chỉ là, vào lúc này họ không có thời gian lái nhái, vội vàng nhét kem đã tan vào miệng của các cô.

Mặc dù không ngừng tự nói với mình, ngàn vạn lần không được bị ảnh hưởng, nhưng một câu của các bạn tốt đã gõ vào lòng cô, có phải là cô đã quá chủ quan rồi hay không? Chẳng lẽ Tề Tân Nhân mới đúng là người cô thật lòng yêu thích sao?

Lắc đầu, cô tự giễu cười một tiếng, bây giờ vấn đề này có phải rất dư thừa hay không? Ít nhất trong vòng ba tháng, cô bị anh quán lấy, điểm này chiếc nhẫn dưới áo sơ mi kia có thể chứng thật.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Cử Viên Ông Xã Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 6

Hôm nay, giống như đã qua hai mươi chín ngày, thời gian đan xen thấp thỏm và nhớ nhung đã qua.

Không có ai chờ cô nấu bữa tối, bước chân về nhà trở nên chậm chạp, khẩu vị cũng thay đổi kém đi, trên đường về nhà dứt khoát mua một bánh bông lan lấp đầy bụng, dù sao tắm một cái liền lên giường ngủ, ăn quá nhiều chỉ gia tăng gánh nặng cho cơ thể.

Cô thật sự một chút chuẩn bị cũng không có, khi cô đi ra khỏi thang máy, lúc vội vàng từ trong bóp da lấy chìa khóa ra, Tề Tân Nhân đứng ở cửa ra vào phát tay mỉm cười với cô.

"Trở về chậm một chút nữa, em sẽ nhìn thấy có người ngáy o o ở cửa nhà em."

Một lúc lâu, Lý Tịnh Á chỉ có thể si si ngốc ngốc nhìn anh, đây là ảo giác sao? Nhìn anh một môi vượt qua Thiên Sơn Vạn Thủy (*) chạy về, chân thật như vậy, không phải là ảo ảnh, nhưng mà, không phải anh bảo ngày mai mới trở về sao?

(*) nghìn núi muôn sông, muốn nói đến đường đi xa xôi, khó khăn.

"Có phải em nên trước tới cho anh một cái ôm nhiệt tình hay không?"

Ngay sau đó, đầu cô đã dựa vào ngực anh, mùi vị của anh, hơi thở của anh, nhiệt độ cơ thể của anh. Cái cảm giác bị anh gắt gao vây quanh càng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng cô cũng xác định, khó sởn nhớ nhung kết thúc.

Vỗ mông của cô một cái, Lý Tịnh Á kinh ngạc tròn to hai mắt, anh vui vẻ ha ha ha nở nụ cười. "Anh mệt chết đi được, mở cửa cho anh vào nhanh lên."

Người đàn ông này thật buồn cười, nếu mệt chết đi được, làm sao không trở về nhà mình ngủ? Chỉ là, cô vẫn rất nghe lời vợ vàng mở cửa cho anh vào trong nhà.

"Anh ăn bữa tối rồi sao?" Cô đã dưỡng thành thói quen, luôn không quên cho bao tử của anh ăn no.

Tề Tấn Nhân không nói một câu nhìn thẳng cô, ánh mắt chuyên chú nóng bỏng này làm lòng người nháy loạn, không khí cũng xấu hổ, lần này anh chủ động đưa tay kéo cô vào trong ngực, cô bị cử động bất ngờ của anh dọa sợ hết hồn, không khỏi kinh hô ra tiếng, cái chìa khóa còn đang cầm trên tay cũng rớt xuống đất, anh như lúc sóng to gió lớn cúi đầu ngăn chặn miệng của cô.

Chậm rãi nhắm mắt lại, hai tay trượt đến sau gáy anh, cô khao khát đáp lại môi lưỡi cuồng nhiệt của anh, nhiệt tình triền miên nói ra lại tràn đầy tình cảm nhớ nhung.

Hôn lại hôn, hôn đến khi hài lòng mới thôi, cuối cùng anh cũng buông cô ra.

Anh nghịch ngợm dùng trán đụng một cái lên trán của cô, trả lời vấn đề lúc nãy của cô. "Mặc dù thức ăn trên máy bay khó có thể nuốt xuống, nhưng vì để tránh trở nên đặc biệt, hấp dẫn sự chú ý của người khác, anh vẫn gắng gượng nuốt vào bụng, em cho anh một ly cà phê thôi." Nếu như không phải là nhân vật công chúng, anh hoàn toàn sẽ không bận khoăn nhiều như vậy.

Gật đầu một cái, cô vội vàng vào phòng bếp pha cà phê giúp anh.

Khi mùi thơm quen thuộc tiến vào dạ dày của anh, cuối cùng anh cũng tin chắc mình đã về đến nhà —— đúng, nơi này là nhà của anh, bởi vì có cô.

Vốn kỳ vọng mượn lần này tách ra, để cho mình phục hồi, nhưng anh sai lầm rồi, mười phần sai, thời gian không có nói cho anh biết, anh không quan tâm cô, ngược lại nói cho anh biết, cô là người từ khi sinh ra cho đến nay khiến anh cảm nhận được hương vị lưu luyến, không có cô, hương vị trong không khí đều sẽ biến mất.

Nhìn anh, Lý Tịnh Á không che giấu được nội tâm mê luyến anh, tại sao anh có thể trở nên gợi cảm hơn?

"Nếu như em muốn hôn anh, cứ việc ra tay với anh là được, anh tuyệt đối sẽ không phản kháng." Tề Tấn Nhân nũng nịu chu môi lên, còn bày ra tư thế như chuẩn bị tiếp nhận một con con sói lớn ngược đãi con cừu nhỏ.

Vừa then thùng vừa buồn cười, cô hôn dỗi trừng mắt. "Anh thật là xấu xa."

"Vậy tại sao em lại nhìn chăm chăm vào người ta? Em hại nai con của người ta đập loạn, xuân tâm nhộn nhạo, rất mong đợi!" Anh ra vẻ thương tâm khổ sở ôm ngực.

"Tôi. Tôi nào có nhìn chăm chăm vào anh? Tôi là đang nhìn tóc của anh, tôi phát hiện kiểu dáng tóc của anh có chút thái quá, cũng không phải là con gái." Cô then thùng đồ mặt, người đàn ông này thật đáng ghét, tự nhiên lại có dáng dấp hấp dẫn như vậy làm gì, hại người ta không kìm lòng được liến mắt hồn.

"Cái này tạo hình rất dễ, còn không bằng một phần hai của em, không lâu lắm." Tề Tấn Nhân lắc đầu một cái, nắm mũi của cô. "Thật sự là không xong, lỗ mũi của em lại dài rồi, em đã dưỡng thành thói xấu nói dối."

Vuốt ve tay của anh, cô tự làm bầm máng anh nói hươu nói vượn, tuy nhiên lại không nhịn được vuốt mũi của mình, nhìn bộ dáng lo lắng sợ hãi của cô, Tề Tấn Nhân không nhịn được cười ha ha, cô ảo não cho anh một cái liếc mắt.

"Nếu như lo lắng lỗ mũi biến dài, vậy thì thành thật một chút."

Lúc này vẫn nên nói sang chuyện khác tương đối an toàn, cô nhớ đến những chuyện vẫn treo ở trong lòng. "Đúng rồi, anh có anh em chị em hay không?"

"Có, anh có hai anh trai, hai chị gái, anh hai và chị ba của anh còn là sinh đôi."

Lý Tịnh Á hơi ngần ra, đột nhiên có một cảm giác cười không nổi. "Anh là con út?"

"Mặc dù theo tuổi thì đứng hàng con út, nhưng mà cá tính lại giống như con cả, mẹ anh luôn nói anh là Tiểu Bá Vương, mỗi người trong nhà đều phải nhường anh ba phần."

Trán Lý Tịnh Á xuất hiện ba đường hắc tuyến, như vậy có thể gọi là cá tính giống như con cả sao? Theo ý cô, anh 200% là một con út bị làm hư!

Day day huyết thái dương, thôi, cái vấn đề này trước vớt ra sau đầu, cô còn có một ít chuyện phải biết rõ, nếu đã mở đầu rồi, đương nhiên là phải nhân cơ hội hỏi cẩn thận. "Năm nay anh mấy tuổi?"

Anh nháy mắt ra hiệu một phen, rất chân thật mà nói: "Tại sao đột nhiên quan tâm năm nay anh mấy tuổi? Chẳng lẽ lo lắng chúng ta chị em yêu nhau sao? Anh lại cảm thấy không sao cả, qua năm tháng nữa anh sẽ hai mươi bảy tuổi, em thì sao?"

Lý Tịnh Á một hồi hoa mắt chóng mặt, cô có nghe lầm hay không? Người đàn ông này thể nhưng nhỏ hơn cô.

"A, hẳn không thật lớn hơn anh chứ?" Nhìn nét mặt cô "Vô cùng đặc sắc ", anh cười gương nhú mày với cô.

"Tôi chỉ có lớn hơn anh ba tháng." Mặc dù ba tháng ngắn ngủi, xác thật là đã kích nghiêm trọng, thậm chí ngay cả điều kiện cơ bản nhất của cô anh cũng không phù hợp tiêu chuẩn, tại sao có thể như vậy?

"Được được được, coi như ba tuổi, anh cũng không thêm đề ý." Cô đứng ở bên cạnh anh coi như hoàn toàn là thiếu nữ vị thành niên.

Hai vai vô lực rũ xuống, cô uể oải nói không ra lời.

Anh hiển nhiên nhìn ra được cô đối với vấn đề tuổi tác rất đề ý, vội vàng lấy lòng giúp cô bóp vai đâm lưng, vào lúc này anh vội vàng đổi sang nói chuyện khác. "Tại sao đột nhiên em lại hỏi anh có anh em chị em hay không?"

Đúng, cô quên mất chuyện này. "Có phải anh trai anh làm người mẫu hay không?"

Cười ha ha, Tề Tấn Nhân không chút đề ý nói: "Nhà anh đúng là có người trong giới người mẫu, người đó chính là anh."

"Anh. . . . Anh nói là, nghề nghiệp của anh là người mẫu?" Cô nghĩ, lỗi tai của cô nhất định có vấn đề, làm sao ông trời có thể đối với cô tàn khốc như thế?

"Đúng, nghề nghiệp của anh là người mẫu, nếu như em thỉnh thoảng lật xem Fashion Magazine, sẽ từng thấy anh, nghệ danh của anh là Tề Diệu, nhưng tất cả mọi người có thói quen gọi anh là Virgil, em cảm thấy anh không thích hợp làm người mẫu sao?" Anh chính là khiêm tốn xin chỉ bảo, bởi vì mỗi người đều nói anh trời sinh là người mẫu, bị chụp nhiều hơn, thật sự cực kỳ khó chịu, có phải anh cực kì hèn hạ hay không? Anh thừa nhận.

Đầu óc của cô hoàn toàn hỗn loạn, anh thích hợp hay không —— chuyện này đối với cô một chút ý nghĩa cũng không có.

"Xem dáng vẻ của em chỉ đứng lên cũng muốn té xỉu, nóng lắm sao?" Anh vội vàng lấy tay quạt gió giúp cô.

Lý Tịnh Á vô lực co quắp trên ghế sofa, không hề hay biết giờ phút này cử động có bao nhiêu mê người, lại càng không biết hai mắt của người đàn ông ngồi trên thảm lông dày tản ra hơi thở săn thú, cô chỉ toàn tâm toàn ý muốn biết tại sao ông trời lại đùa giỡn như vậy, người đàn ông này chẳng những nhỏ hơn cô, hơn nữa còn không có công việc ổn định.

Anh không thích trực tiếp nhào về phía con mồi, như vậy thật không có tình thú, trước tiên hưởng thụ con mồi, nhất định phải thưởng thức thật tốt, một tác cũng không thể bỏ qua, từ mắt cá chân mảnh khảnh một đường đi lên đến bộ ngực tròn trịa. . . . Không đứng, lui về phía sau, mắt híp lại, anh lạnh lẽo hỏi: "Chiếc nhẫn của em đâu?"

Ngớ ra một hồi, Lý Tịnh Á phản xạ từ trong áo sơ mi kéo chiếc nhẫn ra.

"Chiếc nhẫn không phải để cho em đeo vào trên cổ, mà là để cho em đeo trên tay." Tề Tấn Nhân tức giận kéo cô lên, lấy dây chuyền có chiếc nhẫn xuống, tiện tay ném một cái lên bàn trà, chiếc nhẫn là để đeo ở trên tay của cô. "Về sau không cho phép em lấy chiếc nhẫn ra, biết không?"

"Tôi. . . . Tôi không có thói quen đeo nhẫn." Dù ngu ngốc cũng có thể cảm nhận được con giận mãnh liệt của anh.

"Không có thói quen cũng sẽ có thói quen, nếu như để cho anh nhìn thấy em lấy chiếc nhẫn xuống, phiền phức của em sẽ rất lớn." Câu nói dịu dàng sau cùng giống như gió nhẹ thổi qua, tuy nhiên nó lại khiến sống lưng người ta lạnh run.

Hơi dừng lại, hai mắt Lý Tịnh Á khiếp sợ nói lên ý kiến cá nhân. "Anh cũng biết, con người của tôi hơi sợ ý một chút, đeo trên tay, tôi sợ sẽ làm mất."

"Em chỉ cần nhớ đeo trên tay, chiếc nhẫn tuyệt đối sẽ không bị mất, còn có vấn đề gì không?" Anh cắn răng nghiêng lợi, nếu như cô dám can đảm có vấn đề, nhất định sẽ khiến cô hối hận.

"Không có, không thành vấn đề!" Cô vốn cũng không phải là một người có tiền đồ, nào dám tiếp tục không thức thời?

"Đi thôi, chúng ta đi hóng gió." Không khí bị phá hư, vào lúc này anh cần gió để tiêu hỏa.

Hiện tại mặc kệ anh nói gì, cô đều sẽ nói OK. Cái này gọi là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt!

Mặc dù cô không quá thông minh, nhưng gặp phải khó khăn, vẫn hiểu phải tìm được cách giải quyết vấn đề, núi không chuyển, đường sẽ chuyển, đường không chuyển, người sẽ chuyển, Tề Tấn Nhân lại không có khả năng 24h nhìn chăm chăm cô, cô chỉ cần phối hợp thời gian có anh thì đeo nhẫn, vậy không phải tốt rồi sao?

Cô tính toán rất tốt, lúc ra cửa đi làm lấy chiếc nhẫn xuống, tan việc về nhà thì đeo nhẫn, nghĩ đến đại não vốn chậm chạp của cô cũng có lúc thông minh, cô không nhìn được vô vô tay cho mình, không tệ!

Nhưng mà, con người thật sự không thể quá đắc ý vênh vao, một khắc trước bạn còn đặc biệt cười lớn tiếng, một khắc sau vị thần xui xẻo sẽ tìm tới bạn, câu cửa miệng hay nói, vui mừng cực sẽ sinh bi, thiên đường và địa ngục tuyệt đối không phải cách vực sâu vài chục vạn trượng, mà là cùng một con đường.

Một khắc = 15 phút

Một trượng = 1,7m

"Anh. Anh anh anh. Anh." Đi ra khỏi cao ốc văn phòng, liền nhìn thấy Tề Tán Nhân ngồi ở trong xe phát tay với cô, Lý Tịnh Á thiếu chút nữa bị sốc mà ngất đi.

"Anh cái gì mà anh, nơi này cũng không phải là bãi đậu xe của xã khu, còn không nhanh lên xe."

Nơi này là nội thành giao thông nhộn nhịp, hiện tại lúc bấy giờ dòng xe nối liền không dứt khi tan việc, cô quả thật không có thời gian lo lắng những vấn đề khác, mau chóng mở cửa xe nhảy lên, mà khi cô nện chặt dây an toàn, xe đã chậm rãi đi tới gia nhập vào dòng xe như nước chảy.

"Tại sao anh biết tôi đi làm ở đâu?" Tay của cô lén lén lút lút mò vào ví da, vì để khi đeo được thuận tiện, hiện tại cô đổi lại để chiếc nhẫn bên trong chiếc ví nhỏ.

Liếc nhìn cô một cái, phản ứng của cô làm cho anh cảm thấy buồn cười. "Em thật hồ đồ, ngày hôm qua không phải em đã dùng điện thoại của công ty gọi cho anh sao? Anh gọi điện thoại lại là có thể hỏi địa chỉ."

Đúng rồi, cô nhớ, tối ngày hôm qua anh đột nhiên muốn cô cho số điện thoại của công ty, nghĩ đến khi các bạn tốt nhận được điện thoại của anh gọi tới sẽ phản ứng kịch liệt cỡ nào, cô cố gắng tìm lý do cự tuyệt cho số điện thoại, nhưng anh hoàn toàn không có ý định nhượng bộ, khó trách mẹ anh nói anh là Tiểu Bá Vương!

"Tại sao tôi không có nhận được điện thoại của anh?" Lý Tịnh Á buồn rầu nhíu mày, thật là kỳ quái, rõ ràng cô đã để chiếc ví nhỏ ở bên trong bóp da, tại sao sờ mà không thấy?

"Nếu để cho em nhận được điện thoại, anh sẽ không có biện pháp làm em ngạc nhiên."

Ngạc nhiên? Kinh sợ thì không sai biệt lắm, tại sao cô có một loại cảm giác bị tính kế? Giống như, anh đang bày một cái bẫy chờ cô nhảy vào.
Thiệt là, chiếc ví nhỏ của cô cuối cùng đã chạy đi đâu rồi?

"Em đang làm gì vậy?"

"Cái gì?" Sợ ý một chút, cả bóp da rơi xuống bên chân, toàn bộ đồ vật ở bên trong rơi ra, chiếc ví nhỏ thủy chung không tìm được cũng hiện thân, đúng lúc này tay của cô run nghiêm trọng hơn, rõ ràng có thể đụng tay đến, lại giống như ở ngoài ngàn dặm.

"Chiếc nhẫn của em đâu?" Âm thanh dịu dàng của Tề Tán Nhân làm cho người ta nổi da gà.

Tội phạm hiện hành phải có phản ứng gì? Ngây thơ cười, ra sức cười, nụ cười xán lạn, nói tóm lại, cô phải bày ra tư thế thoải mái nhất. "Chiếc nhẫn. . . .
. . . Đúng, thiếu chút nữa quên, trước khi tan sở, bởi vì phải rửa mặt, tôi trước đã cất chiếc nhẫn."

"Thật sao?"

"Đúng vậy, hiện tại tôi sẽ đeo chiếc nhẫn lên." Lần này cô vô cùng chính xác bắt được chiếc ví nhỏ, vội vàng lấy chiếc nhẫn ra đeo lên, ánh mắt lo lắng liếc trộm Tề Tán Nhân, quan sát phản ứng của anh, cũng chờ đáp lại của anh, nhưng mà chờ hồi lâu, anh vẫn không nói một câu, có phải thể hiện anh tin hay không?

Thờ phào nhẹ nhõm, cô vội vàng thu hồi đồ bên chân vào trong bóp da, đầu óc bắt đầu tính toán nên làm bữa tối như thế này, kể từ sau khi Tề Tán Nhân đi công tác trở về, anh cũng chưa từng chỉ định món ăn cho bữa tối.

Sau một giờ đi xe, cuối cùng cũng đến cửa nhà, Lý Tịnh Á mới vừa cởi giày, liền không kịp chờ đợi nói: "Bữa tối hôm nay chúng ta ăn cháo tôm tươi được không?"

Chợt, anh đề cả người cô ở trên cửa. "Không phải anh đã cảnh cáo em rồi sao?"

"Cảnh cáo gì?" Đầu óc của cô nhất thời không tiếp thu được vấn đề của anh, nhưng mà cô cảm thấy rõ ràng toàn thân anh đang tản ra sự tức giận.

"Nếu như lấy chiếc nhẫn xuống, anh sẽ không bỏ qua cho em." Anh ghét loại cảm giác bị cô qua loa lấy lệ, giống như mình ở trong lòng của cô gái này, một chút phân lượng cũng không có, anh không có biện pháp dễ dàng tha thứ khi đối với cô anh không là gì.

"Tôi. Không phải tôi mới vừa nói." Âm thanh biến mất ở khóe miệng, cô cảm thấy tình huống không đúng lắm, Tề Tán Nhân trước mắt là một người đàn ông nguy hiểm, ánh mắt mang theo sự chiếm đoạt làm người ta hít thở không thông, nhưng cô không cảm thấy sợ, trong lòng tin chắc người đàn ông này sẽ không làm thương tổn cô.

"Xem ra, anh phải để cho em nhớ mãi không quên em là người của anh."

"Anh. Anh muốn làm gì?" Nhịp tim càng lúc càng nhanh, trong đầu có một âm thanh nói cho cô biết, nguy hiểm, lập tức đẩy anh ra, nhưng cơ thể của cô giống như bị hòa tan, chỉ có thể bất lực nhìn anh.

"Em là người của anh." Anh ngang nhiên cúi đầu hôn miệng của cô, không muốn cùng cô từ từ chơi đùa, hôm nay anh tuyệt đối sẽ không nỡ đường thu tay lại, không cho phép cô tiếp tục coi thường sự hiện hữu của anh.

Nếu như mới vừa rồi Lý Tĩnh Á còn không rõ ràng lắm chuyện sắp xảy ra, giờ khắc này đã hiểu, cô nên sợ, nên kháng cự, nhưng giờ phút này trong lòng lại rất mong đợi, giống như đã sớm mong đợi giờ khắc này đến.

Anh để cho hai chân cô ôm lấy hông của anh, trong lúc môi lưỡi dây dưa không ngớt ngả trái ngả phải đi tới phòng ngủ.

Hai người cùng nhau ngã xuống trên giường, anh không để cho cô có không gian suy nghĩ thờ dốt, vội vàng kéo quần áo của cô, thăm dò cơ thể mềm mại dịu dàng.

"Á nhi, Á nhi của anh, em thật thơm!" Anh tham lam hận không được một hóp nuốt cô vào bụng, mặc dù đã cùng vô số người phụ nữ, thế nhưng giờ khắc này, anh cảm thấy chính mình giống như chàng trai trẻ trung ngây ngô, không kịp chờ đợi muốn lập tức đoạt lấy cô. Không thể gấp, so với anh cao thẳng thô kệch, cô có vẻ như rất nhỏ nhắn mỏng manh, anh muốn từ từ, cô đối với anh rất là trân quý, lần đầu tiên của bọn họ không nên gấp gáp qua loa.

"Tề Tán Nhân. Em." Cô khản trương đến sắp không thể hít thở.

"Không phải sợ, yên tâm giao cho anh, anh sẽ rất dịu dàng." Môi lưỡi của anh càng ngày càng triển miên, ngón tay thon dài tỉ mỉ vuốt ve mỗi một tác da thịt của bảo bối, đốt lên ngọn lửa dục vọng trong cơ thể cô, cơ thể vốn căng thẳng khi bị anh trêu chọc dần dần thả lỏng, tay ngọc mảnh khảnh đáp lại ôm lấy anh, âm thanh ngậm nga nũng nịu thoát ra từ đôi môi đỏ thắm, anh càng thêm can rở tiến tiếp một bước thăm dò.

Đêm rất dài, mà lãng mạn thuộc về bọn họ chỉ mới bắt đầu.

Tề Tán Nhân Tuyệt đúng là người đàn ông giỏi gây phiền phức cho người khác nhất trên thế giới này!

Mặc dù không dám khinh thường cảnh cáo của anh nữa, nhưng đeo chiếc nhẫn trên tay, bạn tốt nhất định sẽ phát hiện, đây cũng là một phiền toái lớn, nghĩ tới nghĩ lui, cô chỉ đành mặc vào quần áo có túi, bởi như vậy, cũng không cần lo lắng Tề Tán Nhân đột nhiên kiểm tra.

Chuyện vừa bắt đầu tiến hành rất thuận lợi, thế nhưng hôm nay, anh đột nhiên gửi tin nhắn tới.

Bây giờ lập tức chụp hình em đeo nhẫn cho anh.

Cô không thể chụp hình ở ngay trước mặt của hai người bạn tốt, không thể làm gì khác hơn là cầm điện thoại di động chạy vào toilet, nhưng anh lại tiếp tục ném ra vấn đề.

Em đang ở đâu? Tại sao ánh đèn tối như vậy?

Cô hoài nghi anh đã gắn máy quay trên người cô, tại sao cô núp ở toilet chụp hình, anh cũng có thể nhận ra được?

Hết cách rồi, cô đành phải chạy đến trên đường lớn chụp hình, xem thế này ánh sáng hắt rất đầy đủ đi, thế nhưng anh vẫn còn lời để nói, anh chê động tác của cô quá chậm, rõ ràng đang gây phiền phức cho cô!

Thôi, anh cũng không thể ngày ngày rồi rảnh đến mức có thể chơi trò chơi nhảm chán này, coi như là cô đang được huấn luyện thể lực, thế nhưng người đàn ông này thật sự rất ác, liên tục ba ngày. Trời ạ! Hai chân của cô cũng muốn phế đi!

Đẩy cửa kiếng phòng làm việc ra, Lý Tĩnh Á giống như bà cụ đi vào, hôm nay trở về nhất định phải khai thông anh thật tốt, nếu như tiếp tục bị anh hành hạ như vậy nữa, cô sẽ rất nhanh mất nửa cái mạng.

"Cậu rất bận!"

"Cậu cần tớ giúp một tay không?"

Âm thanh của Âu Dương Hi Nhi và Tần Tinh Tinh nhẹ nhàng như âm hồn.

Hù dọa! Lý Tĩnh Á kinh sợ quá độ giật mình lui về phía sau, phần lưng vừa đúng đụng vào cửa kiếng, đau đến mức cô phải kêu to.

"Làm sao cậu lại kích động như vậy?" Mặt Âu Dương Hi Nhi cười gượng nhìn bộ dáng chật vật của Lý Tĩnh Á.

"Những người có tật giật mình sẽ có phản ứng này." Tần Tinh Tinh lạnh lùng cười.

"Tại sao hai người các cậu lại đứng ở chỗ này dọa người?" Cô tức giận đẩy hai người bọn họ ra đi trở về ngồi xuống phía sau bàn làm việc, hai người phụ nữ này cùng Tề Tán Nhân đều thích khi dễ cô!

"Hành động mấy ngày nay của cậu thật là kỳ lạ." Âu Dương Hi Nhi giống như con ruồi không bỏ rơi được gắt gao đi qua, còn ngồi trên bàn làm việc của người ta.

"Đâu chỉ kỳ lạ, hoàn toàn là có quỷ!" Tần Tinh Tinh quả nhiên là người tương đối có trình độ, Âu Dương Hi Nhi không muốn an phận ngồi ở trên ghế,

vậy thì nhường cho cho cô thôi.

"Tớ. Gần đây trạng thái tinh thần không tốt lắm, đi cầu thang nhiều mấy lần có thể huấn luyện thể lực." Bị Tề Tấn Nhân ác chinh, cô còn muốn giữ được bí mật, đây quả thực là nhiệm vụ bất khả thi, nhưng cô là người có thói quen làm con rùa đen rút đầu, có thể giấu đi, đương nhiên là muốn bịt chặt miệng.

"Tĩnh Tĩnh, lúc tiểu Tĩnh nói láo sẽ có triệu chứng gì?"

"Câu ấy sẽ cà lăm, ánh mắt sẽ đảo qua đảo lại."

"Tĩnh Tĩnh, khả năng quan sát của cậu thật là tinh tế!" Âu Dương Hi Nhi không nhìn được nhào qua ôm Tần Tĩnh Tĩnh một cái, tặng thêm nụ hôn, có thể nghĩ, lập tức đổi lấy một câu "Kẻ điên" của Tần Tĩnh Tĩnh, chỉ là không sao cả, điên điên khùng khùng là một loại niềm vui.

Nếu như không phải mũi dùi của hai người bọn họ đang nhắm vào cô, cô có thể sẽ bật cười, Âu Dương Hi Nhi nóng tính như lửa, Tần Tĩnh Tĩnh lạnh lùng như băng, hai người kia có thể nói là tuyệt phối.

"Thành thực khai báo, tớ sẽ giảm hình phạt cho cậu." Âu Dương Hi Nhi lại lần nữa ngồi trở lại bàn làm việc, hôm nay không vặn hỏi mọi chuyện rõ ràng, không có khả năng cô sẽ dùng tay.

"Cậu muốn tớ khai báo cái gì?" Lý Tĩnh Á như đứng đồng lửa như ngồi đồng than bắt đầu nhích tới nhích lui, một lát kiếng chân, một lát cơ thể thẳng tắp, một lát kéo váy. Cô chống đỡ không được rồi.

Đột nhiên Tần Tĩnh Tĩnh đứng lên, tư thái ưu nhã ung dung đi vào phòng bếp. "Hi nhi, đến giờ uống trà chiều, cậu muốn uống trà sữa hay là cà phê?"

"Tớ muốn uống trà sữa, còn có buổi sáng tớ mang bánh ngọt đến để trong tủ lạnh, đó là ngày hôm qua A Lang đến khách sạn Tề Hoàng mua về làm điểm tâm trà chiều hôm nay cho chúng ta."

"Về nhà đừng quên cảm ơn chồng cậu, anh ấy thật là người đàn ông tốt biết quan tâm."

Âu Dương Hi Nhi cười ngọt ngào, Đúng vậy, trừ bỏ cá tính rất lớn, thường làm cho người ta phát điên, người đàn ông của cô quả thật vẫn có thể xem là người đàn ông tốt biết quan tâm chu đáo.

Tần Tĩnh Tĩnh từ phòng bếp bưng ba ly trà sữa ra, nhìn hai cô bày trận chiến trà chiều ra, Lý Tĩnh Á không khỏi thờ dài, không cần họ tới đây áp giải người, liền tự động đi tới bàn hội nghị tìm chỗ ngồi xuống. "Thái độ trong công việc của chúng ta chính là không tập trung như vậy, khó trách buồn bán bình bình thường thường."

"Cũng không phải muốn làm nữ cường nhân, làm sao phải tích cực như vậy?" Âu Dương Hi Nhi tự biết không có năng lực hơn người, dĩ nhiên đã tâm cũng không cần quá lớn.

"Thái độ làm việc cùng có làm nữ cường nhân hay không là hai việc khác nhau." Nhưng mà hoàn cảnh làm việc này thật rất tuyệt.

"Nếu như lập chí làm nữ cường nhân, cho dù có thành tựu hay không, bán mạng trong công việc là quá trình tất nhiên, nhưng không làm nữ cường nhân, đương nhiên là muốn khoái lạc sống qua ngày, dù sao không đói chết là tốt rồi."

"Làm sao cậu càng ngày càng không có ý chí chiến đấu?"

"Đây là hiểu rõ chính mình, không phải thiếu ý chí chiến đấu."

"Tốt lắm..., uống trà sữa, cũng ăn bánh ngọt, cậu cũng không cần nhiều lời nữa, là muốn nói từ đầu, hay là muốn nói từ phần đuôi, dù sao cậu nói rõ ràng mọi chuyện là được rồi." Tần Tĩnh Tĩnh hiển nhiên mất đi kiên nhẫn.

"Trà sữa tớ chỉ uống một hóp, bánh ngọt cũng chỉ ăn một miếng." Lý Tĩnh Á vô tội bĩu môi, chỉ là, cuối cùng cô lấy chiếc nhẫn hại cô căng thẳng thần kinh ra, đeo trên tay.

Tần Tĩnh Tĩnh cùng Âu Dương Hi Nhi rất ấn tượng hai mắt, chiếc nhẫn đó là món đồ chơi sao? Dĩ nhiên không phải, phía trên còn có kim cương tỏa sáng lấp lánh, đó là nhẫn kết hôn sao?

Hào phóng đeo chiếc nhẫn lên, nhưng Lý Tĩnh Á không biết phải nói như thế nào, không thể làm gì khác hơn là uống trà sữa.

"Cậu còn không nhanh nói rõ ràng." Âu Dương Hi Nhi đã không kịp chờ đợi nằm sấp qua nhìn chiếc nhẫn của cô, nói là nhẫn kết hôn, nhưng không giống lắm, chẳng lẽ là nhẫn đính ước?

"Cậu không cần thúc giục tớ... chính tớ cũng cảm thấy rất hỗn loạn, nên nói từ đâu đây?" Lý Tĩnh Á khốn đốn nhũ mày một cái, mặc kệ, nghĩ đến đâu thì nói đến đó, thật ra thì đối với Tần Tĩnh Tĩnh và Âu Dương Hi Nhi mà nói, trọng điểm họ quan tâm nhất chỉ có một —— người đàn ông này đến tột cùng là thần thánh phương nào, quan hệ của hai người bọn họ tiến triển đến mức nào, về phần chi tiết không cần quá truy cứu.

Đáp án được công bố, Tần Tĩnh Tĩnh và Âu Dương Hi Nhi cũng khiếp sợ nói không ra lời, cho dù nghĩ như thế nào, cũng không có biện pháp đặt Lý Tĩnh Á lập chí làm hiền thê lương mẫu cùng người đàn ông hiện tại gọi cảm nhất Đài Loan ở cùng nhau.

"Hai người các cậu có khỏe không?" Hai người bọn họ đều đang có dáng vẻ kinh sợ quá độ sao?

Qua một lúc lâu, cuối cùng Âu Dương Hi Nhi cũng nói chuyện. "Cậu chắc chắn người đàn ông kia là Tề Diệu?"

"Chính miệng anh ấy thừa nhận, tớ muốn nghĩ sai cũng không được." Lý Tĩnh Á có thể hiểu chuyện này làm người ta khó mà tin được đến cỡ nào, chính cô cũng cảm thấy không quá chân thật, từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng ảo tưởng đối với bất kỳ một thần tượng nào, gia đình giáo dục khiến cho cô biến thành một người thực tế đến gần như cổ hủ, loại người đàn ông như Tề Tấn Nhân không nên xuất hiện trong cuộc đời của cô.

"Ông trời an bài thật đúng là làm cho người ta phải rơi mắt kiếng." Tần Tĩnh Tĩnh nhếch môi cười giống như đã nghĩ thông suốt cái gì đó.

Âu Dương Hi Nhi đồng ý gật đầu một cái, nhưng lại không tránh khỏi lo lắng, sợ rằng tương lai của hai người bọn họ còn gặp ghềnh hơn con đường xem mắt của cô. "Cậu ở cùng với loại đàn ông đó sẽ rất khổ cực."

Tuy nói đầu óc của cô rất đơn thuần, nhưng không đến nỗi không nhìn rõ khoảng cách giữa bọn họ, có lẽ đúng là như thế, rõ ràng hai người rất thân mật, nhưng cô vẫn không có cảm giác người đàn ông này thuộc về của cô.

Thành thật mà nói, đến bây giờ cô cũng còn có cảm giác đang nằm mơ, làm sao người đàn ông giống như sao trên trời này sẽ thuộc về cô? Cô rất bình thường, không có hứng thú theo đuổi câu chuyện tình yêu oanh oanh liệt liệt gì, mà cô rất rõ ràng, Tề Tấn Nhân không phải là vai nam chính trong chuyện xưa của cô, nhưng mà, cô không có biện pháp rời xa anh.

Đúng vậy, lòng của cô đã rơi vào trên người của anh rồi, làm sao bỏ xuống được đây? Mặc dù vẫn tự nói với mình, không thể yêu anh, nhưng lòng của cô không nghe lời, vào lúc này cũng chỉ có thể tự nói với mình, nhận rõ khoảng cách giữa bọn họ, nếu như có một ngày phải buông tay, cô sẽ chúc phúc cho anh.

"Tớ chỉ có một câu, tuyệt đối không thể ủy khuất chính mình!" Tần Tĩnh Tĩnh rất thực tế cũng rất bi quan, dĩ nhiên cô không coi trọng tình yêu của bạn tốt, nhưng việc đã đến nước này, cảnh cáo cũng không kịp rồi, cho nên không ngại suy nghĩ theo một góc độ khác, nếu như qua chuyện này bạn tốt có thể học đổi mặt thực tế, đây cũng là thu hoạch.

Lý Tĩnh Á không muốn nói gì nhiều mà chỉ gật đầu đồng ý, nhớ lại lúc đầu hình như là cô trêu chọc Tề Tấn Nhân trước, nhưng mà quan hệ của bọn họ, ngay từ khi bắt đầu Tề Tấn Nhân đã nắm giữ trong tay mình, anh không muốn buông tay, cô thì không thể buông tay, khi anh muốn buông tay, chính cô liều mạng muốn giữ lại, cũng giữ không được.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Cử Viên Ông Xã Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 7

Tương lai của bọn họ sẽ như thế nào?

Bạn cho rằng về sau hai người sẽ hạnh phúc cả đời, nhưng có lẽ một cơn bão vô tình, mộng đẹp liền tan vỡ, bạn cho rằng hai người tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt, nhưng khi những cơn gió qua đi, lại phát hiện đã qua cả đời.

Cho nên về tương lai, bây giờ cô không muốn tìm tòi nghiên cứu, chỉ muốn quý trọng mọi thứ vốn có trước mắt, bởi vì cô biết, cho dù không có kết quả, những thứ này cũng sẽ trở thành hồi ức đẹp nhất trong sinh mệnh cô.

Liếc Tề Tấn Nhân bên cạnh một cái, hôm nay anh cố ý buộc tóc lại, phối hợp kính râm Guc-ci màu xám bạc và áo thun rách, quần jean, càng có cảm giác thoải mái không chịu bị trói buộc, anh nói đây là hóa trang, nhưng anh không cảm thấy như vậy ngược lại khiến cho người khác chú ý sao?

"Tấn Nhân, chúng ta đi về đi." Lý Tĩnh Á khẽ kéo tay của Tề Tấn Nhân một cái, cố gắng bỏ anh lại phía sau giống như nghiêm túc cường chế, mặc dù đêm đã khuya, cũng không gặp nhiều người đi đường, cô vẫn rất lo lắng có người phát hiện anh chính là Tề Diệu trong giới người mẫu đang phát triển đến không có lương tâm, thế nhưng người đàn ông này một chút khăn trương cũng không có, giống như thật sự có bị người ta nhìn thấy cũng không sao cả.

"Anh còn chưa có uống được trà sữa trân châu, làm sao có thể trở về?" Bọn họ mỹ kỳ danh (nói cho hay) là đi ra ngoài tản bộ, nhưng thật ra là vì thỏa mãn dục vọng uống trà sữa trân châu của anh, mấy ngày trước lúc bọn họ đi ra ngoài tản bộ, cô tâm huyết dâng trào nói muốn uống trà sữa trân châu, mặc dù không thích đồ ngọt, nhưng vì cùng cô tham gia náo nhiệt, anh cũng mua một ly để nếm thử, vừa uống..., hứng thú của anh trỗi dậy, không ngờ ăn trân châu lại thú vị như vậy, cho nên đi ra ngoài tản bộ, đương nhiên là muốn thỏa mãn dục vọng ăn uống của anh.

"Không phải người mẫu dựa vào dáng người để kiếm sống sao? Uống quá nhiều trà sữa trân châu, cẩn thận dáng người của anh biến dạng."

"Trà sữa trân châu chỉ hơi ngọt nhưng không đến nỗi hại dáng người của anh biến dạng, hơn nữa còn được em trợ giúp, rất nhanh sẽ tiêu hao hết nhiệt lượng." Anh ngang nhiên áp sát vào môi cô.

Cô vừa xấu hổ vừa hoảng sợ kiểm tra trái phải một chút, hoàn hảo nơi này không phải nội thành, phần lớn quán ăn cũng đều đóng cửa.

"Đây là lối đi bộ, anh không cần làm loạn." Cô ảo não vỗ nhẹ một cái lên cánh tay của anh.

Nhỉu mày, Tề Tấn Nhân không vui nói "Em ở chung một chỗ với anh rất mất mặt sao?"

"Anh không sợ bị người ta nhìn thấy sao?" Hai người bọn họ vẫn đeo nhãn tình nhân, quả thật đang triệu cáo (triệu tập + thông báo) với toàn bộ người trên thế giới, bọn họ là người yêu, nhưng điều này làm cho áp lực của cô càng lớn.

"Nhìn thấy thì nhìn thấy, bằng không anh nán lại ở trong nhà không đi ra ngoài là được rồi."

"Anh thật sự không sợ người nhà nhìn thấy anh và em ở chung một chỗ?" Mặc dù anh hại thần kinh cô như vậy, nhưng khi nhìn thấy đáng vẻ không sao cả của anh, cô lại hạnh phúc ngọt ngào vui vẻ.

"Nếu như hai chúng ta lên báo, người lo lắng sợ hãi hẳn là em, anh đã sớm có thói quen bị truyền thông bao vây, còn em, có lẽ thấy một đồng lớn Microphone lại gần thì sẽ té xỉu mất."

Anh chưa bao giờ lo lắng chuyện scandal, người đời mà, dù sao vẫn phải cung cấp một chút tin tức giải trí đại chúng, mọi việc không cần quá thật, nhưng kéo tới Lý Tịnh Á, lo lắng của anh trở nên nhiều hơn, anh lo lắng cô bị thương tổn, chính vì vậy, anh luôn chọn lúc đêm khuya dẫn cô ra ngoài tản bộ, mà không phải ban ngày ban mặt ra ngoài đập thanh (giảm lên cô, đi chơi trong tiết thanh minh).

"Đây là ý gì? Ký giả sẽ chạy tới phỏng vấn em sao?"

"Bọn họ hẳn không có tác phong như vậy, bọn họ là chạy tới chặn em, khiến cho em nơi nào cũng không đi được"

"Anh đừng làm em sợ."

"Lần sau lúc em theo anh ra cửa cũng hóa trang đi."

"Hóa trang có tác dụng không? Người ta thật lòng muốn điều tra, vẫn có biện pháp moi ra bất đại tổ tông của em."

Ah? Anh hiểu kỳ nhượng mi. "Ngược lại em phản ứng rất nhanh ở phương diện này!"

"Về sau anh nên ngoan ngoãn một chút, không cần âm ỉ đòi đi ra ngoài tản bộ là tốt rồi."

"Anh là nhân vật công chúng, cũng không phải là phạm nhân, chẳng lẽ ngay cả bước đi cũng không được sao?"

Lúc này bọn họ đã thấy quán đồ uống lạnh, Lý Tịnh Á kéo Tề Tấn Nhân. "Em đi mua, anh ở chỗ này chờ em là được rồi."

Gật đầu một cái, Tề Tấn Nhân buông tay Lý Tịnh Á ra, đưa mắt nhìn cô chạy chậm đến đứng trước quán đồ uống lạnh mua trà sữa trân châu.

Trước kia, anh chưa từng nghĩ mình sẽ thích cùng một người phụ nữ làm chuyện bình thường như vậy —— tay trong tay tản bộ, ngồi ở trong công viên uống trà sữa trân châu, thuê cuộn phim điện ảnh ở tiệm, chọn mua nguyên liệu nấu ăn ở cửa hàng lớn và đa dạng về hàng hoá dịch vụ (Siêu thị lớn). Bình thường như thế, mà lại hạnh phúc làm người ta quên luyện.

Anh cũng không phải không có đầu óc, đương nhiên biết rõ nếu tình huống như thế tiếp tục kéo dài nữa, quan hệ của hai người bọn họ nhất định sẽ bị đưa ra ánh sáng, hơn nữa gần đây có đạo diễn nhìn trúng anh, tìm anh đóng phim, truyền thông lại bắt đầu truy đuổi anh, nếu như muốn bảo vệ Á nhi, hai người bọn họ tốt nhất không nên cùng xuất hiện ở nơi công cộng, nhưng rất kỳ quái, vào thời điểm này anh càng kích động, muốn khảo nghiệm khi nào ký giả sẽ bắt quả tang tại trận.

Cha mẹ già nói cá tính của anh rất tệ, thích gây hấn, có lẽ đi...!, nhưng mà anh biết, động cơ của anh không hoàn toàn là kẻ phản nghịch chuyên đi gây hại, ở trong lòng của anh có một sự khát vọng —— muốn công khai quan hệ của anh và Á nhi ra ngoài.

Nói ra buồn cười, cô hẳn là muốn công khai quan hệ của bọn họ hơn anh, không phải phụ nữ càng dễ ý cảm giác an toàn hơn đàn ông sao? Nhưng khi bọn họ ở với nhau, cô ngược lại rất khí định thần nhân (bình tĩnh), thế nhưng anh lại giống như người phụ nữ trung niên bị chồng bỏ rơi ở nhà.

Có lẽ chính là bởi vì cô điềm tĩnh, chưa từng có ý đồ đòi lấy sự bảo đảm từ anh, anh cảm giác nếu không nắm chặt, cô sẽ từ trên tay anh bay đi.

Cô cứ không thèm để ý anh như vậy sao? Không, cô để ý, mặc dù cô đối với anh luôn luôn không đòi hỏi gì, giống như có anh hay không đều không sao, nhưng trong mắt cô không giấu được tình cảm nồng nàn nhiệt tình yêu thương đối với anh, cô không biết cách che giấu chính mình, mà lại cực kỳ giỏi về kiềm chế chính mình.

Lý Tịnh Á mang theo hai ly trà sữa trân châu chạy trở lại, cô nghịch ngợm giơ một ly lên áp vào trên mặt Tề Tấn Nhân, âm thanh kinh sợ của anh vừa vang lên, cô vui vẻ ha ha ha nở một nụ cười, không cam lòng, anh đoạt lấy trà sữa trân châu của mình, vào lúc này đổi lại cho cô thể nghiệm tư vị lạnh đến kêu a a.

"Đừng đùa, em nghe thấy người đang đứng trước quán đồ uống lạnh thảo luận về anh, giống như nhận ra anh, chúng ta mau trở về thôi."

"Làm sao em luôn quan tâm ánh mắt của người khác như vậy?" Anh không vui bữu mỗi, có đôi khi cô thật sự khiến người ta tức giận, tại sao không thể đặt toàn bộ tâm tư trên người anh?

"Em Em chỉ là" Thật là vô tội, cô còn không phải là vì anh mà suy nghĩ sao.

"Người phụ nữ này làm sao em luôn vì người yêu mà suy nghĩ?"

Lý Tịnh Á vội vàng im miệng, cô không cẩn thận nói ra khỏi miệng sao?

"Toàn bộ tâm tư của em đều viết ở trên mặt." Tề Tán Nhân nghiêng người qua dựa vào, dùng trán chạm vào trán của cô.

"Anh quan sát cẩn thận như vậy làm gì?" Cô hờn dỗi trừng mắt.

"Em là người phụ nữ của anh, đương nhiên là phải nhìn rõ ràng một chút."

Trên hai má thoáng đỏ bừng, cô then thùng cúi đầu nhìn trà sữa trên châu trên tay, người đàn ông này động một chút là treo "Em là người phụ nữ của anh" trên bờ môi, giống như sợ cô quên.

"Đi thôi, chúng ta đi đến công viên vừa uống trà sữa trên châu vừa ngắm sao."

"Thời gian khuya lắm rồi, chúng ta đi về đi."

Không cùng cô nhiều lời, anh mạnh mẽ kéo tay của cô chuyển hướng sang công viên.

Mặc dù sớm biết người đàn ông này rất tùy hứng, nhưng khi nhìn thái độ của anh, mọi chuyện đều không sao cả, Lý Tịnh Á vẫn không nhận được lác đầu một cái, tại sao quan hệ của bọn họ còn chưa bị đưa ra ánh sáng? Cô có một dự cảm xấu, cho dù không có ký giả chụp được hai người bọn họ ở chung một chỗ, chiếc nhẫn trên tay anh sớm muộn cũng sẽ lộ tẩy.

Ba ngày sau, dự cảm của Lý Tịnh Á quả nhiên ứng nghiệm, một vị ký giả trong lúc vô tình chụp được chiếc nhẫn trên ngón áp út tay trái của Tề Tán Nhân, tin tức anh đã kết hôn bắt đầu truyền đi xôn xao, thậm chí có người giả mượn danh nghĩa bạn tốt của anh, tiết lộ tin tức với ký giả, thật ra thì anh đã sớm kết hôn ở nước Mỹ, hơn nữa có một đứa bé 6, 7 tuổi, thật thật giả giả, giả giả thật thật, giới diễn viên nghệ sĩ chính là náo nhiệt như vậy, một chuyện có thể khuếch trương đến mười chuyện, chính là muốn ép đương sự luôn im lặng phải nhảy ra nói chuyện.

Tề Tán Nhân không phải không muốn nói một câu với truyền thông, mà là trước đó đã bị công ty đại hạ lệnh phải giữ kín miệng, nói nhiều sai nhiều, ít nói ít sai, giữ im lặng không trả lời là phương thức ứng đối tốt nhất, nhưng mà về cá nhân, công ty đại diện từ trên xuống dưới đã gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, nhất là người đại diện Đinh Nhượng Duy, đương nhiên là bằng tốc độ nhanh nhất phái quản lý đón Tề Tán Nhân đến công ty.

"Cuối cùng là xảy ra chuyện gì?" Đinh Nhượng Duy cố gắng trước sau như một giữ vững tinh táo trầm ổn, đối mặt với thăng nhót tùy hứng phản nghịch này, ngàn vạn lần không thể nóng nảy, nếu không cái gì cũng không hỏi được, anh còn có thể bị tức đến miệng sùi bọt mép, chỉ muốn mắt tròn trắng mà bất tỉnh thôi.

"Thời tiết nóng quá, tôi muốn uống cà phê đá." Tề Tán Nhân trực tiếp sử dụng điện thoại di động gọi Hà Minh đi vào, từ bóp da rút ra một ngàn đồng tiền mặt đưa cho anh, anh muốn một ly cà phê đá, còn dư lại mua thức uống mời mọi người uống.

Hít sâu, Đinh Nhượng Duy khiến mình tỉnh táo lại, thăng nhót này chính là có đức hạnh khiến người ta tức chết không đền mạng như vậy, dù trời sập xuống, anh vẫn có thể bày ra tư thái cuồng vọng (kiêu ngạo) nhất.

Tề Tán Nhân quả thực có một thói quen cực kỳ xấu, người ta càng gấp, anh lại càng không vội, chọc cho người ta oa oa kêu to, đây là niềm vui thú của anh.

"Trước đây tôi không thấy chiếc nhẫn kia trên tay cậu."

"Đây là chiếc nhẫn gần đây mới mua, đẹp không?" Tề Tán Nhân giống như hiến vật quý giơ tay trái lên biểu diễn.

Đinh Nhượng Duy đối với chiếc nhẫn của anh chỉ nhún mày, nhưng mà anh phải nhận xuống, thăng nhót này thích mềm không thích cứng. "Tôi rất vui mừng khi biết cậu không có kết hôn ở nước Mỹ."

Trong nháy mắt trong mắt lóe lên một trò đùa quái đản, anh nhẹ nhàng nói "Đây là dĩ nhiên, tôi sẽ không kết hôn ở nước Mỹ, tôi sẽ chỉ kết hôn ở Đài Loan."

Hù dọa! Đinh Nhượng Duy thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống, trái tim đập thành thịch thật sự rất nhanh, ngàn vạn lần không được, nhưng anh không chịu nổi chuyện đùa, "Cậu. Cậu. Kết hôn rồi?"

"Kết hôn là chuyện sớm hay muộn, chẳng lẽ anh cho rằng tôi sẽ cả đời làm Vương Lão Ngũ (*) sao?"

(*) Vương Lão Ngũ chỉ những người đàn ông độc thân có tiền, hoặc gia đình có tiền có thế.

Đinh Nhượng Duy cố nén kích động vùng tới một quyền, thăng nhót này thật sự cực kỳ thích chinh người, biết rõ hiện tại anh không chịu nổi gió thổi cỏ

lay, lại cố ý đùa giỡn anh.

"Hà Minh chạy đi đâu rồi? Mua một ly cà phê đá có cần lâu như vậy không?"

Đình Nhựt Duy day day huyết thái dương, "Cậu có thể nghiêm túc một chút không?"

"Anh Duy, anh không khát nước sao? Tôi lại sắp chết khát rồi." Thôi, Tề Tấn Nhân quyết định tự mình ra ngoài chờ người, nhưng mới vừa đứng lên, Hà Minh đã gõ cửa đi vào, anh vui vẻ giống như con nít nhận lấy cà phê đá, uống một hớp, tâm tình tốt hơn nhiều.

"Virgil, cậu không cần đùa giỡn nữa, bây giờ tôi muốn giải quyết vấn đề, nếu như cậu không nói tình huống thực tế cho tôi biết, tôi không có biện pháp tìm được đáp án tốt nhất để giải thích với bên ngoài."

"Cái này cũng không phải là chuyện ghê gớm gì, anh nghiêm túc như vậy làm gì?" Anh sẽ chỉ hại một đồng lớn fan nữ tan nát cõi lòng, cũng không phải là ngoại tình để trở Phụ Tâm Hán Nhân Thần Cộng Phần (*).

(*) Người thay lòng đổi dạ làm mọi người cùng nhau phẫn nộ.

"Cậu cho rằng cậu là diễn viên có thực lực sao? Giá trị của thần tượng là ở chỗ độc thân, đừng nói là kết hôn, cho dù là yêu cũng sẽ gây nguy hiểm cho sự nghiệp của cậu."

"Tôi chỉ là một người mẫu, vẫn không thể xưng thần tượng."

"Cậu không cần cùng tôi khua môi múa mép." Thăng nhóc này thật sự rất biết làm cho người ta tức giận!

Ồn ào đủ rồi, Tề Tấn Nhân quyết định dừng việc giãy vò lại, anh tốt bụng cho biết đáp án. "Đây là nhẫn đính ước của tôi cùng người phụ nữ tôi thích."

Mặc dù không phải là nhẫn kết hôn, thế nhưng đáp án cũng không có biện pháp làm Đình Nhựt Duy thả lỏng, anh đối với thăng nhóc này chính là thời khắc khắc đề cao cảnh giác, làm sao có thể không nhận ra được cậu ta đang yêu thương? "Cậu kết giao bạn gái khi nào?"

"Một thời gian rồi."

Dừng một chút, Đình Nhựt Duy thận trọng lựa lời. "Cậu muốn nói chuyện yêu đương, tôi tuyệt sẽ không phản đối, chính là không thể kết hôn, điểm này cậu nên rõ ràng."

"Làm sao bây giờ? Tôi chính là rất muốn kết hôn." Mặc dù bộ dạng Tề Tấn Nhân có vẻ cợt nhả, nhưng tim của anh lại bị lời nói của mình làm chấn động, giờ khắc này anh mới phát hiện, không phải là vì muốn ngăn cản cô dựa vào lồng ngực người đàn ông khác, mà là muốn lấy cô về nhà làm vợ, bởi vì ở bên cạnh cô, anh tìm được cảm giác thân thuộc.

Mặc dù rất được người nhà sủng ái, anh đối với "Nhà" cũng không quá quyến luyến, có lẽ bởi vì từ rất sớm đã bị đưa ra nước ngoài độc lập tự chủ, vì vậy khi Khương lão đại có nhân duyên gặp gỡ nhận thức anh ở nước Mỹ, cho anh một sân khấu để trở về Đài Loan phát triển, anh thà rằng tự mình mua nhà, cũng không nguyện ý về nhà ở, không đơn thuần là suy xét tính tiện lợi trong công việc, cũng là bởi vì anh không thích ngôi nhà tương đối giống như nhà tù kia.

Gặp Lý Tịnh Á, đây là điều ngoài ý muốn không thể tưởng tượng nổi nhất trong cuộc đời anh, thật ra thì cô bắt được không phải là dạ dày của anh, mà là thỏa mãn khát vọng về đối tượng của anh, ở bên người cô mỗi một phân, mỗi một giây, nhìn như bình thường, nhưng lại tràn đầy hạnh phúc làm người ta quyến luyến, thì ra, đây chính là ngôi nhà anh muốn.

"Cậu không cần lấy chuyện như vậy ra đùa giỡn." Đình Nhựt Duy thử tính chân thật của những lời này qua sắc mặt Tề Tấn Nhân, thăng nhóc này hẳn là tùy tiện nói một chút, phần hù dọa anh chiếm đa số, nhưng anh là người trời sinh đa nghi, cảm thấy không thể yên tâm quá sớm.

"Anh không cảm thấy kết hôn sớm một chút tương đối tốt sao?" Anh đối với tào hôn cưới muộn không có ý kiến, quan trọng nhất là phải gặp được đúng người.

Mặt Đình Nhựt Duy xanh như tàu lá, thăng nhóc này khiến cho anh liên tục nói chuyện đến hơi sức cũng không có.

"Sớm kết hôn một chút có thể sớm tăng gia sản xuất đền nợ nước một chút, chẳng lẽ anh không cảm thấy vậy sao?" Cá tính của anh ngay cả anh cũng muốn lác đác, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi không có phần của anh, nhưng anh lại am hiểu đồ dầu vào lửa nhất.

Nếu như không phải là quá xem trọng hình tượng, Đình Nhựt Duy có thể sẽ trực tiếp miệng sùi bọt mép mà bất tỉnh. "Cậu đừng làm loạn nữa, gần đây không có thông báo liên hoan ngoạn đợi ở trong nhà, chuyện này tôi sẽ xử lý, nếu như gặp phải ký giả, đừng quên quản tốt miệng của chính mình."

"Tôi biết rồi, tôi đi đây." Tề Tấn Nhân vui vẻ phui mông chạy lấy người, người đại diện này của anh có năng lực rất mạnh, cũng rất biết tìm cách giải thích, đáng tiếc quá nghiêm túc, thật sự không đáng yêu.

Khi cửa phòng làm việc bị đóng lại, Đình Nhựt Duy gửi một tin nhắn cho Hà Minh, bảo anh sau khi đưa Virgil về nhà, lập tức tới chỗ anh trình diện, trước hết anh phải biết được đối tượng Virgil yêu đương là ai, tra rõ lai lịch của đối phương, mới dễ dàng tiến hành bước kế tiếp của đối sách.

Ngồi ở trên thảm lông dày, tinh thần Lý Tịnh Á không tốt gối cằm lên trên bàn trà, trước mặt xếp một chồng báo chí, đây là phân lượng trong ba ngày.

Cô không thường xem báo chí, bởi vì xem báo chí quá tốn thời gian, huống chi có TV, cô có thể vừa làm việc nhà vừa nghe tin tức, mặc dù dưới tình huống như vậy tin tức biết được tàn khuyết không đầy đủ, nhưng lại không ảnh hưởng đến công việc của cô, ngược lại cô cũng cảm thấy không sao cả, cho tới hôm nay Tần Tĩnh Tĩnh cuối cùng cũng không chịu nổi cô "Hiểu biết nông cạn", ném một chồng báo chí như vậy cho cô, cô mới phát hiện rõ ràng thế giới bên ngoài đã rồi thành một núi.

Chuyện lớn như vậy, Tề Tấn Nhân lại không có nói cho cô biết, chẳng lẽ anh cảm thấy chuyện này không có quan trọng sao?

Đúng vậy, có thể anh cảm thấy không có gì lớn, không cần nói cho cô biết, thế nhưng chuyện này cũng có quan hệ với cô, tại sao anh có cơ hội nói cũng không nói đây?

Mặc dù công ty đại diện phủ nhận với bên ngoài chuyện Tề Diệu kết hôn có đứa trẻ, tuyên bố chiếc nhẫn đó có tính chất kỷ niệm, tại sao lại đeo vào ngón áp út, đơn giản là thói quen, nhưng mà, cũng không thể ngăn lòng hiếu kỳ của mọi người lại, không ngừng có tin đồn truyền khắp nơi, gần đây phiên bản câu chuyện biến thành — Tề Diệu bàn đến chuyện kết hôn với bạn gái, mà chiếc nhẫn đó là nhẫn đính ước.

Mặc kệ người ta suy đoán như thế nào, gần sát sự thật đến cỡ nào, Tề Tấn Nhân chỉ cần nhất trí cùng công ty đại diện duy trì giữ kín miệng, tin tưởng chuyện này rất nhanh sẽ kết thúc, thế nhưng vị đại thiếu gia lại trả lời, "Cám ơn mọi người quan tâm." Không thừa nhận cũng không phủ nhận, đây không phải là khiến cho người ta tưởng tượng nhiều hơn sao?

Chính vì vậy, Tần Tĩnh Tĩnh cho rằng cô không thể tiếp tục không đếm xỉa đến, ngộ nhớ người nhà hoặc là công ty đại diện của Tề Tấn Nhân tìm tới cửa, cô lại hoàn toàn không rõ lắm tình hình thì làm sao bây giờ? Ít nhất cô nên chuẩn bị tâm lý.

Thật sự buồn cười, làm sao một chiếc nhẫn nho nhỏ sẽ dẫn tới sóng gió lớn như vậy?

Chuông cửa vang lên, nhưng cô lại thờ ơ, ba mươi giây đi qua, âm thanh của Tề Tấn Nhân truyền vào.

"Tự anh mở cửa đi vào!" Tiếp theo cửa chính mở ra, Tề Tấn Nhân giống như một đứa bé sôi nổi đi vào, vì để thuận tiện đạt được mục đích, anh kiên trì bắt Lý Tĩnh Á cho anh một cái chìa khóa, nhưng mà anh vẫn phòng khi cần, bởi vì lúc Lý Tĩnh Á không có ở nhà, anh cũng không thể đợi ở chỗ này, mà lúc cô ở nhà, anh vẫn muốn tôn trọng chủ nhà mà ấn chuông điện.

"Bụng của anh thật sự đói, bữa tối ăn cái gì?" Anh giống như không nhìn thấy chồng báo chí trên bàn trà.

"Em nấu cơm chiên nấm và canh gà nấm hương, anh đi ăn đi."

Hoan hô một tiếng, Tề Tấn Nhân vừa chạy vừa nhảy vào phòng bếp, dùng nắm bụng một chén cơm chiên nấm và một chén canh gà nấm hương trở lại phòng khách, sau đó ngồi trên thảm lông dày bên cạnh Lý Tĩnh Á, hài lòng ăn ngấu ăn nghiêng.

Sau khi ăn cơm no, anh tự động tự phát thu dọn chén đĩa, đây là thói quen tốt gần đây anh dưỡng thành, bởi vì thấy Lý Tĩnh Á mệt đến mức muốn chết, còn phải rửa cái này, rửa cái kia, hại anh rất đau lòng, không nhìn được nữa cuộn ống tay áo lên muốn giúp cô chia sẻ một ít chuyện, điều này làm cho anh cảm thấy bọn họ càng giống như vợ chồng, anh thích cảm giác này, rất hạnh phúc!

"Chúng ta lái xe đến bờ biển Bắc Hải (*) hóng gió đi." Mấy ngày nay hai tai không hề có một khắc thanh nhàn, anh sắp bị phiền chết, thời điểm này thích hợp để hưởng thụ niềm vui thú gió mạnh gào rít bên tai nhất.

(*) Biển Bắc Hải nằm ở phía Đông Nam bờ biển Quảng Tây, góc Đông Bắc của vịnh Bắc bộ. Bãi biển Bắc Hải ở Trung Quốc được ví như Hawaii của phương Đông, một thắng cảnh nghỉ hè ven biển khó kiếm, thu hút biết bao khách du lịch trong và ngoài nước.

Làm sao anh còn có tâm tình hóng gió vậy? Nhìn anh vẫn ngهنgh ngang đeo chiếc nhẫn trên tay trái, Lý Tĩnh Á quyết định nói chuyện. "Tấn Nhân, anh vẫn nên lấy chiếc nhẫn xuống thôi."

"Tại sao anh phải lấy chiếc nhẫn xuống?"

"Thần tượng không thích hợp đeo nhẫn."

Híp mắt liếc cô một cái, anh lười biếng nói: "Anh vẫn là lần đầu tiên nghe thấy loại nguy biện này, chẳng qua anh cũng không phải là thần tượng, loại nguy biện này cũng không thích hợp dùng ở trên người anh."

"Anh nghiêm túc một chút, chiếc nhẫn này sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh, anh vẫn nên lấy nó xuống đi."

"Chuyện không có nghiêm trọng như thế, lại nói sự nghiệp của anh cũng không phải rất vĩ đại, cho dù bị ảnh hưởng cũng không sao cả."

Lý Tĩnh Á tròn to hai mắt, anh đều ôm thái độ thờ ơ này đối mặt với công việc sao? "Anh xem công việc thành trò chơi sao? Không quản sự nghiệp có thể thành công hay không, ít nhất anh phải cố gắng."

"Anh vẫn rất cố gắng." Anh không phục dùng ngón tay búng trán cô.

Cô không thấy như vậy? Thờ ơ, tài ăn nói của cô không bằng anh, nếu như chính anh không muốn, ai cũng hết cách với anh. "Thời gian không còn sớm, anh đi về nghỉ ngơi đi."

"Anh muốn ở lại chỗ này qua đêm." Anh nũng nịu vùi đầu vào trong ngực của cô, làm sao mà bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cô cũng thơm như vậy?

Chỉ là, cô cũng sẽ không để cho anh dễ dàng lừa dối trót lọt, vội vàng đưa tay đẩy anh ra.

"Anh nói cái gì?"

"Em chờ anh một chút." Tề Tán Nhân hưng phấn nhảy dựng lên chạy ra cạnh cửa, khi anh quay trở lại, trên tay nhiều hơn một túi hành lý.

"Đồ dùng rửa mặt và quần áo tắm rửa, anh muốn ở lại nơi này của em tầm vài ngày." Đây là chuyện vui sướng nhất trong mấy ngày không khí ngột ngạt, anh cuối cùng cũng tìm được chỗ tiến vào chiếm giữ nơi này, buổi tối có thể ôm cơ thể thơm ngát mềm mại của cô ngủ, buổi sáng tỉnh lại đầu tiên là có thể nhìn thấy vẻ mặt ngày thơ vui vẻ của cô.

Há hốc miệng một lúc lâu, âm thanh của cô khẽ run. "Anh ở đây nói đùa sao."

"Bây giờ em đi xuống dưới lầu, lượn quanh một vòng rồi đi lên."

"Sao em phải đi xuống dưới lầu lượn quanh một vòng rồi đi lên?"

"Em đi xuống lượn quanh một vòng thì sẽ rõ, đúng rồi, thuận đường đi vòng qua mua trà sữa trân châu đi, anh đi tắm nước nóng trước." Sau khi Tề Tán Nhân mở hành lý ra, lấy đồ dùng rửa mặt và quần áo sạch sẽ ra, nghênh ngang ngâm nga bài hát đi vào phòng tắm.

Mặc dù cảm thấy hành vi này rất buồn cười, nhưng mà muốn biết rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, cô vẫn cầm chìa khóa xuống lầu lượn quanh một vòng, dĩ nhiên, không quên thuận đường mua trà sữa trân châu trở về, khi Tề Tán Nhân từ phòng tắm đi ra thì Lý Tịnh Á có vẻ đắm chiều ngồi xếp bằng trên ghế sofa.

"Em thấy cái gì ở dưới lầu?" Tề Tán Nhân đưa khăn lông trên tay cho Lý Tịnh Á, ngồi xuống thăm phía trước cô.

Lý Tịnh Á rất ấn ý giúp anh lau tóc, mặc dù lúc trước anh chưa từng qua đêm ở chỗ này, nhưng anh sẽ đặc biệt chạy tới nơi này gọi đầu, bởi vì anh thích cô lau tóc giúp anh.

"Có người kỳ quái quanh quần một chỗ ở trước xã khu, còn có người vừa nhìn thấy em liền xông tới riu ra riu rít hỏi không ngừng, em sợ hết hồn, cũng không biết anh ta đang nói gì, vội vội vàng vàng bỏ chạy."

Cầm ly trà sữa trân châu, Tề Tán Nhân cầm ống hút vào, hít một hơi thật sâu, trân châu ăn ngon thật!

"Em thấy chính là chó săn chuyên đào việc riêng tư, bọn họ đã phát hiện anh ở nhờ nhà trọ của quản lý rồi."

Động tác lau trên tay dừng lại, cô không hiểu hỏi "Ở nhờ nhà trọ của quản lý là có ý gì?"

"Ah? Anh chưa có nói cho em biết sao? Nhà trọ đối diện nhà em là nhà trọ của quản lý anh, ban đầu anh chính là vì thoát khỏi sự làm phiền của chó săn, tạm thời trao đổi nơi ở với cậu ta, sau lại nghiên chỗ ở này, cũng chẳng muốn chuyển trở về, nhà trọ của anh cách chỗ làm của em rất gần."

Ngờ ra một lát, cô ảo não ném khăn lông trên tay sang một bên, đột nhiên cảm thấy mình rất ngu ngốc! "Cuối cùng còn có chuyện gì mà em không biết?"

"Không phải anh cố ý gạt em, anh chỉ cho là những chuyện vặt vãnh này không cần quá để ý."

Như thế, sợ rằng chuyện duy nhất anh để ở trong lòng chỉ có ăn, anh có thể vì đưa chua bánh sủi cảo, ngày ngày không ngại phiền toái nhắc nhở cô, cho đến khi cô thỏa mãn ham muốn ăn uống của anh mới thôi.

"Những chuyện này đều không quan trọng, anh sẽ bảo vệ em cả đời." Anh tự tay kéo cả người cô vào trong ngực.

Khóe môi giờ lên, cô ngọt ngào kẻ mặt ở trước ngực anh, tạm thời quên mất những mưa gió bên ngoài, sẽ có người vì vậy mà tìm tới cô hay không, đó là chuyện sau này.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Cử Viên Ông Xã Đầu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 8

Không chút để ý đi ra khỏi trạm xe điện ngầm, trước đó tâm tư Lý Tịnh Á một khắc cũng không có rời khỏi nhà hàng kiểu Nhật, không ngờ thật sự bị Tần Tĩnh Tĩnh đoán trúng, người đại diện của Tề Tán Nhân tới tìm cô.

Chuyện này có phải rất giống phim bộ lỗi thời hay không? Nhận được điện thoại của Đinh Nhượng Duy, cô quả thật có cảm giác này, nhưng sau khi hẹn gặp mặt, cô lại cảm thấy tình huống giống như không phải chuyện như thế.

"Tôi cũng không phải muốn cô rời khỏi Virgil, mà là muốn cô hiểu rõ tình hình trước mắt của cậu ấy, cậu ấy đang bắt đầu tỏa sáng, gần đây lại muốn nhận đóng phim, nếu như cô không muốn trở thành chướng ngại vật của cậu ấy, cô chỉ có thể làm nhân tình bí mật của cậu ấy, nói ít thì năm năm, lâu là mười năm hai mươi năm, cậu ấy không nên bước vào lễ đường kết hôn. Giới diễn viên nghệ sĩ rất thực tế, kết hôn, mất đi người hâm mộ, cố gắng trước đây của cậu ấy sẽ biến thành bọt nước." Đinh Nhượng Duy kết thúc rất thẳng thắn, nhưng cũng vô cùng thành khẩn.

"Có lẽ anh hiểu lầm, trước mắt chúng tôi không có kế hoạch kết hôn."

"Hôm nay không có, cũng không có nghĩa là ngày mai cũng không có, cho dù là điều kiện bên ngoài, hay là học thức bản thân tu dưỡng được, cậu ấy đều là tiêu điểm của mọi người, cũng vì vậy khiến cho cậu ấy tùy hứng, nói gió là gió, nói mưa là mưa, nói không chừng ngày mai lại tâm huyết dâng trào, cậu ấy sẽ kéo cô vào lễ đường kết hôn."

Điều này cô ngược lại không hề phản bác, Tề Tấn Nhân đúng là một người rất thất thường.

"Có lẽ tôi suy nghĩ quá nhiều, nhưng thân là người đại diện, đề phòng sớm một bước là trách nhiệm của tôi. Thật ra thì yêu cầu của tôi cũng là vì tốt cho cô, khi giới diễn viên nghệ sĩ bất quá, thị phi phải trái, thật thật giả giả, thật rất có thể là giả, giả có thể biến thành thật, nếu như cô không có IQ và EQ đủ cao, cho dù hai người các cô kết hôn, kết quả cũng khó tránh khỏi đường chia tay, nói trắng hơn một chút, kết hôn chẳng những sẽ phá hủy sự nghiệp của cậu ấy, cũng sẽ phá hủy tương lai của các cô."

"Anh thật sự suy nghĩ quá nhiều, tôi không phải người không thiết thực như vậy."

"Tôi rất xin lỗi phải nói với cô những lời này, đây là phương pháp tôi bảo vệ Virgil."

"Tôi hiểu rõ." Cô biết anh không có ác ý, chỉ là cực kỳ thực tế mà thôi.

"Còn nữa, tôi hi vọng cô có thể thuyết phục Virgil trở lại nhà trọ của mình, cậu ấy tiếp tục ở lại nơi đó, quan hệ của các cô rất dễ dàng lộ ra ánh sáng."

"Tôi sẽ khuyên anh ấy, nhưng tôi không dám đảm bảo anh ấy sẽ nghe tôi." Nếu như mức độ phối hợp của Tề Tấn Nhân cao như vậy, cô sẽ không ngay cả chiếc nhẫn này cũng không xử lý được.

"Chuyện này mong cô nhất định phải thành toàn (giúp đỡ để người đạt được mục đích), chỗ ở hiện tại của các cô đã bị chó săn theo dõi, Virgil lại không quản được người khác, hai người các cô sớm muộn cũng sẽ bị chó săn chụp được, tôi nghĩ nếu như cậu ấy có lòng bảo vệ cô, sẽ nhượng bộ."

"Tôi biết rồi, tôi sẽ thử xem."

Mặc dù ngoài miệng đã hứa hẹn với Đinh Nhượng Duy, nhưng mà nghĩ đến Tề Tấn Nhân sẽ dọn về nhà trọ của mình, hai người bọn họ cũng sẽ không giống như bây giờ mỗi ngày lúc trời tối dính chung một chỗ, cô sẽ không còn được thấy vẻ mặt thoải mái của anh khi ăn món ăn cô nấu. Cô thật sự rất khó hào phóng bảo Tề Tấn Nhân dọn về đi.

Đi ngang qua quán bán món kho, Lý Tịnh Á mới ý thức được mình đang đói bụng lắm, mặc dù Đinh Nhượng Duy giúp cô kêu một bàn món ăn, nhưng một chút khẩu vị cô cũng không có, dưới tình huống đó làm sao nuốt trôi đồ ăn?

Mua món kho, Lý Tịnh Á bước nhanh về nhà, ăn thức ăn, có thể lực, cô sẽ lại hao tổn tâm trí nữa.

Lúc đến xã khu, cô nhìn thấy phía trước xã khu có một nhóm người đang chen lấn âm ỉ, bước chân bất giác thả chậm lại, xảy ra chuyện gì?

Cô nhìn chăm chú, thì ra là Tề Tấn Nhân bị mấy người hâm mộ vây quanh, vào lúc này anh đang bận ký tên cho nhóm người kia.

Giờ khắc này nhìn anh, cô chân chính cảm nhận được khoảng cách tồn tại giữa bọn họ, bọn họ là người của hai thế giới, cô bình thường và anh sắc sảo loá mắt làm sao có thể ở chung một chỗ? Cho dù hai người ở chung một chỗ, bọn họ cũng rất khó hạnh phúc, thế giới thực tế quá tàn khốc.

Cúi đầu, cô lặng lẽ đi vòng qua bên cạnh, loại cảm giác này cực kỳ nặng nề, rất đau xót, nhìn người đàn ông yêu thích, cô lại phải giả vờ không biết.

Cô thật sự có thể chịu được sự thờ ơ làm như không thấy này sao?

Thẳng thắn nói, cô không có đáp án, đối với tương lai cô mơ ước rất bình thường —— gả cho một người đàn ông tốt, sinh hai đứa bé, mỗi ngày vợ chồng trước khi đi làm đưa đưa bé đến trường học đi học, buổi tối sau khi ăn cơm no mang bọn nhỏ đi công viên tản bộ, chủ nhật ngày nghỉ một nhà bốn người du lịch đạp thanh (giảm chân lên cô, đi chơi trong tiết thanh minh).

Cô chính là chưa từng nghĩ tới sẽ giống như người tàng hình chờ đợi bên cạnh một thần tượng, lại nói người tàng hình nếu không có nghị lực siêu cường sợ rằng không cách nào bảo vệ tình yêu của mình, một mình cô tượng tượng đã cảm thấy rất nghiêm trọng, nhưng mình lại không phải là người rất giỏi.

Rất buồn cười có đúng hay không? Không có ai muốn chia rẽ cô và Tề Tấn Nhân, mà là cô đối với mình không có lòng tin, người phụ nữ bình thường như cô làm thế nào giữ được người đàn ông xuất sắc như vậy?

"Người phụ nữ không có lương tâm này, nếu như không phải vì em, anh cũng sẽ không bị bao vây thăm như vậy, vậy mà em lại có thể bỏ anh lại rồi chạy." Tề Tân Nhân đột nhiên từ phía sau bắt lấy tay Lý Tĩnh Á, lúc này bọn họ vừa đứng đứng ở trước cửa thang máy, cửa thang máy mở ra, mặt Lý Tĩnh Á ngu ngơ nhìn anh, anh tức giận cúi đầu va vào trán của cô một cái, tiện kéo cô cùng đi vào thang máy, ấn lầu chín, thang máy đi lên.

"Anh. Em cho là." Cô quên mình muốn nói gì.

"Đôi mắt của anh không phải 2.0, nhưng cũng là 1.5, em vừa xuất hiện anh liền nhìn thấy."

"Anh biết rõ chuyện ở nơi này đã lộ ra ánh sáng, làm sao còn chạy xuống?"

"Anh nghĩ chó săn đã rút lui, lúc này xuống lầu là cực kỳ an toàn. Ai bảo em không có quan niệm thời gian như vậy, rõ ràng đã giao hẹn xong với anh, trước chín giờ nhất định sẽ kết thúc bữa tiệc, nhưng mà bây giờ đã chín giờ rồi, làm sao anh có biện pháp tiếp tục an tâm chờ em ở trên lầu?" Anh nói rất uất ức, cố ý khiến cô băn khoăn, ai bảo cô đột nhiên bỏ anh lại chạy đi ăn bữa tiệc lớn cùng người khác, hơn nữa còn không để cho anh đi theo.

"Trước chín giờ em đã kết thúc bữa tiệc rồi, nhưng còn phải ngồi tàu điện ngầm, ít nhất phải tốn trên 40 phút mới có thể trở về."

"Vậy làm sao em không nhận điện thoại di động?"

"Trên tàu điện ngầm nhìn đâu cũng thấy người, làm sao em có thể nghe được âm thanh của điện thoại di động?"

Đến lầu chín, hai người một trước một sau đi ra thang máy, Tề Tân Nhân đột nhiên giống như con chó nhỏ hít hít cái mũi, thèm ăn nuốt một ngụm nước miếng. "Đây là mùi gì? Thơm quá!"

"Bụng của em thật đói, mua món kho." Tay cô lung lay túi nhựa nhỏ.

Ánh mắt khép hờ, anh nhíu mày. "Không phải em và đồng học liên hoan, làm sao lại rất đói bụng?"

"Đó là. Bởi vì món ăn của nhà hàng kiểu Nhật kia rất khó ăn, em chỉ ăn một chút."

Chuyện như vậy Tề Tân Nhân có kinh nghiệm phong phú, dĩ nhiên sẽ không hoài nghi, một bên anh lấy chìa khóa dự phòng ra mở cửa, một bên lớn tiếng ồn ào, "Món kho cũng phải tính cho anh một phần."

"Anh chưa ăn tối sao?"

"Anh muốn chờ em trở về ăn chung." Vào trong nhà, Tề Tân Nhân lập tức chạy vào phòng bếp lấy đĩa đĩa, trở lại phòng khách, anh ngồi xếp bằng trên thảm trải sàn, chờ Lý Tĩnh Á đồ món kho ra đĩa.

"Nếu như mà em không có ở bên cạnh anh, anh làm sao bây giờ?" Nhìn anh ăn như hổ đói, cô không nhịn được lắc đầu thở dài.

"Yên tâm, chuyện như vậy tuyệt sẽ không xảy ra, em yêu chết anh, không có anh, em hoàn toàn không sống nổi." Anh vừa nói vừa lén nháy mắt ra hiệu với cô.

Trùng mắt nhìn anh, cô vừa xấu hổ vừa buồn cười, người đàn ông này có thể nói khoác mà không biết ngượng hay không? Nhưng mà hình như anh nói đúng, giờ khắc này cô trở nên sáng tỏ, mình thật sự rất thích người đàn ông này, chính vì vậy, cô phải bảo vệ mọi thứ anh đang có.

"Em muốn phủ nhận sao?"

Cô cười trừ, chính là không muốn cho anh đáp án rõ ràng, thấy anh ảo não nhíu mày, cô dịu dàng đưa tay vuốt lên nếp nhăn, hỏi ngược lại anh, "Tại sao anh lại làm người mẫu?"

"Mặc dù ông cụ (chỉ cha của Tề Tân Nhân) rất tốt, vô cùng nuông chiều, mặc kệ tùy hứng thế nào, cũng có thể được hưởng sự bao dung lớn nhất, nhưng lại không trao mong đợi cao cho người con trai, mùi vị đó thật sự khiến người khác khó chịu! Anh muốn dựa vào bản lĩnh của bản thân tạo ra một số thành tích, anh muốn để cho cha đối với anh vài phần kính trọng."

Nhìn hai mắt lóe ra hừng tâm trắng chí (ý chí mạnh mẽ) của anh, giờ phút này cô càng hiểu rõ được một chuyện —— cô không thể chờ bên cạnh anh.

Tạm thời bất luận anh có thể duy trì yêu thích cô bao lâu, tuy nhiên, hiện tại cô có thể bình yên làm người tàng hình, nhưng lâu ngày, cô sẽ oán trách, cô sẽ chịu không nổi, giới diễn viên nghệ sĩ thật giả giả sẽ mài mất bao dung của cô, mà cô cuối cùng sẽ biến thành gánh nặng anh khó thừa nhận.

Còn có cha mẹ già của cô, bọn họ sẽ quan tâm chuyện lớn cả đời cô, nếu biết rõ cô dường như đang ở bên cạnh chờ đợi một người đàn ông, tương lai một chút bảo đảm cũng không có, không thể nào bỏ mặc không quan tâm.

Trước mặt bọn họ tồn tại quá nhiều khó khăn khó có thể vượt qua thực tế, một khi đã như vậy, còn không bằng khiến cho tình yêu của bọn họ dừng lại ở thời gian đẹp nhất.

Nghiêng đầu qua bên trái, dựa vào trên vai của anh, cô cố nén nội tâm buồn bã nhẹ nhàng nói: "Tân Nhân, anh có thể đi chơi với em hay không?"

"Nghĩ phép sao?"

"Đúng, hai ngày một đêm là có thể, trước kia em đã sớm muốn đi Hoa Liên chơi, nơi đó là nơi sản xuất gạo có chất lượng tốt nhất ở Đài Loan, kể núi gần sông, không khí tốt, hoàn cảnh tuyệt đẹp, hẳn là một thiên đường nghỉ phép."

"Lười biếng hai ngày tuyệt đối không có vấn đề, nhưng mà sao em đột nhiên nghĩ muốn đi ra ngoài nghỉ phép?"

"Đây là quà sinh nhật em muốn nhất." Sinh nhật hằng năm, cha mẹ già đều sẽ hỏi cô muốn quà sinh nhật gì, cô luôn hi vọng cả nhà có thể đi đến Hoa Liên một chuyến, nhưng mà đến ngày sinh nhật, quà tặng của cô vĩnh viễn đều là đồ trang sức xinh xắn và quần áo.

"Sinh nhật của em không phải còn một tháng nữa sao?"

"Trước hết em thích nghĩ đến quà sinh nhật."

"Em lo lắng không nhận được quà tặng sao?"

Lại ngồi thẳng người lần nữa, cô ra vẻ không sao cả nói: "Nếu như anh không có thời gian, vậy thì thôi."

Tề Tấn Nhân nắm bả vai của cô, xoay người cô đối mặt anh, anh thật sự rất không thích thái độ thờ ơ này của cô, cô không thể tích cực với anh một chút sao? "Cho dù gặp nhiều khó khăn, anh đều sẽ đề trống thời gian, nhưng quà sinh nhật nên do anh quyết định, anh muốn cho em một kinh hi (kinh ngạc vui mừng) rất lớn rất lớn."

"Anh không cần phải cho em kinh hi, yêu cầu duy nhất của em với anh chính là —— chăm sóc cơ thể mình thật tốt, thói quen xấu đối bụng này nhất định phải bỏ, nếu không sớm hay muộn cũng sẽ làm hỏng dạ dày." Cô không yên tâm nhất chính là thói quen ăn uống của anh, không thích ăn cái này, cũng không thích ăn cái kia, tuy nói anh khó nuôi, nhưng ở phương diện ăn uống anh cũng không phải là một người rất xem trọng, cô cảm giác anh hoàn toàn là dùng tâm tình ăn cơm.

"Mỗi ngày em nhìn anh chăm chăm, anh sẽ không đối bụng."

Trầm ngâm chốc lát, cô vẫn nói ra. "Chuyện anh ở nơi này đã lộ ra ánh sáng, hay là chuyển về nhà trọ của mình đi." Nếu như anh tiếp tục ở nơi này, cô nhất định sẽ không kiềm hãm được mềm lòng, không có biện pháp mạnh mẽ hạ quyết tâm chấm dứt với anh.

"Em muốn cùng chuyển đi với anh sao?"

"Em cũng không phải là nữ giúp việc của anh, chuyển đi với anh làm gì?"

"Em không phải là nữ giúp việc của anh, nhưng em là vị hôn thê của anh."

"Hai chúng ta không có thật sự đính hôn."

"Đối với anh mà nói, em đã là vị hôn thê của anh rồi, nếu như em cần nghị thức chính thức, anh có thể cho em."

Quả nhiên không dễ dàng khai thông người đàn ông này, xem ra, cô chỉ có thể thử phương pháp kia. "Nếu như anh không hi vọng tinh thần của em bị truyền thông làm cho suy sụp, vẫn là chuyển về đi."

Mím môi một lúc lâu, anh biết mình quả thật không nên tiếp tục ở nơi này, ngoài mặt chó săn giống như không hề canh người chặt chẽ với anh nữa, nhưng khi anh tỉnh táo lại, bọn họ lại đang lặng lẽ trốn ở một nơi bí mật gần đó, như hành động không muốn ở khu nhà cấp cao của mình, thà rằng làm tổ ở nhà trọ của quản lý, xác thực không phù hợp với lẽ thường, bất quá. Anh ảo não nói: "Được rồi, anh đồng ý với em sau khi nghỉ phép trở về sẽ nghiêm túc suy tính chuyện này."

Dọc theo bờ biển Hoa Liên tráng lệ, Lý Tịnh Á hưng phấn giống như đứa bé một đường kêu la, hơn nữa thấy râu già của Tề Tấn Nhân, cô lại càng điên cuồng cười to, vì tránh tai mắt của người khác, thoải mái vui vẻ hưởng thụ cuộc hành trình đến Hoa Liên lần này, Tề Tấn Nhân trừ trang bị kính râm như thường ngày, còn đội mũ lưỡi trai, phối với một bộ râu cá trê, nhìn anh như vậy thật sự cực kỳ buồn cười.

Bọn họ không có đặc biệt thăm viếng danh thắng (danh lam thắng cảnh) nào, ở đây khắp nơi đều là cảnh đẹp, muốn cảm thụ thiên nhiên huyền bí ở nơi nào thì dừng bước lại, vừa đi vừa nghỉ, mặc sức tùy tâm sở dục (tùy theo lòng mình) giữa cảnh thiên nhiên, khi bọn họ trở lại khách sạn thì đêm đã khuya.

Tám rưỡi qua, hai người cũng không vội lên giường, mà là dựa sát vào nhau ngồi ở trên sàn nhà bằng gỗ của đài ngắm cảnh, đây là phòng khách sạn có thiết kế khiến người ta động lòng nhất, mỗi phòng đều có kính thủy tinh xung quanh đài ngắm cảnh, từ nơi này có thể ngắm ngọn núi um tùm xanh biếc phía xa, nhìn lên trên là trời xanh bao la.

"Nơi này thật là đẹp!" Lý Tịnh Á nằm ở trên đùi Tề Tấn Nhân, thoải mái hưởng thụ ngón tay dài của anh hoạt động thân mật ở trên mái tóc cô.

"Đúng vậy, thật là đẹp!" Ánh mắt quyến luyến của Tề Tấn Nhân không có ở thế giới bên ngoài kính thủy tinh, mà là ở người phụ nữ trên đùi anh, bởi vì liên quan đến chuyện gọi đầu, cô luôn luôn buộc tóc thành đuôi ngựa lại tùy ý xõa ra, sợi tóc đen nhánh ló ra ánh sáng rục rờ, mùi thơm thoang thoang bay vào trong mũi anh.

"Thật là muốn ở chỗ này lâu vài ngày."

"Thật xin lỗi, ngày mai phải tham gia một hoạt động phát ngôn đồng hồ đeo tay, không có biện pháp ở lại lâu." Vì hai ngày nghỉ này, Đình Nhượng Duy sắp phát điên, vốn là kiên trì không tha người, nhưng nghe anh nói sau khi nghỉ phép trở về sẽ chuyển về nhà trọ của mình, anh mới thỏa hiệp.

"Em chỉ là tùy tiện nói một chút, nếu như nghỉ nhiều hơn tầm vài ngày nữa, Tinh Tinh sẽ làm thịt em." Cô nghịch ngợm quay đầu lại làm một cái mặt quỷ với anh, bởi vì tầm mắt vừa đúng đối diện với dây chuyền hổ phách anh thủy chung đeo ở trên cổ, không nhịn được tò mò đưa tay chạm vào. "Em còn tưởng rằng chỉ có phụ nữ mới đeo đồ vật này"

"Đây là quà tặng khi anh ra nước ngoài lúc mười hai tuổi, mỗi đứa bé của nhà anh đều có một cái, mẹ anh kiên trì rằng chúng anh nhất định phải đeo ở trên người, bà nói vật này có ý nghĩa là bà thời thời khắc khắc đều ở bên cạnh chúng anh, có phải rất giống A Q (*) hay không? Cho dù an bài một người giúp việc đặc biệt chăm sóc anh, cũng không thể nào thay thế bà, huống chi là một đồ vật không có sinh mệnh."

(*) A Q là nhân vật trong tác phẩm A Q chính truyện của Lỗ Tấn, là một người có nhiều lý luận "điên khùng".

"Lúc mười hai tuổi anh đã bị đưa ra nước ngoài?" Cô đau lòng vươn tay vuốt ve gương mặt có chút lạnh lùng của anh, cô chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng bây giờ của anh, làm người ta rất đau lòng.

Tề Tấn Nhân nắm tay của cô đặt ở bên môi khẽ hôn. "Ba anh nói bé trai phải sớm học tập độc lập một chút."

"Nhưng mà, như vậy cũng không khỏi quá sớm đi." Cô hồi tưởng lại lúc mình mười hai tuổi, mỗi ngày cha mẹ già thay phiên đưa cô lên lớp và tan học, ngày có bão, cô còn có thể chen chúc ngủ ở giữa cha mẹ già, bởi vì cô lo lắng nửa đêm đột nhiên cúp điện, phòng không có ánh đèn, cô hoàn toàn không dám ngủ, khi đó, vậy mà anh đã sống độc lập một mình ở nước ngoài.

"Nếu như là em, có lẽ sẽ không đưa đứa bé ra nước ngoài sớm như vậy."

"Đây là dĩ nhiên, đứa bé nên lớn lên bên cạnh cha mẹ."

"Em chuẩn bị sinh mấy người đứa bé giúp anh?"

Hai má Lý Tịnh Á đột nhiên ửng hồng, thẹn thùng rũ mắt xuống. "Sao em phải sinh đứa bé giúp anh?"

"Sau khi chúng ta kết hôn, em đương nhiên phải sinh đứa bé giúp anh."

Rút tay của mình về, cô không được tự nhiên ngồi dậy. "Anh không cần nào loạn."

"Chẳng lẽ em đã quên ban đầu chúng ta đã ước định thời gian ba tháng thử việc sao?"

"Em cho rằng đây chẳng qua là vì ngăn cản em đăng báo tuyển chồng, không thể không dùng một chút thủ đoạn."

Mím chặt môi, anh đối với phản ứng của cô vô cùng bất mãn. "Em thật sự giống như không muốn gả cho anh, có phải em lo lắng anh không nuôi nổi em hay không?"

"Không phải." Mặc dù ở phương diện năng lực kinh tế, anh ở trong mắt cha mẹ già của cô tuyệt đối không đạt yêu cầu, người mẫu ăn bữa hôm lo bữa mai, hôm nay ăn sơn hào hải vị, ngày mai có lẽ sẽ lâm vào khốn quẫn, nhưng cô thật sự không quan tâm, đối mặt với giờ khắc chia lìa này, cô có một cái nhìn sâu sắc thấu suốt —— hai người có thể tay nắm tay trong tương lai, như vậy là đủ rồi, những điều kiện bên ngoài kia không phải quan trọng nhất.

"Em đương nhiên không cần lo lắng, anh tuyệt đối có bản lĩnh nuôi em, hơn nữa dưỡng em thành trắng trẻo mập mạp."

Quay đầu nhìn màn đêm bên ngoài kính thủy tinh, Lý Tịnh Á thận trọng nói bóng gió: "Anh không biết nên lấy công việc hiện tại làm trọng sao? Anh mới hai mươi bảy tuổi, chính là giai đoạn tham vọng rừng rực nhất, loại chuyện kết hôn sớm chết như vậy ít nhất cũng phải qua ba mươi tuổi rồi hãy nói."

"Em chưa từng nghe qua Thành Gia Lập Nghiệp sao? Trước Thành Gia, rồi Lập Nghiệp, anh đã nhận định em là vợ của anh, vậy cần gì phải kéo dài dây dưa?" Chẳng biết tại sao, anh đột nhiên cảm thấy cô đang từng bước từng bước cách xa anh. Không, điều này cũng không thể nói là cảm giác bất ngờ xuất hiện, kể từ sau khi cô đề nghị ra ngoài du lịch, đều sẽ thỉnh thoảng nhìn anh ngẩn người, trong mắt có bi thương và lưu luyến không rời.

"Không phải anh muốn quay phim sao?"

Anh hơi ngần ra, nhíu mày. "Anh từng nói anh muốn quay phim sao?"

". Anh chưa nói qua, chính là trên báo chí đề cập tới." Nhịp tim đập thật sự nhanh, cô thiếu chút nữa không phản ứng kịp.

Không sai, gần đây báo chí đối với chuyện anh nhận đóng phim đưa tin rất nhiều. "Quay phim thì thế nào?"

"Làm gì có người nào đã kết hôn, vợ chồng lại phải chia ra hai nơi?"

Vào lúc này Tề Tấn Nhân thật sự ngậm miệng lại, trên thực tế, cũng là bởi vì không lâu nữa anh có thể sẽ bay đến Đại lục đóng phim, ý nghĩ kết hôn không ngừng bành trướng ở trong đầu anh, anh không có ở bên cạnh cô, người phụ nữ này có thể lại chạy đi xem mắt hay không? Anh chỉ nhớ tới lo lắng của mình, lại quên đứng ở lập trường của cô mà suy nghĩ, cô đồng thời cũng vì vậy mà cảm thấy lo lắng.

"Nếu như em thật sự là lựa chọn cả đời của anh, cho dù bao lâu, em đều có thể đợi anh."

"Lúc anh bận bịu quay phim, nếu có người đối với em truy đánh tới cùng, em còn có thể chờ anh sao?"

"Loại chuyện như vậy sẽ không xảy ra."

"Nhưng anh đối với em một chút lòng tin cũng không có."

"Làm sao em lại giống loại phụ nữ chân trong chân ngoài đó?" Mặc dù khuôn mặt cô được cho thanh tú, nhưng cũng không phải loại phụ nữ có thể kích thích đàn ông nhiệt tình theo đuổi, thành thật sự mà nói, tại sao anh lại coi trọng cô? Chuyện này đối với cô mà nói còn là một dấu chấm hỏi làm người ta không nghĩ thấu.

"Không phải, trên đời này có thật sự nhiều tiểu nhân (kẻ ty tiện bỉ ổi) hoành đào đoạt ái (*), mà đầu óc của em lại không quá linh hoạt, rất dễ dàng bị người ta lừa gạt." Từ khi bọn họ quen biết đến nay, anh đối với cô vẫn thiếu hụt cảm giác an toàn, có lẽ loại tâm tình này cả đời cũng không có cách nào thay đổi.

(*) Dùng biện pháp mạnh, dùng bạo lực để cướp đoạt tình yêu.

Lý Tịnh Á vừa buồn cười lại không chịu thua, cô hờn dỗi trừng mắt. "Em đâu có ngốc như vậy?"

Anh nhíu mày liếc cô. "Em chính là ngốc như vậy."

"Anh định lãng phí buổi tối tốt đẹp như vậy để tranh luận chuyện này sao?" Cô đẩy anh ngã ở trên sàn nhà, ngồi ở trên người anh, run rẩy, trêu đùa từ từ cởi dây áo choàng tắm ra, nhìn ánh mắt anh càng ngày càng thâm trầm, cô biết mình thành công dời đi sự chú ý của anh rồi.

Hầu kết của Tề Tán Nhân chuyển động lên xuống, đây là lần đầu tiên cô chủ động hấp dẫn anh, bộ dáng kia vừa không lưu loát vừa thẹn thùng, giống như là đang trêu đùa dục vọng dã thú trong cơ thể anh, nhưng anh kiềm chế mình nhào tới cắn nuốt kích động của cô, anh muốn hưởng thụ thịnh yến mà người này thật tốt.

"Kế tiếp em định làm gì?" Ngón tay anh cột nhả hoạt động qua lại ở trên bắp đùi cô.

Ở phương diện này cô một chút kinh nghiệm cũng không có, thế nhưng lúc này cũng chỉ có thể tiếp tục kiên trì làm bừa, áo choàng tắm của cô cũng đã bị cởi ra, kế tiếp đương nhiên là đổi lại cho anh, nhưng mà cô thật sự quá khân trương, động tác tháo tháo lung vô cùng đơn giản vậy mà hại lòng bàn tay cô đỏ mọng hời.

"Em có quá chậm hay không?"

"Chuyện như vậy vốn nên từ từ." Anh không thấy tay của cô đang tháo nút sao?

"Anh thích em từ từ, nhưng sẽ bị tổn thương đầu óc, anh đã chờ không kịp rồi." Anh kéo mở áo choàng tắm vẫn đang che cô ra, xoa nhẹ nụ hoa yêu kiều đang đứng thẳng, dịu dàng trêu chọc, vuốt ve, cơ thể cô nhạy cảm lập tức run rẩy đáp lại, anh vui vẻ ha ha ha nở một nụ cười, mặt của cô ửng hồng giống như quả táo.

"Làm sao Á nhi của anh lại nhạy cảm như vậy?" Ánh mắt càng trở nên đen sẫm, anh đẩy áo choàng tắm ra, ngay sau đó áo choàng tắm rơi xuống bên eo của cô, giờ phút này xem ra cô vừa hồn nhiên vừa hấp dẫn, bên dưới bụng bị đốt nóng rực vội vã thúc giục bước chân của anh.

Khi nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của anh, Lý Tịnh Á cảm thấy mình không thể hít thở, không thể làm gì khác hơn là bắt lực nhắm mắt lại, tiếp theo có thể cảm giác anh ngồi dậy, môi lưỡi nóng bỏng thay thế cho đôi tay quấn vòng quanh nụ hoa vừa nở, hai tay của cô không tự chủ trượt vào mái tóc đen hoang dã của anh, yêu kiều phụ họa cho sự trêu đùa của anh.

"Á nhi, mở mắt nhìn anh."

Cô thẹn thùng lắc đầu một cái, anh dịu dàng thúc giục cô mở ra mắt, một lúc lâu, cô chậm rãi mở hai mắt bối rối xấu hổ ra, lần này đến phiên anh để cho cô nằm ở trên sàn nhà, môi lưỡi của anh cùng hai tay đồng thời lưu luyến trên mỗi một tấc cơ thể cô, lưu lại ấn ký nhiệt tình triền miên. "Em thật là đẹp!"

"Tán Nhân." Cô lặng lẽ nói một câu "Em yêu anh", chỉ mong anh sẽ tha thứ khi cô buông tay.

"Á nhi, Á nhi của anh, nói cho anh biết, em là của anh." Từ lúc bắt đầu, nghe chính miệng cô xác nhận mình thuộc về anh, chuyện này đã biến thành thói quen của anh, giống như như vậy thì có thể nắm chặt cô, giống như như vậy thì có thể khiến cho lo lắng tan thành bọt biển.

"Vâng, em là của anh." Nhưng cô lại phải rời khỏi anh.

"Đứng, em là của anh, cho dù anh ở đâu, em sẽ ở đó, chúng ta cả đời không xa rời nhau." Anh vui thật sâu vào trong cơ thể cô, cảnh xuân tươi đẹp nhanh chóng lặn chìm.

Một đêm này, Lý Tịnh Á hoàn toàn không có cách nào đi vào giấc ngủ, hai tay hai chân ôm lấy Tề Tán Nhân bên cạnh, cô chăm chú nhìn người đàn ông đang chìm vào giấc ngủ, lưu lại mỗi đường nét của anh trong đầu, qua tối nay, cô cũng không có cơ hội thân mật nhìn anh như vậy nữa, cô muốn cất giấu anh thật sâu ở đáy lòng.

Chương 14: Chương 9

Tán Nhân:

Chúng ta chia tay đi!

Em đã mệt mỏi, thế giới của anh đối với em mà nói quá rộng lớn, quá rực rỡ, đó không phải là nơi loại người bình thường như em có thể dung thân, em chỉ muốn sống thật đơn giản, không có chó săn truy đuổi, không cần cùng người hâm mộ chia sẻ, có thể thoải mái nắm người yêu đi trong đám người.

Chúng ta cũng nên tỉnh táo, khoảng cách tồn tại giữa chúng ta quá xa vời, thế giới của anh không phải thiên đường hạnh phúc của em, mà thế giới của em không phải nơi anh nên nghỉ chân.

Ở trên người của anh, lần đầu tiên em nhận ra rõ ràng, cái gì gọi là thần tượng trời sinh, không có em, anh có thể bay càng cao càng xa hơn, em sẽ chúc phúc cho anh... anh nhất định sẽ tìm được người phụ nữ thật sự thích hợp với anh, đồng thời cũng xin anh chúc phúc cho em... em đã lên đường đi đến nước Mỹ, đọc sách lần nữa, tiếp tục học lên, hai năm sau trở về nước chúng ta nếu có duyên sẽ gặp lại, chỉ mong chúng ta còn có thể trở thành bạn.

Vào giờ phút này, Tề Tán Nhân hẳn là nhận được tin nhắn của cô, anh có phản ứng gì? Tức giận? Chấp nhận?

Lắc đầu, Lý Tĩnh Á lại một lần nữa tự nói với mình, đừng suy nghĩ nữa, tin nhắn đã gửi đi, mặc kệ phản ứng của anh như thế nào, cũng đã không có quan hệ gì với cô, không thể tiếp tục đặt anh ở trong lòng, bộ dạng này của cô cả đời cũng không biện pháp thoát khỏi những ký ức về anh, nhưng.

Buông tiếng thở dài, cô chán chường nằm ở trên bàn làm việc, không hiểu mình cuối cùng đang mong đợi cái gì? Anh sẽ xông tới tìm cô sao?

Đầu óc của cô không thể học thông minh một chút sao? Cho dù Tề Tán Nhân thật sự làm như vậy, anh cũng không tìm được cô, cô vì để tránh cho mình do dự, không nhận được muốn quay đầu lại, mới tạm thời chuyển đến nhà trọ của Tần Tinh Tinh, tin tưởng anh bắt hụt mấy lần, sẽ nhận định rằng cô thật sự bay đến nước Mỹ.

Cho dù anh có tìm cô hay không, bọn họ thật sự đã kết thúc, cô nên mau chóng điều chỉnh tâm tình của mình, nghiêm túc sống qua ngày. Nhưng sợ rằng không dễ dàng!

Cốc cốc cốc! Tần Tinh Tinh lạnh lùng gõ gõ lên bàn làm việc của Lý Tĩnh Á, thật sự là không nhìn nổi, từ sáng sớm đến giờ cô đều là bộ dạng nửa chết nửa sống này, nếu như lại tiếp tục giữ yên lặng, cô sẽ buồn sinh bệnh! "Nếu không bỏ được, giả bộ làm người tốt làm gì?"

Ngồi thẳng người, Lý Tĩnh Á mạnh mẽ cổ vũ tinh thần mà nói: "Tớ còn tưởng rằng cậu sẽ ca ngợi cử chỉ của tớ sáng suốt, không phải cậu bảo tớ tuyệt đối không thể uất ức mình sao?"

"Nếu như cậu thật sự cho rằng đây là hành động sáng suốt, vậy cũng đừng giống như người tàn phế, nhìn thôi cũng làm người ta tức giận!" Tần Tinh Tinh thừa nhận mình quả thật tán thành bọn họ tách ra sớm một chút thì tốt hơn, tỷ lệ tương lai bọn họ nở hoa kết trái không tới 1%, nhưng mà, vừa nghĩ tới cô là bởi vì cái người đại diện tự cho là đúng xen vào việc của người khác, không thể không giống như kẻ hèn mọn đáng thương xoay người rời đi, cô thật sự tức không nhịn nổi, chuyện này không khỏi quá hèn nhất rồi!

"Thật xin lỗi, tớ rất muốn phản chấn, nhưng. . . ." Cô bất đắc dĩ cười khổ.

"Tớ hỏi cậu, nếu vì vậy mà bỏ lỡ hạnh phúc cả đời của cậu, cậu sẽ không hối hận sao?"

"Nếu như tớ vì đạt được hạnh phúc của mình, mà hy sinh tiền đồ của anh ấy, tớ nhất định sẽ hối hận." Mặc dù cô tự nói với mình, cô là vì đạt được hạnh phúc bình thường của mình mà không thể không buông tha người đàn ông này, nhưng khoảnh khắc khi cô buông tay, hình như đau đến tê liệt đã khiến cho cô nhất thời lĩnh ngộ được một chuyện —— cô cũng đồng thời mất đi hạnh phúc, đời này cô sẽ tư tư niệm niệm nhớ đến anh, lòng người đã không còn trọn vẹn, làm sao có thể hạnh phúc đây?

Tần Tinh Tinh hừ lạnh cười một tiếng, thật xem thường. "Cậu thật sự xác định cậu hy sinh nhất định sẽ khiến cho tiền đồ của anh ấy sáng lạng sao?"

Giật mình, Lý Tĩnh Á mờ mịt nói: "Tớ không biết, nhưng tớ tồn tại tuyệt không lợi cho sự phát triển trong tương lai của anh ấy."

"Tớ lại không chấp nhận, có lẽ không có cậu, anh ấy ngược lại mất đi động lực bò lên trên."

Trong lòng chấn động, giống như cô chưa có từng nghĩ tới khả năng này.

"Tớ không muốn dội nước lạnh vào cậu, nhưng mà tốt nhất cậu nên làm rõ ràng một chuyện, một người muốn trở thành thần tượng vĩnh viễn trong giới

diễn viên nghệ sĩ, không phải chỉ dựa vào điều kiện bên ngoài là có thể, còn phải có thực lực, đây là một đoạn khá dài đường, tớ tin tưởng cho dù là người kiên cường bao nhiêu, đều cần phải có một sức mạnh ở bên cạnh chống đỡ, cậu có thể chính là sức mạnh kia của anh ấy." Đây là những lời một Tần Tinh Tinh luôn cho rằng tình yêu là bỏ đi sẽ nói ra sao? Thôi, vì hạnh phúc của bạn tốt, cô liền tạm thời làm "Người ủng hộ tình yêu".

Cô có thể là sức mạnh chống đỡ anh bò lên trên sao?

"Cậu toàn tâm toàn ý muốn trở thành toàn bộ của anh ấy, nhưng cậu đã hỏi ý nghĩ của anh ấy chưa? Chuyện như vậy không phải một mình cậu có thể định đoạt."

Tần Tinh Tinh vừa mới dứt lời, chỉ thấy Âu Dương Hi Nhi hoang mang sợ hãi từ bên ngoài đẩy cửa kiếng ra chạy vào.

"Á nhi Tề Diệu Tớ nhìn thấy Tề Diệu Anh ấy đang ở dưới lầu" Âu Dương Hi Nhi không ngừng thở hổn hển, túi bánh bao đang cầm trên tay lung la lung lay giống như sắp rơi xuống.

Nhịp tim Lý Tịnh Á thật sự rất nhanh rất nhanh, làm sao cô không nghĩ đến anh sẽ trực tiếp chạy tới nơi này tìm cô?

"Cậu không vội vàng tìm một chỗ trốn, anh ấy sẽ bắt được cậu." Tần Tinh Tinh nhẹ nhàng đẩy cô.

Không sai, không thể gặp anh, nếu không toàn bộ cố gắng của cô sẽ uổng phí! Lý Tịnh Á vội vàng nhảy lên, nhưng một lát đi phía trái, một lát hướng bên phải, hốt hoảng không biết trốn đi đâu, hoàn hảo Tần Tinh Tinh nhắc nhở cô một câu "Toilet", cuối cùng trước khi Tề Tấn Nhân đi vào cô đã tìm được chỗ ẩn thân.

"Xin hỏi vị tiên sinh này có chuyện gì?" Tần Tinh Tinh lạnh nhạt nhìn thẳng Tề Tấn Nhân.

"Tôi là Tề Diệu, tôi tìm Lý Tịnh Á." Tầm mắt của Tề Tấn Nhân nhanh chóng quét qua mỗi một góc phòng công việc, cuối cùng dừng lại ở vị trí toilet.

Tần Tinh Tinh và Âu Dương Hi Nhi thấy thế liếc mắt nhìn nhau, hai người vừa khản trương lại mong đợi, anh sẽ không đi vào bắt người chứ?

"Cô ấy đã nghỉ việc." Tần Tinh Tinh rất bình tĩnh nói.

"Cô ấy thật sự nghỉ việc sao?"

"Mặc dù đã cách chức, chúng tôi vẫn giữ vững liên lạc, nếu có chuyện gì cần truyền đạt giúp, anh có thể nói cho chúng tôi biết."

"Được rồi, các cô nói cho cô ấy biết, một tuần lễ sau tôi sẽ tổ chức họp ký giả tuyên bố rời khỏi giới diễn viên nghệ sĩ." Tề Tấn Nhân càng nói càng lớn tiếng, giống như lo lắng người kia không nghe thấy.

Tần Tinh Tinh và Âu Dương Hi Nhi bị dọa sợ đến trợn to hai mắt, người đàn ông này thật sự chuẩn bị rời khỏi giới diễn viên nghệ sĩ sao?

"Còn nữa, hiện tại chỉ có cô ấy có thể ngăn cản tôi, các cô nói cô ấy tự xem mà làm." Anh tiêu sái xoay người đi ra khỏi phòng công việc.

Qua một một lúc lâu, Âu Dương Hi Nhi kinh ngạc phát ra lời than thở. "A! Người đàn ông này thật sự rất đẹp trai! Ngay người!"

Khỏe môi Tần Tinh Tinh khẽ gợn lên, đây là lần đầu tiên cô muốn gợn ngón tay cái lên với một người đàn ông, không sai, người đàn ông này thật sự đẹp trai đến ngây người!

Đi vào toilet, Tần Tinh Tinh gõ gõ cửa nhà vệ sinh. "Cậu có thể đi ra."

Một lúc lâu, cửa nhà vệ sinh từ từ mở ra, Lý Tịnh Á mắt hờn đi ra.

"Xem ra cậu đều đã nghe thấy, không phải tớ đã nói, chuyện như vậy không phải một mình cậu có thể định đoạt."

Trở lại chỗ ngồi, Lý Tịnh Á không biết làm sao nhìn hai người bạn thân. "Làm sao bây giờ?"

"Chuyện này còn cần hỏi sao? Cậu hoàn toàn không phải là đối thủ của anh ấy, cũng đừng lại giống con mèo trốn tránh anh ấy." Trải qua sự dạy dỗ của Hoắc Duyên Lăng, hiện tại Âu Dương Hi Nhi tin tình yêu chính là vận tuế.

Lắc đầu một cái, cô phải tìm lý do thuyết phục mình không cần chịu ảnh hưởng. "Anh ấy đang dọa tớ."

"Thực giác của phụ nữ nói cho tớ biết, anh ấy hẳn không phải là loại người như vậy." Âu Dương Hi Nhi đã hoàn toàn đứng ở bên Tề Tấn Nhân.

"Cậu không biết anh ấy có bao nhiêu thành tích dựa vào bản lĩnh của chính mình xông ra, anh ấy cố gắng đến bây giờ, cuối cùng cũng bắt đầu tỏa sáng, làm sao sẽ vì một người phụ nữ mà buông tha tất cả? Anh ấy không phải người đàn ông không có tiền đồ như vậy."

"Vậy cậu đánh cược đi." Tần Tinh Tinh không muốn kết thúc vô ích.

Nghe vậy, ngược lại Lý Tịnh Á càng hỗn loạn, cô có dũng khí đánh cược sao? Ngộ nhờ, nếu quả như thật sự có ngộ nhờ, anh ngược lại bởi vì cô rời đi mà rời khỏi giới diễn viên nghệ sĩ, chẳng phải là đang hại anh sao?

Làm sao bây giờ? Làm sao mọi chuyện lại biến thành bộ dạng này?

☆☆☆

Anh đang dọa cô sao?

Thay vì nói rằng dọa cô, còn không bằng nói anh đang tiến hành một cuộc đánh cược, nếu như cô cực kỳ thích anh, sẽ xuất hiện, mà anh cực kỳ tin cô nhất định sẽ xuất hiện, nhưng không có ai biết trong lòng anh đang tính toán cái gì, Đinh Nhượng Duy vừa nghe đến anh chuẩn bị tuyên bố rời khỏi giới diễn viên nghệ sĩ, lập tức giậm chân.

"Cậu điên rồi sao? Hợp đồng đóng phim đều đã ký, làm sao có thể hủy bỏ vào lúc này?" Đinh Nhượng Duy quả thực là cực kỳ tức giận, thẳng nhóc này không thể để cho anh sống những ngày tốt đẹp sao?

"Tôi chỉ là để cho anh chuẩn bị trước, chuyện này có thể xảy ra hay không, đây là ẩn số, anh cần gì khẩn trương như vậy?" Tề Tán Nhân thật sự giống như hoàn toàn không thể hiểu được vì sao anh (Đinh Nhượng Duy) lại ngạc nhiên như thế.

"Cậu đã nói những lời đó ra rồi, tôi có khả năng thoải mái được sao?" Thằng nhóc này đang đùa giỡn người khác sao?

"Tôi chỉ muốn dự phòng ngộ nhỡ." Nếu tin tưởng Lý Tĩnh Á sẽ xuất hiện, trên lý thuyết anh không cần thiết phải kinh động đến người đại diện, nhưng vì đề cho kế hoạch giống như thật hơn, bên người đại diện này không tránh được phải khua chiêng gõ trống một trận, hơn nữa trong lòng anh từ đầu đến cuối vẫn có một nghi vấn, tại sao Lý Tĩnh Á lại đột nhiên rời xa anh? Anh hoài nghi có người ở sau lưng giờ trò quỷ.

"Cái gì dự phòng ngộ nhỡ?"

"Nếu như người phụ nữ tôi yêu mến không xuất hiện, tôi không thể làm gì khác hơn là rời khỏi giới diễn viên nghệ sĩ." Ánh mắt sắc bén của Tề Tán Nhân khiến người khác không thể chống đỡ được, không sai, anh hoài nghi người đó chính là Đinh Nhượng Duy.

Đinh Nhượng Duy nghe vậy ngẩn ra, hơi lo lắng hỏi: "Đây là ý gì?"

"Bởi vì không muốn trở thành chướng ngại vật trong tiền đồ của tôi, người phụ nữ tôi yêu mến vứt bỏ tôi mà rời đi, bảo là muốn đến nước Mỹ đọc sách, quý mới tin kiểu phụ nữ của gia đình như cô ấy sẽ chạy đến nước Mỹ đọc sách, tôi biết rõ cô ấy vẫn còn ở Đài Bắc, nếu như tôi không có biện pháp bắt cô ấy xuất hiện, không thể làm gì khác hơn là rời khỏi giới diễn viên nghệ sĩ."

Quả thật trong lòng Đinh Nhượng Duy kỳ vọng Lý Tĩnh Á có thể tự động rời đi, cho dù cô chấp nhận làm nhân tình bí mật, cô chờ đợi bên cạnh Virgil cũng giống như một quả bom không hẹn giờ, tùy thời đều có thể gặp phải đại phiền toái, nhưng mà, anh thật sự không có dự liệu được cô sẽ dứt khoát rời đi như vậy.

"Cô ấy đã vứt bỏ cậu, cậu nên đặt toàn bộ tâm tư trên công việc."

"Suy nghĩ của tôi không giống anh, nếu như một người đàn ông ngay cả người phụ nữ mình yêu mến cũng không thể bảo vệ được, anh ta làm chuyện gì cũng sẽ không thành công."

"Dựa vào điều kiện của cậu, bất kỳ người phụ nữ nào cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của cậu, hiện tại cậu nên lấy sự nghiệp làm trọng, tương lai cậu sẽ gặp được người phụ nữ có điều kiện tốt hơn cô ấy." Đinh Nhượng Duy tin tưởng thời gian có thể khiến cho lý trí của anh trở về, đàn ông không sợ không có phụ nữ, chỉ có đàn ông nghèo rớt mùng tơi mới tuyệt đối không có phụ nữ.

Tề Tán Nhân lắc đầu một cái, người này hoàn toàn không rõ ràng tình hình, anh sẽ lo lắng không có phụ nữ sao? Từ lúc mười hai tuổi anh bị đưa ra nước ngoài, lăn lộn bên trong một đồng sơn phấn, phụ nữ đối với anh mà nói đã sớm không có cảm giác mới mẻ rồi.

"Phụ nữ rất nhiều, dĩ nhiên phụ nữ có điều kiện tốt hơn cô ấy cũng rất nhiều, nhưng mà, tôi chỉ muốn cô ấy."

"Tại sao?"

"Tôi tìm được hạnh phúc trên người cô ấy."

"Tôi vẫn không hiểu, đối với đàn ông mà nói, sự nghiệp phải xếp vị trí thứ nhất, nếu như sự nghiệp không thuận, đừng nói là hạnh phúc, chính là tâm tình Phong Hoa Tuyết Nguyệt cũng không có."

Không cách nào khai thông gia hỏa này, Tề Tán Nhân không muốn dông dài nói thẳng: "Khi anh gặp được một người phụ nữ khiến cho anh muốn dừng bước lại, anh sẽ rõ ràng."

Nhìn anh chăm chăm, Đinh Nhượng Duy giống như hận không được nhìn anh rõ ràng, người đàn ông có vẻ mặt kiên định này thật sự là Virgil sao? Mặc dù anh không cả lo phát phơ, nhưng mà sẽ không rất nghiêm túc, anh là loại không quá để ý đến mọi chuyện của người khác, có lúc anh (Đinh Nhượng Duy) đã từng phỏng đoán, đến tận cùng có chuyện gì, người nào có thể khiến anh (Tề Tán Nhân) nguyện ý tổn thêm chút tâm tư?

"Cậu thà rằng vì cô ấy mà hy sinh sự nghiệp của mình sao?"

"Cuộc sống không phải chỉ có một con đường có thể đi, tôi có đầu, tôi có tứ chi, tôi có quyết tâm, hôm nay không có sân khấu này, ngày mai sẽ có một sân khấu khác, nếu như mà tôi phải đi tới một sân khấu khác mới có thể có được cô ấy, tôi không sao cả."

Giống như bị dọa giấc, Đinh Nhượng Duy hồi lâu cũng không có biện pháp mở miệng. Cuối cùng, anh buông tiếng thở dài, thừa nhận mình thua anh, không ngờ thẳng nhóc này đối với tình cảm cố chấp như vậy. "Cậu chuyên tâm chuẩn bị đóng phim, tôi sẽ phụ trách đưa cô ấy đến bên cạnh cậu."

Tề Tấn Nhân khó hiểu nhíu mày.

Đinh Nhượng Duy cũng không cảm thấy mình đuối lý, vì vậy thân nhiên nói ra chân tướng. "Tôi đi tìm Lý Tĩnh Á, nhưng tôi bảo đảm không có cần xin cô ấy rời khỏi cậu, chỉ là không hy vọng cô ấy ảnh hưởng đến công việc của cậu."

Quả nhiên như thế, nhưng mà anh cũng không oán giận Đinh Nhượng Duy, Đinh Nhượng Duy chỉ là làm đúng chuyện của mình, ngược lại người phụ nữ anh yêu, làm sao cô lại dễ dàng bị người ta đuổi đi như vậy? "Anh không có nghĩ qua sao? Có lẽ cô ấy ở lại bên cạnh tôi, tôi sẽ có động lực bò lên trên."

"Không có một người phụ nữ nào là không thể thay thế được."

"Anh còn chưa gặp được người phụ nữ Thượng Đế chế tạo vì anh."

Khỏe môi co rúm một chút, Đinh Nhượng Duy nuốt nửa té xuống ghế. "Tôi cũng không biết cậu lãng mạn như vậy."

"Khi anh gặp được, anh sẽ hiểu rõ ý của tôi." Quá khứ, anh cũng không tin tưởng có người phụ nữ có thể buộc được suy nghĩ không chịu bị trói buộc của anh, giống như tình cảm anh đối với người khác, anh cảm thấy cả đời mình là ngựa hoang phiêu bạt, khắp nơi là nhà, nhưng khắp nơi cũng không phải nhà, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy hạnh phúc kia, anh đã hiểu, thì ra đây chính là nguyên nhân khiến người bình thường quyến luyến.

Giờ hai tay lên tỏ ra đầu hàng, Đinh Nhượng Duy cam chịu số phận nói: "Tôi cam đoan với cậu, dù là trói, tôi cũng vậy sẽ đưa Lý Tĩnh Á đến trước mặt cậu, cậu chuyên tâm chuẩn bị quay phim, đừng quên ngày mai có giờ học diễn."

"Tôi sẽ không quên chuyện nên làm, nhưng mà kế hoạch của tôi cũng sẽ không sửa đổi, anh nên nhớ kỳ hạn cuối cùng là chủ nhật, còn nữa, trước khi cô ấy chưa trở về, tôi đều sẽ đợi ở nhà trọ của cô ấy, tôi cũng không tin cô ấy không trở về nhà."

Cẩn rằng, Đinh Nhượng Duy không nhận được lắm bản oán trách. "Chờ ông chủ từ nước Mỹ trở lại, tôi nhất định phải bắt ông ấy cho tôi nghỉ một tháng, bằng không, tôi rất mau sẽ bị học trò cưng của ông làm mệt mỏi sinh bệnh."

Tề Tấn Nhân cười lạnh đáp lại, anh không có chút đồng tình với người này, nếu như anh không tự cho rằng mình thông minh, vào lúc này cũng sẽ không dẫn tới sóng gió lớn như vậy.

☆☆☆

Đi ra khỏi quán cà phê, Lý Tĩnh Á mờ mắt nhìn người đến người đi trên đường phố, một lát sau, bước chân của cô, chẳng có mục đích bắt đầu đi lang thang ở trên đường, đầu một lần lại một lần phát ra những lời Đinh Nhượng Duy mới vừa nói.

Đinh Nhượng Duy nói Virgil cho rằng một người đàn ông ngay cả người phụ nữ mình yêu mến cũng không thể bảo vệ được, anh có làm chuyện gì cũng sẽ không thành công, vì vậy cầu xin cô trở lại bên cạnh Virgil.

Nhưng Đinh Nhượng Duy cũng không kiên dè, anh không tán thành Virgil và cô công khai mối quan hệ, người hâm mộ phản đối mang tới lực sát thương vô cùng đáng sợ, nói một cách khác, anh hi vọng cô ở bên cạnh Virgil làm nhân tình bí mật, ít nhất trong vòng năm năm sau này, quan hệ của bọn họ tốt nhất không nên nổi lên mặt nước.

Có lẽ là lo lắng cô không quyết định chắc chắn được, Đinh Nhượng Duy cuối cùng lại nói, Virgil hoàn toàn không tin tưởng cô đi nước Mỹ đọc sách, mỗi ngày anh đều canh giữ ở nhà trọ đợi cô về nhà.

Kể từ khi anh chạy đến phòng làm việc nói những lời đó, cô cũng không ngừng tự nói với mình, anh là đang hù dọa cô, nhưng nội tâm luôn tràn đầy lo lắng, không ngờ anh đùa thật, thậm chí nhìn thấu trò lừa bịp của cô, canh giữ ở nhà trọ của cô, dưới tình huống này, cô có lựa chọn sao?

Thôi, vứt ra sau đầu toàn bộ vấn đề thực tế, làm nhân tình bí mật không thể lộ ra ngoài ánh sáng cũng không sao cả, dù sao cũng tốt hơn mỗi ngày lo lắng cho anh, đuổi theo tin tức của anh sống qua ngày.

Nhận rõ tình cảm chân chính của mình, cô lập tức vẫy taxi chạy như bay về nhà.

Mặc dù vài ngày mới về nhà, nhà trọ của cô sạch sẽ chỉnh tề như nhà bình thường, chắc là kiệt tác của Tề Tấn Nhân.

Đi vào phòng, chăm chú nhìn người đàn ông khép chặt hai mắt trên giường, mấy ngày không gặp, làm sao anh lại gầy nhiều như vậy?

Lý Tĩnh Á ngồi xuống trên mép giường, người đàn ông này luôn khiến cho người ta không yên lòng như vậy, hơn nữa làm gì có ảnh hình người của anh chỉ tùy tiện mặc quần lót ngủ ở trên giường người khác?

Vươn tay, cô muốn đắp kín mền cho anh, nhưng ngược lại người trên giường đột nhiên bắt lấy cô, nhẹ nhàng kéo, cả người cô nhào vào trong ngực anh, tiếp theo anh lật người đè cô ở dưới cơ thể.

"Tán Nhân."

Tề Tán Nhân đột nhiên cúi đầu chiếm lấy môi của cô, anh thô lỗ mút, đây là muốn cô nhớ mãi không quên, cô thuộc về anh, đời này kiếp này cô cũng đừng nghĩ chạy trốn khỏi anh.

Một bên anh xé rách quần áo của cô, một bên triển khai thô lỗ ngang ngược chiếm đoạt, dọc theo cầm đi vòng qua vành tai, cổ, xương quai xanh, bầu ngực. Một đường gặm cắn mút đi xuống, anh quả thực là đang trừng phạt cô, tuy nhiên nó lại lộ ra mãnh liệt đói khát đối với cô, cô hại anh mấy ngày đêm không ngủ, anh lo lắng đoán sai tình thế, cô thật sự sẽ bỏ lại anh mà đi.

"Tán Nhân. A." Hôm nay anh giống như một sư tử thô bạo, tràn đầy thô bạo, cũng tràn đầy tức giận, cô có thể hiểu tâm trạng của anh, anh cho rằng cô phản bội anh.

"Làm sao em có thể nhẫn tâm bỏ lại anh?" Môi lưỡi của anh càng thêm tàn sát bừa bãi dò xét hoa hạc ướt át, xuân triều ào ạt chảy ra không che giấu được khát vọng của cô với anh, anh dễ dàng chi phối cơ thể của cô, giống như cô dễ dàng ép anh về phía tuyệt vọng, bọn họ thật sự tác động sâu nặng tới nhau, cho dù là phương diện nào.

"Thật sự xin lỗi. Không cần. A. Tán Nhân." Cô xấu hổ muốn khép hai chân lại, tuy nhiên lại đánh không lại sức mạnh của anh, cô không biết làm sao xoay đầu sang một bên, không dám nhìn thẳng việc làm của anh giờ phút này đối với cô.

"Nhìn anh." Ngón tay dài của anh gia nhập càng nồng cuồng tập kích hoa cốt tràn đầy nước mật.

"Tán Nhân, không nên như vậy!" Cô cắn chặt môi dưới, muốn kháng cự một đợt lại một đợt sóng triều trong cơ thể.

"Anh muốn em nhìn anh, nói, em là của anh." Ngón tay dài của anh càng thêm không ngừng hoang gầy rồi nơi mềm mại của cô, khiến cô thở gấp không ngớt sợ hãi ngấm nga.

"Em là của anh. Em là của anh." Cô vừa ảo não vừa bất lực, hôn dỗi mờ mắt trừng anh, giờ khắc này cơ thể của cô không bao giờ thuộc về mình nữa, khi anh một lần lại một lần công cướp (tấn công + cướp đoạt), cô một lần lại một lần bị ném nỏ tung, từng trận co rút, bất lực run rẩy, nước mắt kích tình lặng lẽ chảy xuống.

Nhìn thần thái điềm đạm đáng yêu lại kiều mỵ của cô, dục vọng đói khát của anh cũng không kiềm nén được nữa, giờ khắc này anh muốn cùng cô kết làm một thể, thấp giọng hô, anh cuồng dã thẳng tiến vào hoa kính chặt chẽ, dương cương và âm nhu múa ra khúc triển miên xuân sắc nhất.

Sau khi mưa to gió lớn ngừng lại, anh vẫn không nhận được mắng cô. "Em là người phụ nữ không có lương tâm!"

Buông tiếng thở dài, cô cười khổ. "Làm sao đầu óc của anh lại ngốc như vậy? Em rất có thể sẽ trở ngại tiền đồ của anh."

"Nếu như phải dùng em đổi lấy thành công của anh, vậy anh cũng sẽ không vui vẻ."

"Nhưng mà, nếu quả như thật sự vì quan hệ với em hại anh từ đó thất bại, anh cũng sẽ không vui vẻ."

Anh ngang nhiên xông qua, trán nhẹ nhàng va vào trán của cô một cái. "Em quá khinh thường sức quyến rũ của mình rồi, em chính là hạnh phúc của anh."

"Bây giờ dĩ nhiên anh có thể nói mạnh miệng, thật sự xảy ra, có thể sẽ rất khó nói." Mặc dù trong lòng ngọt như mật, cô cũng nguyện ý tin tưởng đây là lời thật lòng của anh, nhưng lúc đối mặt với nghịch cảnh, người bình thường rất khó duy trì kiên trì lúc đầu.

Nhiều lời vô ích, Tề Tán Nhân nói: "Vậy hãy để cho thời gian chứng minh đi!"

Lý Tĩnh Á hơi dừng lại, cô vẫn có nghi vấn. "Tại sao anh lại coi trọng người phụ nữ bình thường như em?"

Như vậy, anh tuyệt không thích lời bình của cô với mình. "Anh cần phải sửa chữa một quan niệm của em, cuộc sống vốn chính là rất bình thường, cho dù là oanh oanh liệt liệt, hay là bình bình đạm đạm, cuộc sống không phải là chuyện như vậy —— không ngừng truy tìm, truy tìm khát vọng có được mơ ước của mình, mà em chính là khát vọng của anh —— anh vẫn muốn hạnh phúc."

Thành thật mà nói, cô vẫn chưa quá rõ ràng, nhưng lại có thể hiểu cách nghĩ của anh, giờ khắc này cô đột nhiên nhớ tới lời nói của Tần Tĩnh Tĩnh, có lẽ không có cô, ngược lại Tề Tán Nhân mất đi động lực bò lên trên.

"Được rồi, em sẽ không lại rời khỏi anh, nhưng có một điều kiện, anh không thể tâm huyết dâng trào kéo em tiến vào lễ đường kết hôn, dĩ nhiên, anh cũng không thể công khai thân phận của em ra bên ngoài."

Ánh mắt anh híp lại, sắc bén nhìn cô chằm chằm. "Đây là ý gì?"

"Anh hiểu ý của em, quan hệ của chúng ta tuyệt đối không thể đưa ra ánh sáng."

Nghe vậy, anh chỉ có tức giận, làm sao người phụ nữ này không biết tranh thủ quyền lợi vì mình? Anh thật sự muốn cầm cây gậy gõ vào đầu cho cô tỉnh ra! "Em không có đầu óc sao? Chẳng lẽ em chưa từng nghe qua tuổi xuân của người phụ nữ có hạn sao? Phụ nữ nên nắm lấy cơ hội yêu cầu người đàn ông chấp nhận hứa hẹn, mà không phải uất ức mình làm nhân tình bí mật!"

Thật buồn cười, hai người bọn họ giống như đã đổi chỗ. "Nếu như mà em trở thành chương ngại vật trong tiền đồ của anh, em không có cách nào tha thứ cho mình, dù sao em còn trẻ tuổi, không ngại nói chuyện yêu nhiều mấy năm."

"Em khiến cho anh cảm thấy, anh là một người đàn ông cực kỳ xấu."

"Đây là lựa chọn của em."

"Em thật sự nhất định không thể không làm như vậy sao?"

Lật người chuyển thành nằm úp sấp, Lý Tịnh Á đưa tay vuốt chân mày nhíu chặt của anh, ngược lại hỏi anh. "Nếu như hôm nay lập trường của hai chúng ta đổi chỗ, anh có nguyện ý vì em uất ức mình hay không?"

Anh nhất định phải làm cho người của toàn thế giới biết anh là người đàn ông của cô, nhưng âm thanh lại mắc kẹt tại yết hầu không ra được, trong đầu có một ý niệm rõ ràng nói cho anh biết, anh nguyện ý vì cô uất ức mình, không tại sao, chỉ vì yêu cô.

Ngang nhiên xông đi, cô nâng mặt của anh, những nụ hôn miên miên mật mật (liên tục) hạ xuống ở trên môi của anh. "Em yêu anh, đây là phương thức em bảo vệ anh, anh cũng đừng lại giận dữ em."

Tâm chấn động, anh lại không biết ba chữ "Em yêu anh" làm lòng người chấn động như thế, đối với cô, anh cuối cùng cũng cảm thấy kiên định hơn nhiều, nhưng ngoài miệng vẫn thích giận dữ. "Anh thật sự không hiểu."

"Hai người ở chung một chỗ, quan trọng nhất là tâm có tương liên với nhau hay không, hình thức cũng không phải quan trọng như vậy."

"Em tuyệt không giống phụ nữ thời đại mới."

"Bây giờ em thật sự muốn như vậy, nếu như tâm hai người đã rời khỏi đối phương, cho dù có hôn nhân ràng buộc nhau, cũng sẽ không hạnh phúc."

Suy nghĩ lại thật sự vừa châm chọc vừa buồn cười, cho tới hôm nay anh đối với tình cảm chính là ôm chặt loại thái độ này, mỗi khi phụ nữ nói với anh một câu "Em yêu anh", anh luôn xì mũi coi thường, nếu như tim của anh ở trên người đối phương, không nói yêu, anh cũng sẽ không rời đi, cho dù nói yêu, lúc anh muốn quay người đi ai cũng không ngăn cản được anh.

Giờ khắc này anh thật sự lĩnh ngộ sâu sắc được ý nghĩa của hai chữ "Bảo ứng" này, anh đối với phụ nữ chưa từng chân chính dụng tâm, hôm nay gặp phải người phụ nữ khiến cho anh yêu đến chết đi sống lại, anh nhất định phải chịu nhiều đau khổ.

Ngồi dậy, hai tay Tề Tấn Nhân bắt chéo ở trước ngực. "Được rồi, chẳng qua anh cũng có một điều kiện —— em phải đến làm quản lý của anh."

"Quản lý?! Em chỉ là kế toán, loại công việc đó em không làm được."

"Em là quản lý riêng do anh thuê, chỉ cần phụ trách chăm sóc anh, những chuyện khác đều không cần nhúng tay."

"Loại quản lý riêng này thật sự rất quý giá." Bên cạnh đột nhiên nhiều thêm một quản lý riêng chuyện gì cũng không cần làm, chuyện này rất hiển nhiên có quý, trừ khi là người không có mắt, bằng không ai không nhìn ra trong đó nhất định có vấn đề.

Tay liền vuốt, anh thể hiện đáng vẻ không có thương lượng. "Đây là điều kiện của anh."

Nhìn anh một lúc lâu, cô cuối cùng cũng nhượng bộ. "Được rồi, anh chỉ cần được công ty đại diện đồng ý, em liền không có ý kiến." Cô biết đây là giới hạn thấp nhất của anh, nếu như cô lại tiếp tục giằng co với anh, cô cũng sẽ không lấy được bất kỳ điểm tốt nào, vào lúc này chỉ có thể trông mong công ty đại diện ngăn cản sự tùy hứng của anh.

Có khả năng sao? Nếu anh có thể ép Đinh Nhược Duy ra mặt cầu xin cô trở lại bên cạnh anh, công ty đại diện có biện pháp trị được anh sao?

Mặc kệ, vấn đề của anh sẽ lại khiến cho công ty đại diện hao tổn tâm trí, bây giờ cô nên lo lắng chính là công việc ở "Thích đẹp", mặc dù tìm người thay thế vị trí của cô rất dễ dàng, nhưng mà, cô cảm thấy thật sự có lỗi với các bạn tốt, tin tưởng họ sẽ tha thứ, chỉ là Tịnh Tịnh nhất định sẽ mắng cô ngu ngốc.

Thôi, thói quen của cô, từ nhỏ đến bây giờ, không phải là cô luôn có đáng vẻ đạo đức như thế sao? Thông minh cũng được, ngu ngốc cũng được, người sống phải vui vẻ, sống yên tâm thoải mái là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ứng Cử Viên Ông Xã Đầu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 10

Khổ cực này lại kéo dài hai năm, Lý Tịnh Á chẳng những đi theo Tề Tán Nhân bay đến Đại lục hoàn thành bộ điện ảnh thứ nhất của anh, cô còn đi theo anh chạy khắp Đài Loan quay phim thần tượng, hôm nay Tề Tán Nhân lại nhận tham gia một bộ điện ảnh lớn khác, từng bước từng bước đi lên con đường trở thành diễn viên thực sự, mà Âu Dương Hi Nhi đã sinh tiểu bảo bảo, Tần Tinh Tinh cũng tìm được người đàn ông để cho cô nguyện ý buông tha tự do độc thân.

Cô gái bình thường toàn tâm toàn ý muốn làm vợ hiền mẹ đảm, lại rơi vào kết quả kết hôn trễ nhất, chuyện này Lý Tịnh Á không kịp chuẩn bị, nhưng cô không hối hận với quyết định của mình, cô rất hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc.

Chỉ là Tề Tán Nhân tuyệt không thích loại tình trạng này, trước mặt người khác phải giữ khoảng cách, anh nhìn thấy, lại không thể tùy ý chạm vào, chuyện này đã khiến người ta không thể nhìn được nữa, hai người còn phải làm bộ làm tịch ở tại nhà trọ của mình, đây không phải là cố ý bức anh điên sao?

Còn có tên Hà Minh chết tiệt kia, lấy danh "Che chở", luôn quần Á nhi hi hi ha ha tán gẫu không ngừng, chuyện này đã đủ làm cho người ta không nhìn được cấn răng nghiền lợi, hai người bọn họ cố tình lại là hàng xóm đối diện nhà, loại cảm giác này khiến người ta đứng ngồi không yên. Mặc dù anh ngày ngày gọi Hà Minh tới chỗ ở của mình, không để cho thằng nhóc kia có cơ hội đến gần Á nhi một bước, nhưng cái tên kia chính là càng nhìn càng chướng mắt.

Sự nhẫn nại của một con người là có hạn, nếu như anh không thay đổi tình hình này, anh sẽ nổi điên.

Hôm nay theo thông báo, Hà Minh giống như thường ngày trước lái xe chở anh trở về, thế nhưng bây giờ, anh đồng thời kéo Lý Tịnh Á bên cạnh xuống xe.

"Anh làm gì đấy?" Lý Tịnh Á bị cử động của Tề Tán Nhân dọa sợ hết hồn.

"Em quên ngày mai là sinh nhật của em sao?" Anh nắm lấy tay cô chặt hơn, phòng ngừa cô tránh thoát.

"Sinh nhật. Em nhớ, thế nhưng có quan hệ gì với sinh nhật của em?" Người đàn ông này luôn để cho cô không tìm được đầu mối.

"Tối hôm nay anh muốn làm sinh nhật cho em."

"Sinh nhật của em là ngày mai, hôm nay ăn sinh nhật làm gì?" Cô thật sự là càng nghe càng hồ đồ.

"Em cũng biết hành trình ngày mai, làm sao chúng ta có thời gian đơn độc ăn sinh nhật? Hơn nữa anh hi vọng vào ngày sinh nhật của em, đầu tiên mở mắt là nhìn thấy anh."

Mặc dù rất động lòng, nhưng gần đây Tề Tán Nhân bận bịu tuyên truyền phim thần tượng, truyền thông thỉnh thoảng lượn vòng xung quanh anh, ngộ nhờ bị người ta chụp được hai người bọn họ cùng nhau ra vào chỗ ở của anh, hai năm bọn họ vất vả nỗ lực chẳng phải là uống phí sao.

"Như vậy không ổn đâu." Lý Tịnh Á liếc mắt nhìn thoáng qua Hà Minh chỗ ghé lái, hi vọng anh có thể ra mặt ngăn cản Tề Tán Nhân tùy hứng, nhưng không ngờ, Hà Minh vậy mà đứng về phía anh.

"Một lần mà thôi, không đến nỗi đúng lúc bị ký giả bắt được như vậy." Hà Minh rất đồng tình với Tề Tán Nhân, vị Đại Thiếu Gia này cuồng vọng bốc đồng thế nhưng có thể ngoan ngoãn lâu như vậy, thật sự là làm khó anh rồi.

Tề Tán Nhân ném cho Hà Minh một cái liếc mắt tán dương, thằng nhóc này cuối cùng cũng thức thời một chút rồi.

"Như vậy thật sự có thể không?"

"Coi như là quà sinh nhật của anh tặng cho em, em tốt nhất hưởng thụ thật tốt sự phục vụ của vị siêu sao của chúng ta đi." Hà Minh nghịch ngợm chớp chớp mắt.

"Chúng tôi cũng chúc cậu có một đêm vui vẻ." Tề Tán Nhân kéo Lý Tịnh Á xuống xe, thân thể khom xuống phát phát tay với ở Hà Minh chỗ ghé lái, anh đóng cửa xe, bước nhanh mang theo cô tiến vào xã khu anh ở.

Vừa tiến vào nhà trọ, cửa vừa đóng lại, anh lập tức đề cô trên bức tường bên cạnh cửa, xé rách quần áo của cô, môi lưỡi đồng thời cuồng dã theo môi đỏ mọng một đường thăm dò xuống phía dưới.

"Tán Nhân. A." Cô bất lực bắt lấy bả vai anh, cơ thể bởi vì kích tình mà khẽ run.

"Em còn muốn hành hạ anh tới khi nào? Anh sắp điên mất rồi." Anh hận không được cắn nuốt cô, môi lưỡi càng ngày càng tham lam công cuộc (tấn công + cướp đoạt) trung tâm mềm mại nhất của cô.

"A. Tán Nhân, em không được. A." Cô cảm thấy mình sắp nổ tung, cơ thể và linh hồn cũng không còn thuộc về cô.

"Á nhi, nói cho anh biết, em là của anh."

"Em là của anh. Tán Nhân, em là của anh." Cơ thể mềm mại cũng không tự chủ hướng về phía anh, cô khát vọng anh đoạt lấy thật sâu, chỉ có lúc này, thực tế lộn xộn hỗn loạn mới không dây dưa bọn họ nữa, bọn họ có thể tận tình yêu đối phương.

"Em là của anh, vĩnh viễn vĩnh viễn thuộc về anh." Cũng không kịp đợi nữa, anh nhanh chóng cởi quần áo trên người ra, dương cương ngang tàng ngang nhiên đứng thẳng, ngón tay của cô kích động đâm vào da thịt của anh, để lại nhiều dấu vết, yêu kiều khóc khẽ đáp lại sự bá đạo cuồng dã của anh.

Trong nháy mắt chiếm lấy linh hồn của bọn họ hòa vào nhau, cô yếu đuối ngồi ở trên người anh, anh ôm cô trở về phòng, tiến vào giữa phòng tắm siêu cấp sang trọng, trước dùng vòi hoa sen rửa sạch cơ thể, hai tay lại xảo trá đổ đầy nước nóng vào bồn tắm lớn, anh lại một lần nữa triển khai tấn công cô, thế nhưng, anh chỉ dịu dàng kiêu diễm trên chóc cô, khiêu khích cô, khiến Ngũ Thái Tân Phân (*) lại một lần nữa chỉ phối cơ thể bọn họ. Khi bọn họ nằm ở trên giường, Lý Tịnh Á không tới một phút đã tiếp nhận triệu hồi của Chu công, nhưng người đàn ông bên cạnh không chịu dễ dàng buông tha cô, giống như con bọ chó ở bên người cô chui tới chui lui.

(*) Năm sắc rực rỡ gồm vàng, xanh, đỏ, trắng, đen.

"Á nhì, chúng ta đi ra ngoài ăn một chút gì đi."

"Em rất muốn ngủ." Cô không hiểu, người đàn ông này lại không uống Man Ngu (đồ uống chức năng), tại sao có thể có dùng không hết tinh lực?

"Người phụ nữ không có lương tâm, anh đã ép khô tinh lực còn không cho anh đồ ăn."

Đây là cười truyện hay nhất cô từng nghe qua, nhưng trợn trắng cả mắt, cô vẫn ngoan ngoãn rời giường cùng anh ra ngoài.

Mặc dù đội mũ lưỡi trai vào khoảng thời gian này, ngược lại dễ dàng dẫn đến ánh mắt tò mò, nhưng không hơi che giấu, lại có vẻ quá mức lộ liễu.

Chợ đêm tiếng người huyền ảo, thỉnh thoảng cùng người xa lạ gặp thoáng qua, Lý Tịnh Á kiên trì không nắm tay Tề Tấn Nhân, nhưng độ phối hợp của anh thật sự là quá kém, năm lần bảy lượt đánh lén thức ăn trên tay cô, ngăm lại xem, bạn bè bình thường có thể cùng ăn chung một que kem? Từ những động tác nhỏ này, quan hệ của bọn họ không cần nói cũng biết.

"Anh đừng náo loạn nữa." Những lời này Lý Tịnh Á nói N lần, nhưng Tề Tấn Nhân càng náo càng hung, anh dường như cố ý muốn cho người ta nhìn ra quan hệ tình nhân của bọn họ.

"Lý Tịnh Á, sinh nhật vui vẻ." Tề Tấn Nhân đột nhiên đánh lén đôi môi mềm mại của cô.

Bởi vì cử động bất ngờ của anh, cô hoang mang sợ hãi trợn to hai mắt, anh vì hiệu quả mình tạo ra hả hê cười.

Lúc này, bọn họ nghe được có người kinh hô nghị luận, hình như có người nhận ra VIR-GIL, bọn họ không thể làm gì khác hơn là vội vàng hấp tấp thoát khỏi chợ đêm, nhưng trở lại chỗ ở, lại cảm thấy phản ứng của mình quá buồn cười, bọn họ làm bộ có tật giật mình làm gì?

"Anh không thể an phận một chút, luôn thích gây ra hỗn loạn." Cô ảo não liếc anh một cái.

Anh nồng tình mật ý ôm cô ngã ngồi ở trên ghế sofa, "Á nhì, anh yêu em."

Cô khẽ run lên, hờn dỗi trừng mắt. "Làm sao anh đột nhiên nói lên lời ngon tiếng ngọt?" Mặc dù trong hai năm qua, cho dù bọn họ đang ở chỗ nào, cô cũng có thể nhìn thấy ánh mắt thâm tình quyến luyến của anh, nhưng anh chưa từng nói "Anh yêu em", đại khái là do cá tính của anh.

"Anh chỉ muốn cho em biết, anh thật sự vô cùng yêu em, mặc dù công việc của anh luôn cùng người khác phái dây dưa không rõ, nhưng mà thực tế anh lại chia công việc rất rõ ràng, hiện thực là vĩnh viễn, công việc chỉ là nhất thời, anh thật sự muốn nắm tay của em đến chết."

"Chúng ta không cần thảo luận đề tài này có được hay không?" Trong hai năm qua, thỉnh thoảng anh sẽ nhắc tới chuyện kết hôn, dĩ nhiên, mỗi một lần bọn họ đều khiến cho không khí không được tốt lắm, lập trường hai người lại không thay đổi như cũ, vấn đề vẫn đảo đi đảo lại ở chỗ cũ.

"Anh cho rằng phụ nữ rất thích được nghe đàn ông nói anh yêu em."

"Em không có nói em không thích, chỉ là đừng kéo tới kết hôn."

"Anh có nhắc tới kết hôn sao?"

Chắc. Ý tứ của anh không phải là kết hôn sao? Chẳng lẽ là cô chuyện bé xé to rồi sao?

Cũng đúng, trong hai năm qua, cô bị anh làm cho có chút tâm phiền ý loạn, không hiểu tại sao mình kiên trì như vậy, trong nháy mắt đã tiến tới gần mốc 30, nếu như không thừa dịp lúc bây giờ anh muốn kết hôn bắt anh lại, khi cô cảm thấy không thể lại kéo dài tiếp nữa, anh không muốn kết hôn thì làm sao bây giờ?

Bởi vì lòng cô đang dao động, cô lại càng sợ anh nhắc tới đề tài kết hôn, rất khó xác định mình còn có biện pháp ngăn cản được thể công của anh hay không, tự nhiên thần kinh cũng trở nên chậm chạp.

"Chuyện kết hôn, anh không vội, dù sao em cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của anh."

Anh không vội, cô lại có một cảm giác mất mát không nói ra được, thời gian quả nhiên sẽ làm tiêu tan ý chí chiến đấu của một người. Hiện tại cô mới biết, thật ra thì cô đang đợi anh có thể bắt chấp tất cả kéo cô vào lễ đường kết hôn.

"Á nhì, em chỉ cần nhớ một chuyện, anh yêu em, rất thích em, rất thích em."

"Tại sao hôm nay anh liên tục treo anh yêu em trên khoe miệng?"

"Anh cuối cùng cũng cảm thấy anh yêu em không phải là một khẩu hiệu, quan trọng nhất là tấm lòng, yêu chính là yêu, không thương chính là không thương, nói lên ngàn lần vạn lần, không thương cũng sẽ không biến thành yêu, nhưng mà hôm nay, chính là đột nhiên rất muốn nói cho em biết anh yêu em, nói một lần, dường như đã nói nghiệm rồi."

"Cũng không phải là đùa bé ăn kẹo, chuyện như vậy cũng sẽ nghiệm." Nhưng mà, cô lại không có biện pháp giấu tâm tình ngọt ngào của mình ở đáy lòng, cô cũng giống tất cả phụ nữ, khát vọng người yêu của mình nói lời ngon tiếng ngọt.

"Em thật sự rất không có lương tâm, nghe thấy anh nói yêu em, em nên là cực kỳ vui vẻ, mà còn muốn làm nũng đòi anh lặp lại lần nữa, như vậy mới đúng chứ." Anh ảo não nhéo nhéo cái mũi của cô.

"Em đương nhiên rất vui vẻ, nhưng giống như anh nói, yêu chính là yêu, không thương chính là không thương, nếu như em mở miệng yêu cầu anh, vậy thì biến thành một khẩu hiệu rồi, em không hy vọng tình yêu của chúng ta biến thành khẩu hiệu."

"Được rồi, coi như em có lý."

"Em thật sự rất mệt mỏi, có thể đánh răng rửa mặt ngủ sao?" Cô không nhận được ngập một cái.

"Dĩ nhiên có thể, anh phục vụ em." Anh đứng dậy bế cô lên, đi vào phòng tắm.

Đứng ở cửa phòng tắm, Tề Tấn Nhân lặng lẽ nhìn Lý Tĩnh Á đánh răng rửa mặt, đồng thời ở trong lòng dâng lên áy náy, thật sự xin lỗi, anh không phải cố ý thiết kế hãm hại cô, nhưng nếu như không khẩn trương đội cho cô danh hiệu "Thiếu phu nhân nhỏ nhà họ Tề", anh thật sự rất không có cảm giác an toàn, giới diễn viên nghệ sĩ loạn như vậy, một lời đồn đãi có thể phá hủy một đôi người yêu, hai người có hôn nhân duy trì, quan hệ của bọn họ sẽ vững chắc hơn.

Đây là một ngày hỗn loạn, Lý Tĩnh Á nhìn Tề Tấn Nhân hi hi ha ha, đại não còn không có biện pháp tiêu hóa được quyết định của cô một giờ trước ở nhà —— cô và Tề Tấn Nhân muốn kết hôn.

Ổn định tâm trạng xuống, cô cẩn thận sắp xếp suy nghĩ một chút, chuyện bắt đầu từ lúc nào?

Hắn là buổi sáng đi, sau khi cô rời giường rửa mặt, lúc ấy đầu óc còn vô tri vô giác (mơ màng), trong lúc như đi vào cõi thần tiên ở giữa thực tế và cảnh trong mơ, chuông cửa nâng cao tinh thần đột nhiên vang lên, leng keng leng keng leng keng. Cô tin tưởng người này nhất định có thù oán với chuông cửa, có cần thiết phải vội vã như vậy không?

Từ mắt mèo trên cửa, Lý Tĩnh Á thấy người ngoài cửa là Hà Minh, trong nháy mắt lo lắng không khỏi bao phủ trong lòng.

Cửa vừa mở ra, cô còn chưa kịp hỏi han, Hà Minh vội vàng đưa một quyển tạp chí lên.

"Đại sự không ổn, cô và VIR-GIL lên tạp chí rồi."

Nhìn trang bìa, Lý Tĩnh Á sắp té xỉu, tiếp đó Hà Minh lại ném ra một quả lựu đạn.

"Cô tốt nhất không nên ra ngoài, bên ngoài đã đông nghịt ký giả."

Cô cũng không phải là người của giới diễn viên nghệ sĩ, ký giả tới tìm cô làm gì?

"Tôi trước đi đến công ty, cô gọi VIR-GIL sau đó gặp nhau."

Đúng rồi, cô nhớ tới hôm qua mình bị Tề Tấn Nhân kéo xuống xe, có một cũng không khó có hai, mặc dù Hà Minh cố gắng ngăn cản, nhưng mà sự tùy hứng của Tề Tấn Nhân là người thường sao có thể ứng phó, cuối cùng thỏa hiệp đương nhiên là bọn họ, khó trách hiện tại bên ngoài đông nghịt ký giả, bởi vì nơi này là chỗ ở của Tề Tấn Nhân.

Tề Tấn Nhân?

Ba giây đồng hồ qua đi, đầu óc của cô cuối cùng cũng tỉnh táo, anh vẫn còn ngủ ở trên giường, người đàn ông này có thói xấu ngủ nướng, rõ ràng hai người tỉnh lại cùng nhau, anh luôn luôn đội cô vào phòng bếp chuẩn bị bữa ăn sáng, rồi anh mới lười biếng từ trong chăn bò dậy đánh răng rửa mặt.

Đóng cửa lại, cô vội vã chạy vào phòng, còn chưa kịp ném tạp chí cho người đàn ông trên giường, điện thoại di động của cô liền vang lên, điện báo hiển thị là điện thoại nhà.

Bắt máy điện thoại di động, cô chỉ "Dạ" một tiếng, âm thanh mẹ già liền kinh thiên động địa vang lên.

"Bây giờ con lập tức trở về giải thích rõ ràng, con tới cùng giờ trò quý gì ở bên ngoài?"

"Mẹ, con." Đầu kia điện thoại di động không còn thanh âm, mẹ già cô đã cắt đứt liên lạc.

"Anh cùng em về nhà." Tề Tấn Nhân đã rời giường, hơn nữa còn nhặt tạp chí cô làm rơi dưới đất lên lật xem.

"Không được, hiện tại anh phải lập tức chạy tới công ty."

"Vậy em ở nhà đợi anh... anh đi một chút sẽ trở lại."

Kể tiếp là chờ đợi khá dài, cô hoàn toàn không nhớ khoảng thời gian này trôi qua như thế nào, chỉ biết là mẹ già không ngừng gọi điện thoại thúc giục cô về nhà, mà cô luôn nói đợi lát nữa sẽ trở về, khi Tề Tấn Nhân cuối cùng cũng từ công ty lúc trở lại, cô vẫn như kẻ đầu gối ngồi trên ghế sofa.

"Bụng của anh thật đói, em có chuẩn bị bữa trưa không?" Tề Tấn Nhân cười khanh khách giống như chuyện gì cũng không có xảy ra.

Cô không thể tưởng tượng nổi trọn to hai mắt, làm sao anh còn có tâm tình ăn cơm?

"Nhìn dáng vẻ của em, em hẳn là không có chuẩn bị, chúng ta đi ra ngoài ăn đi."

"Em không muốn ăn cơm, chuyện cuối cùng là như thế nào?"

"Còn có thể như thế nào, tạp chí cũng viết rất rõ ràng như vậy, nếu như mà anh kiên trì nói chúng ta chỉ là bạn bè bình thường, vậy cũng quá không có tiền đồ, anh đương nhiên là sáng khoái công khai quan hệ của chúng ta ra bên ngoài."

"Cái gì?"

"Chúng ta ăn cơm trước đã, cơm nước xong, anh lại cùng em về nhà." Anh mạnh mẽ kéo cô ra ngoài.

Dưới tình huống này, trong đầu cô vô cùng hỗn loạn, làm sao công ty có thể đồng ý cho anh công khai quan hệ của bọn họ? Còn nữa, anh muốn theo cô về nhà, ngộ nhờ cha mẹ già khiến anh khó chịu thì làm sao bây giờ?

Nhưng bây giờ cô không có dũng khí nói cho anh biết, cha mẹ già của cô tuyệt đối sẽ không chấp nhận anh.

Một đường thấp thỏm không yên, khi bọn họ cơm nước xong đến nhà cô, cô đã ôm suy nghĩ cha mẹ già sẽ có khả năng đoạn tuyệt quan hệ cùng cô, nhưng kết quả thế nào? Cha mẹ già lại yêu cầu hai người bọn họ nhanh chóng kết hôn.

Đây là đang nằm mơ sao? Không phải, vậy thì vì cái gì?

Bởi vì, Tề Tấn Nhân lại là công tử nhỏ của tập đoàn Tề Hoàng, nói cách khác, đối tượng cô lui tới là một đại nhân vật, mà cô từ đầu tới đuôi đều không biết chuyện.

"Một mối cả một ngày, chúng ta vẫn nên sớm nghỉ ngơi một chút thôi." Tề Tấn Nhân đuổi cái lưng mệt mỏi, tiếp đó kéo tay Lý Tịnh Á đang chuẩn bị trở về phòng, tuy nhiên lại bị cô hất ra.

Hôm nay quả thật mệt muốn chết rồi, nhưng mà bây giờ cô không buồn ngủ, bởi vì cô bị chọc tức, làm sao anh còn có thể có một bộ dạng như không có gì? "Chẳng lẽ anh không có lời gì cần phải nói sao?"

"Em muốn anh nói cái gì?" Nhìn anh thật sự là vô tội, mắt nháy rồi nháy mắt, dường như thật sự không hiểu cô tức giận cái gì.

"Tại sao anh chưa bao giờ nói cho em biết, cha mẹ của anh là ai?"

"Chuyện như vậy không quan trọng, em yêu là anh, cũng không phải là gia đình của anh."

Sau một lúc lâu há hốc miệng, khí thế của cô yếu đi một nửa, nhưng vẫn không phục, "Nói như thế thì không sai, nhưng ít nhất anh cũng phải nói một chút, giống như em... em nhắc tới không ít chuyện nhà em với anh, anh ngay cả tên tuổi đôi song sinh nhà em cũng biết, nói tóm lại, anh khiến cho em cảm thấy dường như mình rất ngu ngốc."

"Em vốn thuộc về cấp bậc ngu ngốc đó." Tề Tấn Nhân trêu chọc mà nói.

"Tề Tấn Nhân."

"Em đừng tức giận." Anh nũng nịu ôm cô vào trong ngực, "Nói bằng chính lương tâm của em, anh có giấu giếm em sao? Từ khi vừa mới bắt đầu, anh giới thiệu với em chính là 'Tề Tấn Nhân', em nên biết, em thật sự là người đầu tiên được hưởng loại đối xử đặc biệt này, ngay từ lúc ở nước ngoài, anh chưa từng sử dụng tên này, tất cả bạn bè đều gọi anh là VIR-GIL."

Không sai, nghiêm túc mà nói, từ khi vừa mới bắt đầu anh đã thẳng thắn nói thân phận của mình với cô, nếu không phải cô đối với tin tức buôn bán tài chính và kinh tế không hề có hứng thú, nói không chừng cô sớm kéo anh cùng tập đoàn Tề Hoàng cùng nhau rồi.

"Từ nhỏ anh đã không có thói quen nói chuyện về người nhà, bởi vì không thích cái cảm giác bị người ta nói là khoe khoang, cũng không thích người ta biết được gia thế bởi cảnh sau anh rồi biểu hiện thái độ, anh chính là anh, không cần dựa vào người khác tới tôn lên giá trị con người, em hiểu chưa?"

Tức giận trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cô hiểu suy nghĩ của anh, anh là một người rất kiêu ngạo, rất tự ngã, xuất thân Hào Môn đối với anh mà nói có lẽ không phải chuyện vui, mà là gánh nặng không bỏ xuống được, nhưng. "Em cảm thấy anh giống như đột nhiên biến thành một người em không quen biết."

"Nếu như hôm nay cha mẹ anh là nhật đồng nát sắt vụn, em cũng sẽ cho rằng anh biến thành một người khác sao?"

"Dĩ nhiên sẽ không."

"Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em thấy chính là con người của anh, em thậm chí không biết anh là người mẫu Tề Diệu nổi danh lừng lẫy, cũng như vậy, lần đầu tiên anh nhìn thấy em, anh cũng thấy là con người của em, anh chưa từng nghĩ tới người nhà của em là ai, bởi vì bọn họ cũng không phải động cơ anh đến gần của em"

Miệng cong lên, cô hờn dỗi nói: "Tài ăn nói của anh tốt hơn em, em nói không lại anh."

"Anh nói là đạo lý, em đương nhiên nói không lại anh." Anh đắc ý hất cằm lên.

Lý Tịnh Á không khỏi buông tiếng thở dài, "Cha mẹ em muốn chúng ta kết hôn, làm sao anh vẫn thoải mái được?"

"Kết hôn rất tốt." Đây chính là kết quả anh trông chờ khi tỉ mỉ bày ra mọi chuyện, nếu không phải lo lắng lộ chân tướng, anh sẽ hưng phấn nhảy dựng lên hoan hô.

"Công ty đại diện của anh sẽ diễn."

"Trái tim anh Duy đã bị anh huấn luyện đến vô cùng khoẻ mạnh, hơn nữa anh đồng ý với công ty đại diện trước khi đưa bé ra đời không công bố tin vui của chúng ta, chúng ta đi đến nước Mỹ kết hôn, thuận đường hưởng tuần trăng mật ở đó, về phần cha mẹ em anh sẽ khai thông, anh nghĩ bọn họ cũng sẽ không phản đối."

Biết được anh là công tử nhỏ của tập đoàn Tề Hoàng, cha mẹ già cô cái gì cũng đồng ý vô điều kiện, trừ phi người ta không cho con gái bọn họ một danh phận. Chờ một chút, cô dường như đã bỏ sót chuyện gì đó rất quan trọng.

"Em nhíu mày làm gì? Bởi vì anh không thể cho em một hôn lễ long trọng sao?"

"Kết hôn chỉ là một nghi thức, quan trọng nhất là hai người có quyết tâm cùng nắm tay nhau trong nửa đời sau hay không." Cô có vẻ dăm chiêu mím môi một cái, "Anh hãy thành thật nói cho em biết, tuần san bất quá báo viết có phải là kiệt tác của anh hay không?"

Tề Tấn Nhân dừng một chút, cười ha ha, "Em nghĩ anh quá thần kì rồi." Anh quả thật không có thần kì như vậy, chỉ có thể nói là rất may mắn, bởi vì khi anh quay phim thần tượng, rất tự nhiên chó săn sẽ để mắt tới anh, anh chỉ là lợi dụng chó săn chú ý đến anh, thúc đẩy thực hiện từng mưu kế của anh, cuối cùng thuận lợi đạt được mục đích.

"Làm sao em cảm giác dường như có liên quan với anh?"

"Thì ra trong cảm nhận của em anh thậm tệ như vậy sao? Anh rất hài lòng, nhưng sợ rằng em sẽ phải thất vọng."

Chẳng lẽ cô đã nghĩ quá nhiều sao? Chuyện này quả thực rất không có khả năng. Thôi, không sao, hiện tại cô nên lo lắng chính là con đường biểu diễn nghệ thuật trong tương lai của anh. "Anh không lo lắng sự nghiệp xuống dốc sao?"

"Anh chỉ là nhận quan hệ người yêu của chúng ta, cũng không có nói chúng ta bàn đến hôn nhân, giống như mỗi lần ồn ào scandal, tình huống không có nghiêm trọng như vậy." Bởi vì anh hiểu rõ, cô rất quan tâm mình trở thành chướng ngại vật trong sự nghiệp của anh, vì giảm bớt áp lực trong lòng cô, anh mới không thể không nhượng bộ với công ty đại diện.

"Ngộ nhỡ?"

"Anh cũng chỉ có thể thừa nhận, chỉ là em yên tâm, chỗ này của anh ——" Anh gõ đầu một cái, "Thông minh hơn em gấp 100 lần."

Đây là sự thật, nhưng nghe thật sự đúng là khiến người ta buồn bực.

Anh cao ngạo hất cằm lên với cô, ý bảo cô không nên không phục, "Em nên biết, anh chính là cầm hai học vị Học sĩ (*) —— kinh tế tài chính và tin tức. Quan niệm phân tán nguy hiểm anh đã sớm có, vì vậy trước khi trở lại Đài Loan ở nước Mỹ đã cùng bạn bè đầu tư buôn bán trò chơi trên mạng, cho dù không làm thần tượng, vẫn có bản lĩnh nuôi em, nếu không nữa thì anh liền đầu nhập vào tổng giám đốc tập đoàn Tề Hoàng, ông nhất định sẽ chứa chấp anh... cuộc sống của chúng ta vẫn có thể rất thoải mái, chỉ là mỗi ngày đều phải noi theo tinh thần trâu ngựa mà thôi."

(*) Học vị thấp nhất, do trường đại học phong khi tốt nghiệp đại học.

Nghe vậy, cô không khỏi cười khỏ, xem ra, chuyện cô không biết thật đúng là nhiều, hiện tại cuối cùng cũng biết tại sao anh tự tin kiêu ngạo như thế, anh quả thật có năng lực như vậy.

"Em đang nghĩ cái gì?" Anh nhéo nhéo gương mặt của cô.

Lý Tịnh Á lắc đầu một cái, tò mò hỏi: "Cái gì tinh thần trâu bò?"

"Cha anh là một người cuồng công việc, làm việc ở dưới tay ông giống như làm trâu làm ngựa, phải nhẫn nhục chịu khó."

"Cha anh thật sự nghiêm nghị như vậy sao?"

"Đây là nhận thức của anh về cha, về phần trong mắt em ông là dạng người gì, chuyện này giao cho em tự mình đánh giá thôi."

Mặc dù dư luận xôn xao ồn ào, nhưng cảm giác rất không chân thật. "Chúng ta thật sự muốn kết hôn sao?"

"Chủ nhật này cha mẹ anh muốn mời con dâu nhỏ của bọn họ đến nhà ăn cơm, đến lúc đó bọn họ sẽ đưa cho em một chiếc nhẫn, điều này đại biểu nhà họ Tề của anh đã chấp nhận em."

"Bọn họ có thể không thích em hay không?"

"Người phụ nữ anh yêu, làm sao bọn họ có thể không thích?"

"Anh là anh, bọn họ là bọn họ, anh thích, bọn họ không hẳn là thích."

Người phụ nữ này thật sự khiến người ta hao tâm tổn trí, căn cứ vào tình hình này, đến khi trời sáng có thể cô vẫn chưa kết thúc hay không?

Nếu như muốn ngăn chặn miệng của cô, phương pháp duy nhất của anh chính là hung hăng nhào tới, yêu cô trời đất mù mịt, tất cả vấn đề tự nhiên sẽ biến mất không thấy gì nữa.

Quả nhiên, không đến mười phút sau, Lý Tịnh Á đã rơi vào trong mưa to gió lớn do Tề Tấn Nhân đẩy lên.

Cuộc sống cần gì suy nghĩ nhiều như vậy? Câu cửa miệng thường nói, thuyền đến cầu tự nhiên thẳng (*), chỉ cần luôn lạc quan, không nản chí, không tuyệt vọng, cho dù đường này không thông, vẫn sẽ có một con đường khác, cuộc sống khắp nơi là trạm kiểm soát, đừng phải vấn đề, giải quyết vấn đề, ngay sau đó nghiêm túc sống, tích cực đối mặt với cuộc sống, nhìn thấy vĩnh viễn là hi vọng.

(*) Chuyện gì cũng thế, cái gì đến thì nó sẽ đến, gấp cũng không được, mà kệ cũng không xong.

--- -----oOo-----

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Ứng Cử Viên Ông Xã Đầu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.